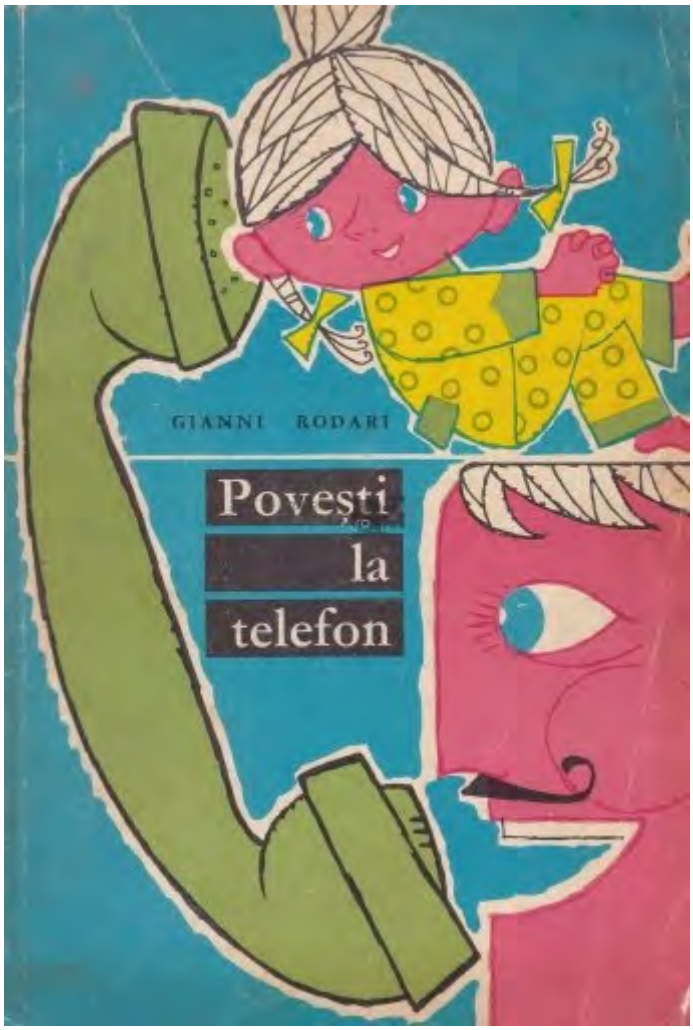

POVEŞTI LA TELEFON
GIANNI RODARI

A fost odată ca niciodată...un tată care şase zile pe săptămână străbătea întreaga Italie, în lung şi—n lat. Duminica se întorcea acasă, iar luni dimineaţa o lua de la capăt. înainte de plecare, fetiţa lui întotdeauna îl ruga să nu uite să—i spună în fiecare seară o poveste, pentru că altfel nu putea adormi. Aşa se face că, oriunde s—ar fi aflat, la ora nouă fix, contabilul Bianchi dădea telefon acasă.

Cartea de faţă cuprinde toate aceste poveşti ale domnului Bianchi: avem aici palate din îngheţată şi oameni de unt, un nas care fuge de pe chipul stăpânului, păpuşi bolnave de bombănită — poveşti una şi una, desprinse parcă dintr—un timp în care nu mai există cuvântul „plâns".

Cuprins

1.A FOST ODATĂ..... 4
2.VÂNĂTORUL FĂRĂ NOROC..... 5
3.PALATUL DE ÎNGHEŢATĂ..... 8
4.UN BĂIEŢEL CU CAPUL ÎN NORI IESE LA PLIMBARE..... 9
5.BLOCUL NUMAI BUN DE FĂRÂMAT..... 11
6.BĂBUŢA CARE NUMĂRA STRĂNUTURILE..... 13

7.ȚARA FĂRĂ VÂRFURI 14
8.ȚARA CU „NE" ÎNAINTE 16
9.OAMENII DE UNT 18
10.ALICE CĂZĂREAȚA 19
11.DRUMUL DE CIOCOLATĂ 22
12.SĂ INVENTĂM NUMERE 23
13.BIM, BAM, BUF 25
14.ORAŞUL STOCKHOLM DE VÂNZARE 26
15.SĂ ATINGEM NASUL REGELUI 27
16.VESTITA PLOAIE DE LA PIOMBINO 29
17.CARUSELUL DE LA CESENATICO 30
18.PE PLAJA DE LA OSTIA 33
19.ŞORICELUL DIN BENZILE DESENATE 35
20.ISTORIA ÎMPĂRĂȚIEI HĂMESELII 37
21.ALICE CADE ÎN MARE 38
22.RĂZBOIUL CLOPOTELOR 39
23.O VIOREA LA POLUL NORD 40
24.RĂCUSORUL CEL TÂNĂR 42
25.PĂRUL URIAŞULUI 44
26.NASUL CARE A LUAT—O LA FUGĂ 45
27.DRUMUL CARE NU DUCEA NICĂIERI 47
28.SPERIETOAREA DE PĂSĂRI 49
29.JOACA CU BASTONUL 50
30.VECHILE PROVERBE 52
31.APOLLONIA CU DULCEAȚĂ 53
32.BĂTRÂNA MĂTUŞĂ ADA 55
33.SOARELE ŞI NORUL 56
34.REGELE CARE URMA SĂ MOARĂ 57
35.ASTROLOGUL ŞI COMETELE 58
36.PESCARUL DIN CEFALU 60
37.REGELE MIDAS 62
38.SEMAFORUL ALBASTRU 63
39.ŞOARECELE CARE MÂNCA PISICI 64
40.JOS CU NOUĂ 66
41.TONINO INVIZIBILUL 67
42.O GRĂMADĂ DE ÎNTREBĂRI 69
43.BUNUL GILBERTO 71
44.CUVÂNTUL„PLÂNS" 72

45.FEBRA SCORNITĂ ... 73
46.DUMINICĂ DIMINEAŢA ... 74
47.DORMITUL SI SCULATUL ... 75
48.GIACOMO DE CRISTAL ... 76
49.CĂLĂTORIA MAIMUŢELOR ... 77
50.DOMNUL FACE-NAZURI ... 78
51.UNU ŞI ŞAPTE ... 79
52.BĂRBATUL CARE A FURAT COLOSSEUMUL ... 80
53.ASCENSOR CĂTRE STELE ... 81
54.TROLEIBUZUL 75 ... 83
55.SATUL CÂINILOR ... 85
56.FUGA LUI PULCINELLA ... 87
57.ZIDARUL DIN VALTELLINA ... 89
58.PĂTURA SOLDATULUI ... 91
59.PUŢUL DE LA CASCINA PIANA ... 94
60.CASE ŞI BLOCURI ... 96
61.MAESTRUL GARRONE ... 99
62.PLANETA ADEVĂRULUI ... 100
63.TROTUARUL MOBIL ... 101
64.BUCĂTĂRIA SPAŢIALĂ ... 102
65.BOMBOANA EDUCATIVĂ ... 103
66.PUIŞORUL COSMIC ... 105
67.PROCES ÎMPOTRIVA NEPOTULUI ... 107
68.CÂND POVESTEA E GREŞITĂ ... 108
69.PROMOVAT PLUS DOI ... 110
70.OMULEŢUL DE NIMIC ... 112
71.ISTORIA UNIVERSALĂ ... 113

1.A FOST ODATĂ..

...un contabil pe nume Bianchi, din Várese. Era comis—voiajor şi şase zile pe săptămână străbătea întreaga Italie, estul, vestul, sudul, nordul şi centrul, ca să vândă medicamente. Duminica se întorcea acasă, iar luni dimineaţa o lua de la capăt. înainte să plece însă, fetiţa lui îi zicea:
—Tăticule, te rog mult: în fiecare seară o poveste.

Asta fiindcă fetiţa nu putea să adoarmă fără o poveste, iar mama îi povestise chiar şi de câte trei ori poveştile pe care le ştia. Aşa se face că, oriunde se afla, în fiecare seară, la ora nouă fix, contabilul Bianchi dădea telefon la Várese şi—i spunea o poveste fetiţei sale. Cartea de faţă cuprinde tocmai aceste poveşti ale contabilului Bianchi. Veţi vedea că sunt cam scurte — dar cum altfel?, contabilul plătea convorbirile din propriul buzunar, aşa că în niciun caz nu putea să dea telefoane prea lungi.
Numai câteodată, când încheia vreo afacere de succes, îşi permitea câteva „impulsuri" în plus. Mi s—a spus că atunci când domnul Bianchi suna la Varese, domnişoarele centraliste nu mai dădeau nicio legătură, ca să—i asculte poveştile. Cred şi eu: unele sunt foarte simpatice.

2.VÂNĂTORUL FĂRĂ NOROC

Giuseppe, ia puşca şi du—te la vânătoare, îi spuse mama într—o dimineaţă fiului ei. Mâine sora ta se mărită şi vrea să mănânce iepure cu mămăligă.

Giuseppe luă puşca şi porni la vânătoare. Şi numai ce văzu un iepure ţâşnind dintr—un tufiş şi alergând pe câmp. îndreptă puşca spre el, ochi şi apăsă pe trăgaci. Dar puşca zise: *Poc!* — da, da, cu glas omenesc — şi—n loc să trimită glonţul departe îl lăsă să cadă pe jos.

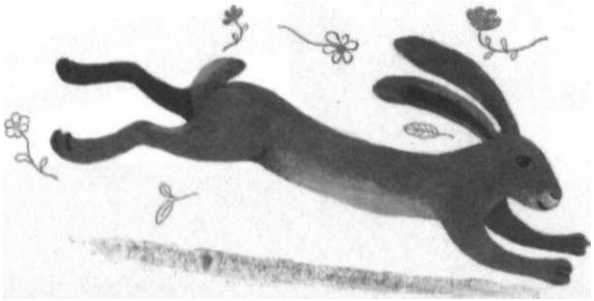

Giuseppe îl ridică şi—l privi mirat. Apoi se uită atent la puşcă — părea aceeaşi dintotdeauna, şi totuşi în loc să tragă spusese: *Poc!,* cu un glas vesel şi plin de prospeţime. Giuseppe cercetă şi ţeava, dar, să fim serioşi, cine să se fi ascuns în ea? într—adevăr, pe ţeava nu era nimeni şi nimic.

—Mda, mama vrea totuşi să—i aduc un iepure. Iar soră—mea vrea să—l mănânce cu mămăligă...

În clipa aceea, iepurele de adineaori trecu din nou prin faţa lui Giuseppe. De data asta însă purta pe cap o coroniţă din flori de portocal; privea în jos şi umbla cu paşi mărunţi, mărunţei.

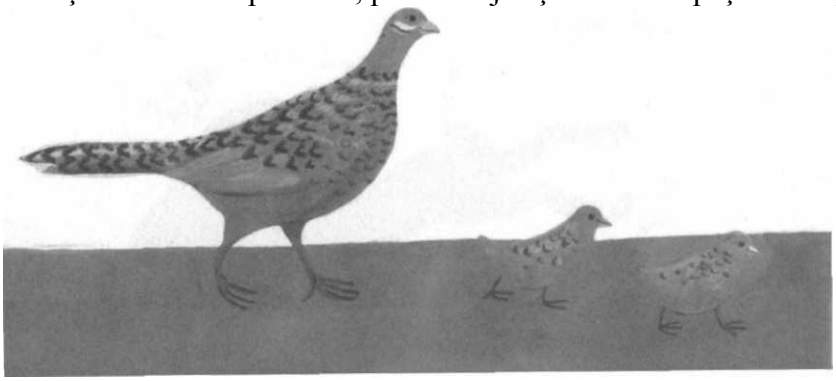

—Ia te uită, făcu Giuseppe, şi iepurele se însoară. Nu—i nimic, o să—mpuşc un fazan.

Şi, într—adevăr, ceva mai încolo, în pădure, văzu un fazan plimbându—se agale pe cărare, câtuşi de puţin speriat, de parcă ar fi fost cea dintâi zi de vânătoare, iar fazanii n—ar fi ştiut încă ce—i o puşcă.

Giuseppe ochi, apăsă pe trăgaci, şi puşca făcu: *Pac!* Chiar aşa: *Pac! Pac!,* de două ori, cum zic copiii când trag cu puşca de lemn. Glonţul căzu pe jos şi sperie câteva furnici roşii care fugiră să se ascundă sub un pin.

—Asta—i bună, zise Giuseppe, care începuse să se înfurie, să vezi ce mai bucurie pe mama când m—oi întoarce acasă cu tolba goală.

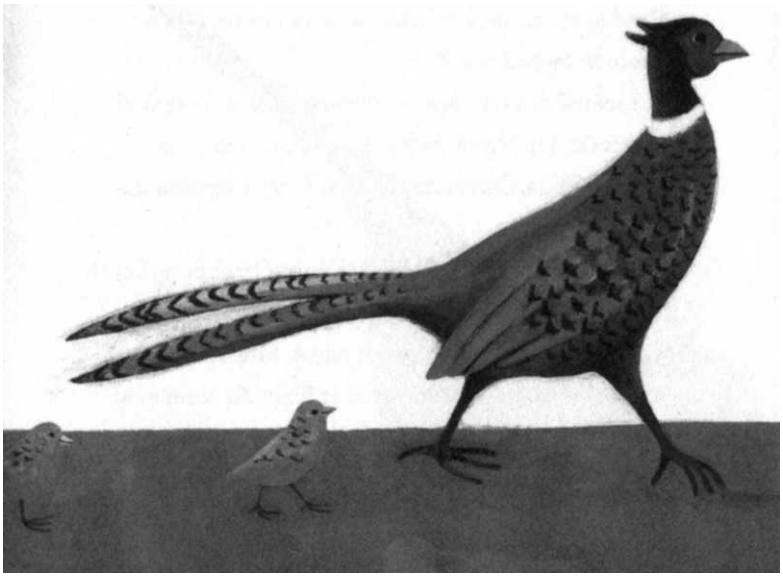

Fazanul, care, auzind acel *pac—pac,* se ascunsese într—un desiş, se arătă din nou pe cărare, de data asta urmat de puii săi, înşiraţi unul după altul, şi doritor nevoie mare să râdă pe seama lui. Iar în urmă venea ţanţoş mama, bucuroasă de parcă ar fi luat premiul întâi.

—Da' bucuroasă mai eşti, bombăni Giuseppe. Cred şi eu, tu te—ai măritat de ceva vreme. Dar eu acum în ce mai trag?

Încarcă din nou puşca cu mare băgare de seamă şi privi în jur. Nu se vedea decât un mierloi sus pe—o creangă, fluiera de parcă ar fi zis: împuşcă—mă, împuşcă—mă.

Şi Giuseppe îl împuşcă. Dar puşca zise: *Bang!,* cum zic copiii când citesc benzi desenate. Apoi scoase şi un sunet uşurel, în batjocură parcă. Mierloiul fluieră, mai vesel ca înainte, de parcă ar fi zis: Ai ochit şi—ai împuşcat, nasul s—a făcut mai lat.

—Puteam să jur, zise Giuseppe. Se vede treaba că astăzi puştile sunt în grevă.

—Cum a mers vânătoarea, Giuseppe? îl întrebă mama la întoarcere.

—Bine, mămico. Am împuşcat trei minciunele grase şi frumoase. Numai bune de pus lângă mămăligă.

3.PALATUL DE ÎNGHEŢATĂ

Pe vremuri, la Bologna, chiar în Piaţa Mare a oraşului, locuitorii au înălţat un palat de îngheţată, şi veneau copii de peste mări şi ţări ca să—şi treacă măcar o dată limba peste el.

Acoperişul era din frişca, fumul care ieşea pe coşuri, din vată de zahăr, iar coşurile, din fructe glasate. Tot restul era din îngheţată: uşi de îngheţată, ziduri de îngheţată, mobile de îngheţată.

Un băieţel mititel se repezise la o masă şi—i linse picioarele unul după altul, până ce masa se prăbuşi peste el cu toate farfuriile, care erau din îngheţată de ciocolată, cea mai bună dintre toate.

La un moment dat, un jandarm al oraşului văzu o fereastră care se topea. Geamurile erau din îngheţată de căpşuni şi se topeau în râuleţe roz.

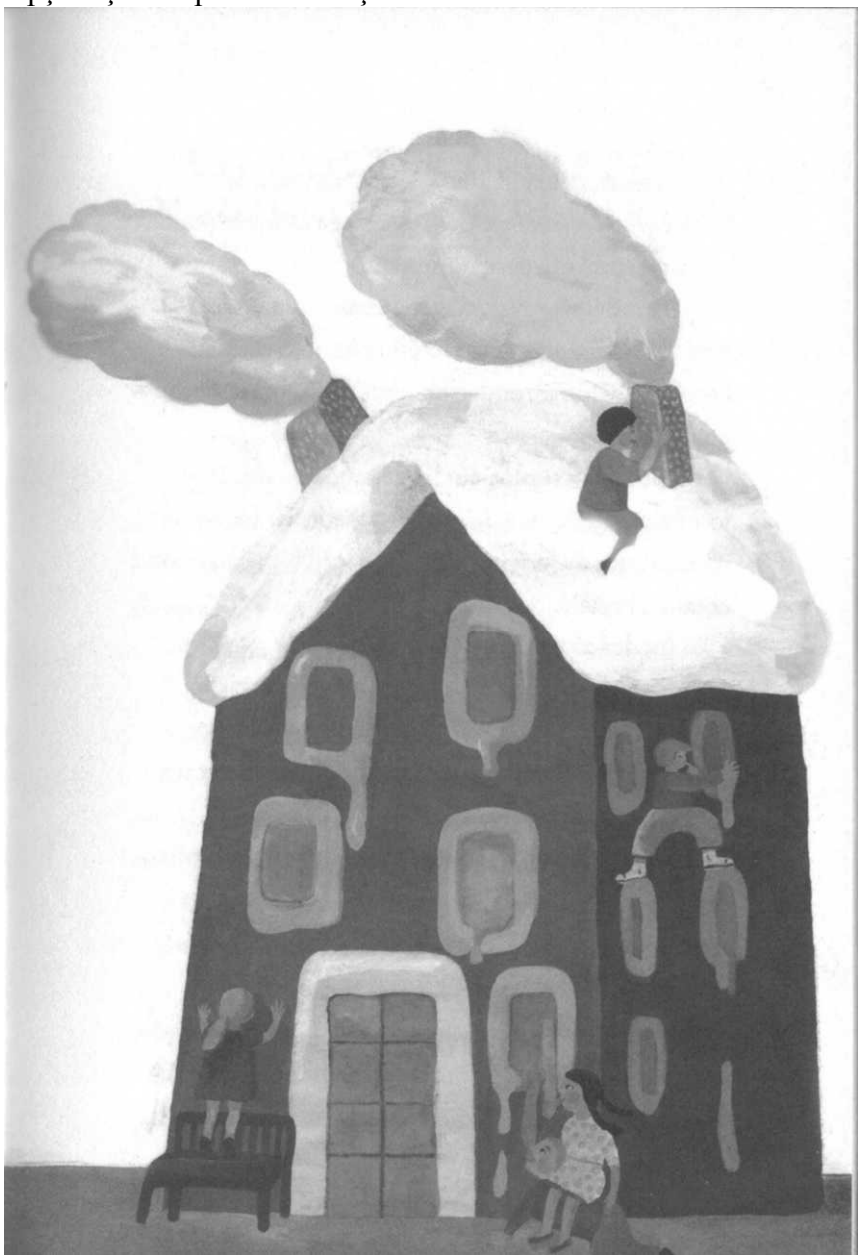

—Repede, strigă jandarmul, hai, mai repede!

Şi toţi se apucară să lingă de zor, ca să nu se piardă nicio picătură din acea minunăţie.

—Un fotoliu! se ruga o băbuţă care nu reuşea să—şi facă loc prin mulţime, un fotoliu pentru o sărmană bătrânică. Cine—mi aduce un fotoliu? Cu braţe, dacă se poate.

Un pompier, săritor din fire, alergă să—i aducă un fotoliu din îngheţată de vanilie şi fistic, iar bătrânica nu mai putu de fericire şi se—apucă să—l lingă, începând chiar cu braţele.

Şi fiindcă ziua a fost atât de măreaţă, la recomandarea doctorilor nimeni n—avu dureri de burtă.

Aşa se face că până astăzi, când copiii mai cer o îngheţată, părinţii oftează:

—Păi, sigur, pentru tine e nevoie de—un palat întreg, ca la Bologna.

4.UN BĂIEŢEL CU CAPUL ÎN NORI IESE LA PLIMBARE

—Mămico, mă duc să mă plimb.
—Du—te, Giovanni, du—te, dar fii atent când traversezi.
—O să fiu, mămico. Pa, mămico.
—Mereu eşti cu capul în nori.
—Aşa—i, mămico. Pa, mămico.

Şi Giovanni iese din casă, vesel nevoie mare, şi—n prima parte a drumului e cât se poate de atent. Din când în când se opreşte şi se pipăie.
—Oi fi întreg? Sunt, zice el şi râde de unul singur. E—atât de bucuros că e atent, încât începe să ţopăie ca o păsărică, pe urmă însă îl fură priveliştea: vitrinele, maşinile, norii — şi, bineînţeles, încep necazurile. Un domn îl dojeneşte cu drăgălăşenie:
—Vai, ce distrat eşti. Ai văzut? Ai şi pierdut o mână.

—Aoleu, e—adevărat. Distrat mai sunt. Se apucă să—şi caute mâna, dar în locul ei găseşte un borcan gol. O fi chiar gol? Ia să vedem. Dar ce—o fi fost în el înainte să fie gol? Că doar n—o fi fost gol din prima zi...

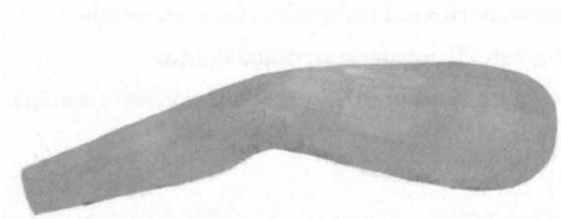

Şi Giovanni uită să—şi mai caute mâna, pe urmă uită şi de borcan, fiindcă vede un câine şchiop, şi uite aşa, pentru a—l ajunge din urmă înainte să dea colţul, pierde tot braţul. Dar el nici măcar nu—şi dă seama, continuă să alerge. O femeie de treabă îl strigă:
—Giovanni, Giovanni, braţul! Dar Giovanni ce s—audă!
—Nu—i nimic, îşi zice doamna de treabă. O să i—l duc mămicii lui.

Şi merge acasă la mama lui Giovanni.
—Doamnă, am găsit braţul lui Giovanni.

—Vai, distrat mai e! Zău dacă nu mai ştiu ce să mă fac şi ce să zic.
—Ei, parcă nu se ştie că toţi copiii sunt la fel. Mai trece o vreme şi vine altă femeie de treabă.
—Doamnă, am găsit un picior. N—o fi al lui Giovanni?

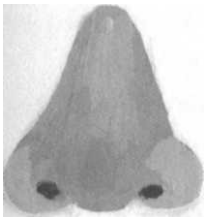

— Ba da, e—al lui, îl recunosc după pantoful găurit. Vai, cu ce băieţel distrat m—am procopsit. Zău dacă mai ştiu ce să mă fac şi ce să zic.

— Ei, parcă nu se ştie că toţi copiii sunt la fel.

Apoi vine o bătrânică, pe urmă ucenicul brutarului, un vatman şi chiar o învăţătoare pensionară, şi toţi aduc câte o bucăţică din Giovanni: care un picior, care o ureche, care nasul.

—Cine a văzut băiat mai cu capul în nori decât al meu?

—Ei, doamnă, toţi copiii sunt la fel. În cele din urmă vine şi Giovanni, ţopăind într—un singur picior, fără urechi şi fără braţe, dar vesel ca întotdeauna, vesel ca o păsărică, iar mama lui clatină din cap, îi pune toate la locul lor şi îl sărută pe obraz.

—Lipseşte ceva, mămico? Nu—i aşa că am fost cuminte, mămico?

—Sigur, Giovanni, cum nu se poate mai cuminte.

5.BLOCUL NUMAI BUN DE FĂRÂMAT

Odată, la Busto Arsizio, lumea era îngrijorată din pricina copiilor care stricau toate cele. Nu—i vorba de tălpile pantofilor, de pantaloni sau de ghiozdanele lor, ci de geamurile sparte când se jucau cu mingea, de farfuriile sparte la masă şi de paharele sparte la bar, iar dacă nu stricau ziduri e numai fiindcă n—aveau ciocane la îndemână.

Nemaiştiind ce să facă şi ce să zică, părinţii s—au adresat primarului.

—Să punem o amendă, propuse el.

—Sigur, mulţumim foarte mult! exclamară părinţii. Ca să plătim tot noi oalele sparte.

Din fericire, prin părţile alea sunt foarte mulţi contabili — tot câte unul la fiecare trei locuitori — şi toţi socotesc de minune. Cel mai bine socotea însă contabilul Picioroange, un domn bătrân, cu mulţi nepoţi, deci învăţat cu cioburile. Acesta luă creion şi hârtie şi se apucă să socotească ce pagube pricinuiesc copiii din Busto Arsizio spărgând cu atâta râvnă puzderie de lucruri minunate şi trainice. Suma rezultată era înspăimântătoare: *strămii de miliantoane paişpe virgulă treiştrei.*

—Cu numai jumătate din suma asta, arătă contabilul Picioroange, putem construi un bloc numai bun de fărâmat şi—i putem pune pe copii să—l facă bucăţi—bucăţele. Şi dacă nici aşa nu se lecuiesc, nu ştiu, zău, de s—or mai lecui.

Propunerea fu acceptată, iar blocul, înălţat în doi timpi şi trei mişcări. Avea şapte etaje şi nouăzeci şi nouă de încăperi ticsite de mobilă, care la rândul ei gemea de veselă şi de tot soiul de lucruri dichisite, fără a mai pune la socoteală oglinzile şi robinetele, în ziua inaugurării, tuturor copiilor li se dădu câte un ciocan şi, la un semn al primarului, uşile blocului numai bun de fărâmat se deschiseră larg.

Păcat numai că televiziunea n—a ajuns la timp ca să transmită întreg spectacolul. Cei care—au văzut însă totul cu ochii lor şi—au auzit cu urechile lor spun că parcă izbucnise — Doamne fereşte! — al treilea război mondial. Copiii treceau dintr—o încăpere într—alta ca oastea lui Atila, spărgând cu ciocanele tot ce întâlneau în cale. Loviturile se auzeau în toată Lombardia şi în jumătate din Elveţia. Copii înalţi cât coada de pisică se năpusteau asupra dulapurilor cât un crucişător, fărâmându—le cu atâta râvnă, că nu mai rămânea din ele decât un morman de surcele. Copii de la cămin, frumuşei şi delicaţi în şorţuleţele lor roz cu azuriu, izbeau cu sârg serviciile de cafea, transformându—le într—un praf fin de tot, pe care—l foloseau ca pudră de obraz. La capătul primei zile nu mai rămăsese un pahar întreg. După a doua zi scaunele deveniseră o raritate. In a treia, copiii se năpustiră asupra zidurilor, începând de la ultimul etaj. Dar când ajunseră la al patrulea, istoviţi şi plini de praf ca soldaţii lui Napoleon în deşert, lăsară totul baltă şi se întoarseră clătinându—se acasă, unde se trântiră—n pat fără să mai cineze. Se răcoriseră de—acum şi nu mai aveau chef să fărâme nimic, deveniseră dintr—odată delicaţi si uşori precum fluturii: i—ai fi putut pune să joace fotbal pe un teren făcut din cupe de cristal, că n—ar fi ciobit nici măcar una.

Contabilul Picioroange făcu iar socoteli şi arătă că oraşul economisise două *strămilioane* şi şapte centimetri.

Cu restul blocului rămas în picioare, Primăria îi lăsă pe cetăţeni să facă ce—or vrea. Şi iată că apărură nişte domni cu serviete de piele şi ochelari cu lentile bifocale — magistraţi, notari, consilieri delegaţi —care, înarmaţi cu ciocane, mergeau să dea jos câte un perete sau să dărâme o scară. Şi prinseră un asemenea gust, încât se simţeau întinerind cu fiecare lovitură.

—Mai bine decât să ne certăm cu nevestele, spuneau ei veseli nevoie mare, mai bine decât să spargem scrumiere şi farfurii din serviciul cel bun, de la tanti Mirina...

Şi dă—i cu ciocanul!

Contabilului Picioroange, în semn de mulţumire, oraşul Busto Arsizio îi decernă o medalie cu gaură din argint.

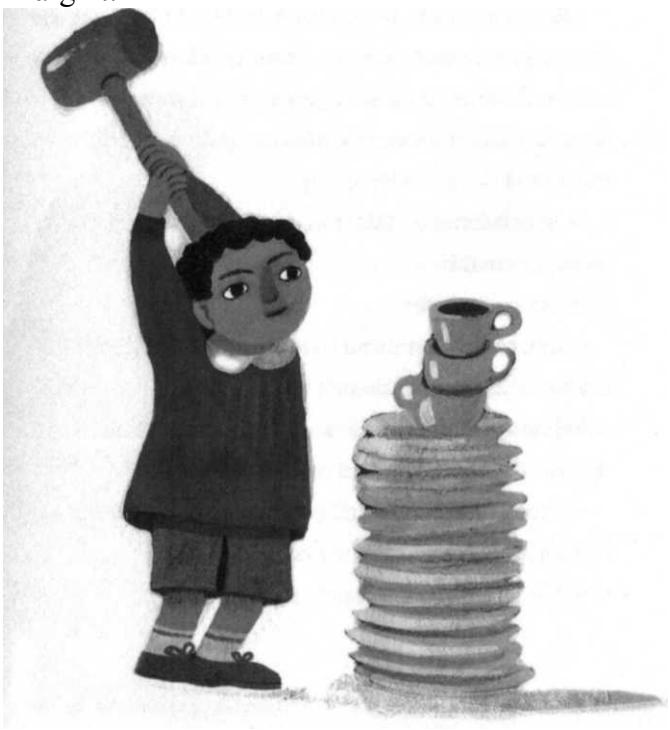

6.BĂBUŢA CARE NUMĂRA STRĂNUTURILE

Pe vremuri, la Gavirate, trăia o băbuţă care—şi petrecea timpul socotind de câte ori strănută oamenii, apoi le prezenta prietenelor ei socoteala, şi nu se mai saturau pălăvrăgind împreună despre asta.
—Farmacistul a strănutat de şapte ori, povestea băbuţa noastră.
—Tot ce se poate!
—Jur, să—mi pice nasul dacă mint, a strănutat cu cinci minute înainte de miezul zilei.
Pălăvrăgiră ele ce pălăvrăgiră şi încheiară zicând că farmacistul îndoaie uleiul de ricin cu apă.
—Preotul a strănutat de paisprezece ori, povestea băbuţa, îmbujorată de emoţie.
—N—oi fi numărat greşit?
—Să—mi pice nasul dac—a fost unu' mai puţin.
—Vai, vai, unde o să ajungem!
Pălăvrăgiră ele ce pălăvrăgiră şi încheiară zicând că preotul pune prea mult ulei în salată.
Odată, băbuţa noastră şi prietenele ei se aşezară toate — erau mai mult de şapte — sub fereastra domnului Delio, ca să—l spioneze. Dar domnul Delio nu strănuta deloc, fiindcă nu trăgea tutun pe nas şi nu era răcit.
— Nici măcar un strănut, zise băbuţa. E ceva putred aici.
—Bineînţeles, ziseră prietenele ei.
Domnul Delio le auzise însă, aşa că puse o mână bună de piper în pompa de insecticid şi, fără să se arate, îl împrăştie asupra bârfitoarelor ascunse sub pervazul ferestrei.
—Hapciu! făcu băbuţa.
—Hapciu! Hapciu! făcură şi prietenele ei.

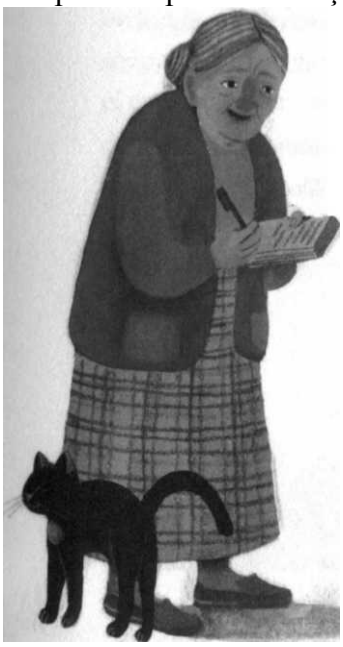

Şi toate se puseră pe strănutat şi nu mai conteneau.
—Eu am strănutat de mai multe ori, zise băbuţa noastră.
—Ba noi, ziseră prietenele.
Şi unde nu începură să se tragă de păr, să—şi care ghionturi şi—n faţă, şi—n spate, şi să—şi rupă hainele, ba chiar pierdu fiecare câte un dinte.
După întâmplarea asta, băbuţa noastră nu mai vorbi cu prietenele ei, îşi cumpără un carneţel şi un creion şi începu să se plimbe singură—singurică, făcând pentru fiecare strănut auzit câte o cruciuliţă.
Când muri, vecinii găsiră carneţelul plin de cruciuliţe şi ziseră:
—Ia priviţi, pesemne că şi—a însemnat aici toate faptele bune. Da' câte a mai făcut! Dacă nici asta nu ajunge—n Rai, chiar că n—ajunge nimeni.

7.ŢARA FĂRĂ VÂRFURI

Giovannino Pierde—vară era un mare călător. Şi tot călătorind el, dădu odată peste o ţară în care colţurile caselor erau rotunde, iar acoperişurile nu se încheiau cu vârfuri ascuţite, ci cu coame domoale. Cum tot drumul era străjuit de tufe de trandafiri, lui Giovannino îi veni pe loc ideea să—şi pună unul la butonieră. Şi culese trandafirul cu mare atenţie, să nu se înţepe în vreun spin, dar îşi dădu iute seama ca spinii nu înţepau deloc, nu aveau vârf. Ba chiar păreau de cauciuc şi—l gâdilau în palmă.

—Ia te uită! zise Giovannino cu glas tare. Din spatele tufei îşi făcu apariţia un jandarm municipal, zâmbind.

—Nu ştiaţi că e interzis să culegi trandafiri?

—Îmi pare rău, nu m—am gândit.

—Atunci o să plătiţi doar jumătate de amendă, zise jandarmul zâmbind de parcă ar fi fost omuleţul ca un boţ de unt care l—a dus pe Pinocchio în Ţara Distracţiilor.

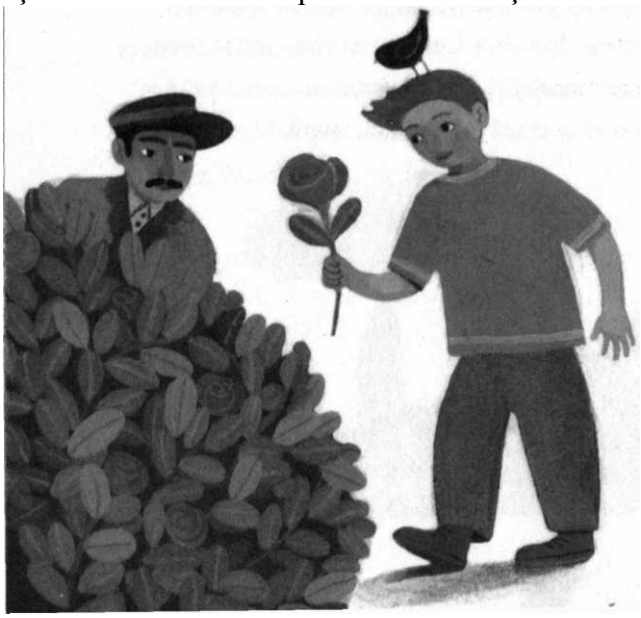

Giovannino văzu că jandarmul scrie procesul—verbal cu un creion fără vârf şi, neputându—se abţine, îi zise:

—Scuzaţi—mă, arătaţi—mi, vă rog, sabia.

—Cu dragă inimă, zise jandarmul. Bineînţeles, nici măcar sabia n—avea vârf.

—Da' ce fel de ţară—i asta? întrebă Giovannino.

—E Ţara fără vârfuri, n răspunse jandarmul cu atâta amabilitate, că toate cuvintele lui ar merita scrise cu majusculă.

—Şi fără cuie cum vă descurcaţi?

—Am renunţat de mult la ele, lipim totul cu clei. Şi acum, vă rog să—mi trageţi două palme.

Giovannino căscă gura de parcă ar fi trebuit să înghită un tort întreg.

—Fie—vă milă, nu vreau s—ajung la închisoare pentru insultă adusă unui funcţionar public. Dacă—i vorba de palme, ar trebui să le primesc, nu să le dau.

—Noi aici aşa procedăm, îi explică amabil jandarmul, pentru o amendă întreagă patru palme, pentru o jumătate, numai două.
—Date jandarmului?
—Da, jandarmului.
—Dar e nedrept, e groaznic.
—Bineînţeles că e nedrept, bineînţeles că—i groaznic, zise jandarmul. Ba chiar e—atât de îngrozitor, că lumea, ca să nu fie silită să pălmuiască bieţi oameni fără vină, se fereşte să încalce legea. Hai, daţi—mi cele două palme, şi altă dată să fiţi mai atent.
—Da' eu nu vreau să vă dau nici măcar un bobârnac în obraz: mai bine vă dau o mângâiere.
—Dacă—i pe—aşa, încheie jandarmul, va trebui să vă însoţesc până la graniţă.

Şi Giovannino, cu capul plecat, fu silit să părăsească Ţara fără vârfuri. Dar până azi visează să se poată întoarce acolo, ca să trăiască în cea mai amabilă lume cu putinţă, într—o căsuţă frumoasă cu acoperişul fără vârf.

8.ŢARA CU „NE" ÎNAINTE

Giovannino Pierde—vară era un mare călător. Şi tot călătorind el, dădu peste o ţară în care toate cuvintele aveau un „ne" înainte.

—Da' ce fel de ţară—i asta? îl întrebă el pe un locuitor care se retrăsese la umbră sub un pom.

Drept răspuns, acesta scoase din buzunar un briceag şi îl ţinu deschis în palmă ca să i—l arate.

—Îl vezi?

—E un briceag.

—Total greşit. De fapt e un „nebriceag", adică un briceag cu „ne" înainte. îl folosim ca să creştem la loc creioanele consumate şi e foarte util la şcoală.

—Minunat, zise Giovannino. Şi pe urmă?

—Pe urmă avem „necuierul".

—Vrei să spuneţi cuierul.

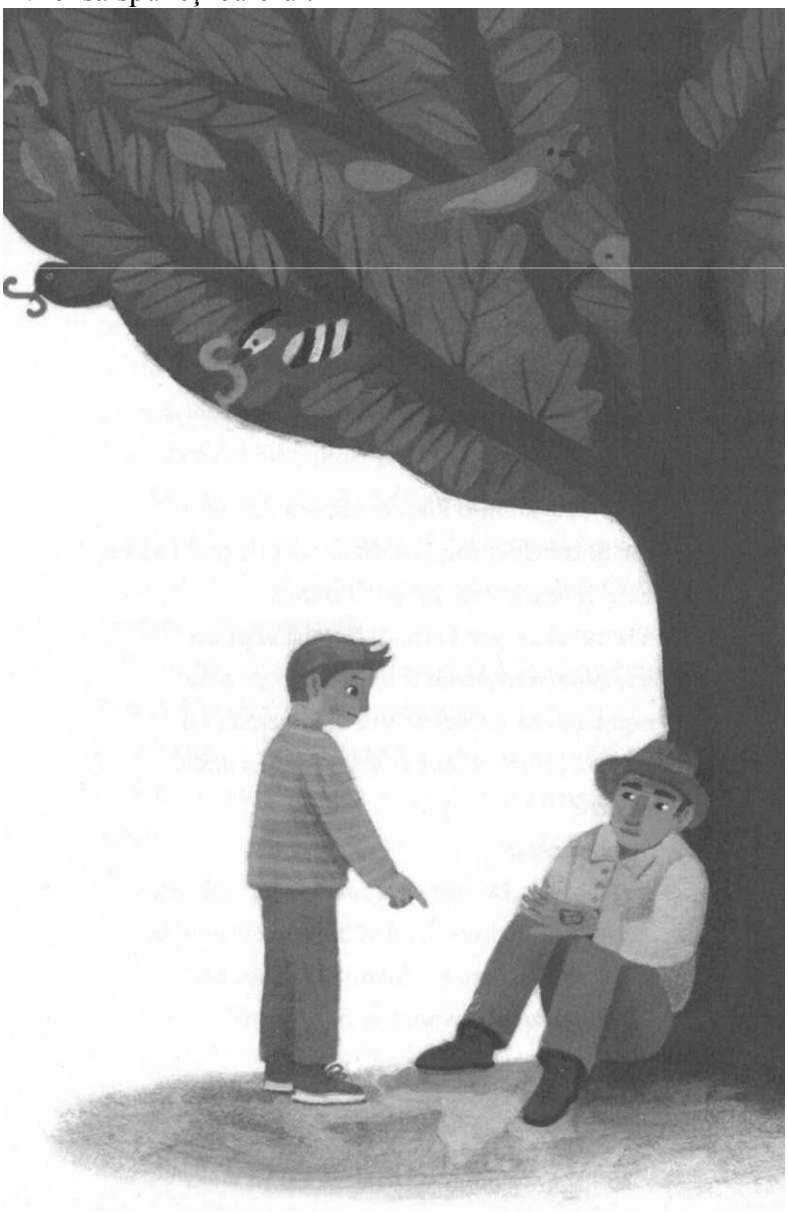

—Cuierul nu—i cine ştie ce folositor dacă n—ai ce să agăţi în el. Cu „necuierul" nostru lucrurile stau cu totul altfel. în el nu trebuie să agăţi nimic, totul e deja agăţat. Cine are nevoie de—o haină nu mai trebuie să se ducă să—şi cumpere: trece pe la necuier şi—o ia din cui. Există necuier de vară şi necuier de iarnă, necuier pentru bărbaţi şi necuier pentru femei. Şi, uite aşa, economisim o grămadă de bani.

—Grozavă treabă. Şi pe urmă?

—Pe urmă avem aparatul „nefotografic" care, în loc să facă fotografii, face caricaturi care ne fac să râdem. Pe urmă avem „netunul".

—Brr, mi se zbârleşte părul de frică.

—Dimpotrivă. „Netunul" e opusul tunului, cu el se pune capăt războiului.
—Şi cum funcţionează?
—Foarte simplu, îl poate manevra şi un copil. Dacă e război, sunăm din netrâmbiţi, tragem cu netunul, şi războiul ia sfârşit imediat.
Ce mai minunăţie e şi ţara asta cu „ne" înainte.

9.OAMENII DE UNT

Giovannino Pierde—vară, mare călător şi renumit explorator, a nimerit odată în ţara oamenilor de unt. Aceştia, dacă stăteau la soare, se topeau, aşa că trebuiau să stea mereu la răcoare şi locuiau într—un oraş în care în loc de case erau nenumărate frigidere. Giovannino umbla pe străzi şi—i vedea la ferestruicile frigiderelor lor cu o pungă de gheaţă pe cap. Pe uşa fiecărui frigider se afla un telefon la care puteai vorbi cu locatarul.

—Alo?

—Alo?

—Cine—i acolo?

—Sunt regele oamenilor de unt. Din smântână de calitatea întâi. Lapte de vacă elveţiană. V—aţi uitat bine la frigiderul meu?

—Drace, e din aur masiv. Şi nu ieşiţi niciodată de aici?

—Ba da, iarna, când e destul de frig, într—un automobil de gheaţă.

—Şi dacă din întâmplare soarele iese brusc din nori în vreme ce Maiestatea Voastră îşi face plimbarea?

—Nu poate, nu—i e îngăduit. Ar fi imediat băgat la puşcărie de soldaţii mei.

—Bau, făcu Giovannino şi plecă în altă ţară.

10.ALICE CĂZĂREAȚA

Asta e povestea lui Alice Căzăreaţa, care cădea mereu şi în tot locul.

Odată, bunicul o căuta ca s—o ducă în parc:

—Alice! Unde eşti, Alice?

—Aici, bunicule.

—Unde aici?

—În deşteptător.

Şi, într—adevăr, Alice deschisese capacul deşteptătorului ca să—şi vâre un pic nasul înăuntru şi nimerise printre angrenaje şi arculeţe, iar acum era nevoită să ţopăie dintr—un loc în altul pentru a nu fi strivită de mecanismele care se mişcau sacadat făcând tic—tac.

Altă dată, bunicul o căuta ca să—i dea gustarea:

—Alice! Unde eşti, Alice?

—Aici, bunicule.

—Unde aici?

—Chiar aici, în sticlă. Mi—era sete şi am căzut înăuntru.

Şi, într—adevăr, înota din greu ca să se ţină la suprafaţă. Noroc că vara trecută învăţase să înoate ca broasca.

—Stai asa că te scot acum. Şi bunicul vârî o sforicică în sticlă. Alice se agăţă de ea şi se caţără cu îndemânare. Era prima la gimnastică.

Altă dată Alice dispăru de tot. O căuta bunicul, o căuta bunica, o căuta vecina care venea mereu să citească ziarul bunicului, ca să economisească niscaiva gologani.

—Vai de noi dacă n—o găsim înainte să se—ntoarcă părinţii de la lucru, murmura bunica speriată.

—Alice! Alice! Unde eşti, Alice? De data asta însă Alice nu răspundea. Nu putea să răspundă. Vârându—şi nasul prin bucătărie, căzuse în sertarul cu feţe de masă şi şervete şi adormise. Cineva închisese apoi sertarul, nebăgând de seamă că se afla acolo. Aşadar, când se trezi, Alice se pomeni în întuneric, dar nu—i fu teamă: căzuse ea odată şi—ntr—un robinet — să vezi acolo întuneric!

„Până la urmă cineva tot trebuie să pună masa, se gândea Alice. O să deschidă atunci sertarul."

Dar nimănui nu—i era gândul la masa de seară, şi asta tocmai fiindcă Alice era de negăsit. Părinţii se întorseseră de la lucru şi ţipau la bunici:

— Aşa—i purtaţi voi de grijă!

—Copiii noştri nu cădeau în robinete, protestau bunicii, pe vremea noastră cădeau numai din pat şi se—alegeau cu câteva cucuie.

Într—un târziu, Alice se satură să mai aştepte. îşi făcu loc printre feţele de masă, ajunse la fundul sertarului şi se apucă să bată în el cu picioarele.

Bum, bum, bum.

—Ia tăceţi cu toţii, zise tatăl, aud bătând undeva.

Bum, bum, bum, chema Alice.

Şi ce—o mai îmbrăţişară şi ce—o mai sărutară când o găsiră! Alice profită însă imediat şi căzu în buzunarul de la haina tatălui, iar când o scoaseră afară, reuşise deja să se umple de pastă pe faţă jucându—se cu pixul.

11.DRUMUL DE CIOCOLATĂ

Odată, mergând pe câmp, trei frăţiori din Barletta găsiră un drum neted—neted şi în întregime maro.
—Ce—o fi asta? zise primul.
—Lemn nu e, zise al doilea.
—Da' nici cărbune, zise al treilea.
Ca să afle mai precis, îngenunchează tustrei şi îşi trecură limba peste el.
Era ciocolată: un drum de ciocolată. Se apucară să mănânce o bucăţică, apoi încă una, pe urmă se făcu seară, dar cei trei frăţiori erau tot acolo şi mâncau din drumul de ciocolată, până ce nu mai rămase nici măcar un pătrăţel. Nu mai era nici ciocolată, dar nici drum.
—Unde suntem? întrebă primul.
—Nu suntem la Bari, zise al doilea.
—Da' nici la Molfetta, zise al treilea.
Ce mai încolo şi—ncoace, nu ştiau ce să facă. Noroc că tocmai atunci se—ntorcea de la câmp un ţăran în căruţa lui.
—Vă duc eu acasă, zise ţăranul.
Şi—i duse la Barletta, până în poarta casei. Coborând însă din căruţă, cei trei frăţiori îşi dădură seama că e făcută toată din biscuiţi. Şi, nici una, nici două, se apucară s—o înfulece, fără să ocolească nici roţile, nici oiştile.
Trei frăţiori aşa de norocoşi nu se mai văzuseră la Barletta, şi cine ştie când s—or mai vedea.

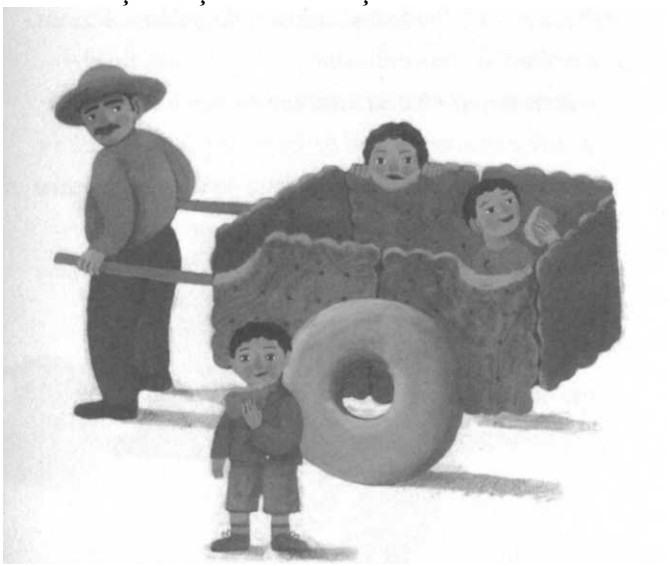

12.SĂ INVENTĂM NUMERE

—Hai să inventăm numere, vreţi?
—Hai, încep eu. Cam unu, cam doi, cam trei, cam patru, cam cinci, cam şase.
—Sunt cam mici. Ia ascultă—le pe astea: *un strămilion de biliardoane, un optoi de miliantoane, un miracoliard de miracolioane.*
—Bine, atunci eu o să inventez un tabel:

trei ori unu trag cu tunu'
trei ori doi merg la boi
trei ori trei fierb tăiţei
trei ori patru fac aluatu'
trei ori cinci poartă opinci
trei ori şase au fiert oase
trei ori şapte pun şi lapte

trei ori opt trec la copt
trei ori nouă au spart ouă
trei ori zece stau la rece.

—Cât costă ouăle alea?
—Două urecheli.
—Cât e de aici pân' la Milano?
—O mie de kilometri noi, un kilometru stricat şi şapte ciocolate.
—Cât cântăreşte o lacrimă?
—Depinde: lacrima unui copil răsfăţat e mai puţin ca vântul, a unuia flămând, mai mult ca—ntreg pământul.
—Cât de lungă e povestea asta?
—Mult prea.
—Atunci hai să inventăm rapid alte numere, ca s—o încheiem. Le spun eu, ca la Modena: *unei, dunei, trinci, para parinci, miri mirinci, un fan des.*
—Iar eu le spun ca la Roma: *unzi, donzi, trenzi, pale palenzi, mele melenzi, rife, rafe zece.*

13.BIM, BAM, BUF

În curtea casei, doi copii se jucau liniştiţi: inventau o limbă specială, ca să poată vorbi între ei fără să—i înţeleagă nimeni.

—Bim, bam, zise primul.

—Bam, bom, răspunse al doilea. Si izbucniră amândoi în râs.

Într—un balcon de la etajul întâi, un moş de treabă citea ziarul, iar la fereastra din faţă se arătă o babă nici de treabă, nici de ispravă.

—Ce caraghioşi sunt copiii ăştia, zise baba. Moşul nu fu însă de acord:

—Mie nu mi se pare.

—Să nu—mi spuneţi că aţi înţeles ce—au zis.

—Ba am înţeles tot. Primul a zis: ce zi frumoasă. Iar al doilea a răspuns: mâine va fi şi mai frumos.

Baba strâmbă din nas, dar nu zise nimic, fiindcă copiii începură din nou să vorbească pe limba lor.

—*Maraschi, barabaschi, pipirimoschi*, zise primul.

—Buf, răspunse al doilea.

Şi din nou izbucniră amândoi în râs.

—Să nu—mi spuneţi că aţi înţeles şi acum, făcu indignată baba.

—Ba am înţeles tot, răspunse moşul zâmbind. Primul a zis: ce fericire că suntem pe lume. Iar al doilea a zis: ce frumoasă e lumea.

—Şi chiar e frumoasă? insistă baba.

—Bim, bam, buf, răspunse moşul.

14.ORAŞUL STOCKHOLM DE VÂNZARE

La piaţa din Gavirate se nimeresc omuleţi care vând de toate, şi mai pricepuţi decât ei să vândă nu ştie nimeni unde să găsească.

Într—o vineri, se nimeri un omuleţ care vindea lucruri ciudate: Mont Blanc, Oceanul Indian, mările de pe Lună, şi aşa de tare îşi lăuda marfa, că după o oră nu—i mai rămăsese decât oraşul Stockholm.

Pe care—l cumpără un frizer, pentru un tuns şi—o frecţie. Frizerul încadra între două geamuri certificatul care suna aşa: *Proprietar al oraşului Stockholm,* şi—l arătă mândru nevoie mare clienţilor, răspunzându—le la toate întrebările.

—E un oraş din Suedia, ba e chiar capitala.

—Are aproape un milion de locuitori, bineînţeles toţi ai mei.

—Are şi ieşire la mare, dar nu ştiu cine—i proprietarul ei.

Încetul cu încetul, frizerul puse bani deoparte, şi—n anul următor se duse în Suedia să—şi viziteze proprietatea. Oraşul Stockholm i se păru minunat, iar suedezii, oameni foarte cumsecade. Ei nu înţelegeau o vorbă din tot ce le spunea, iar el nu înţelegea nici jumătate de vorbă din tot ce—i răspundeau.

—Ştiţi că eu sunt stăpânul oraşului, sau nu ştiţi? Vi s—a adus la cunoştinţă?

Suedezii zâmbeau şi ziceau că da, fiindcă nu înţelegeau, dar erau amabili, iar frizerul îşi freca mâinile satisfăcut:

—Aşa un oraş pentru un tuns şi—o frecţie! L—am luat pe o nimica toată!

De fapt se înşela, plătise mult prea mult. Fiindcă orice copil, când vine pe lume, întreaga lume e a lui, şi nu trebuie să dea pe ea nici măcar un bănuţ, trebuie doar să—şi suflece mânecile, să—ntindă mâna şi s—o ia.

15.SĂ ATINGEM NASUL REGELUI

Odată, Giovannino Pierdevară se hotărî să meargă la Roma ca să atingă nasul regelui. Prietenii încercau să—l facă să se răzgândească, spunându—i:

—Ai grijă, e—o treabă periculoasă. Dacă regele se enervează, ai să—ţi pierzi nasul cu tot cu căpăţână.

Dar Giovannino nu se lăsă cu una, cu două. In vreme ce—şi pregătea valiza, ca să facă un pic de antrenament, se duse să—i caute pe preot, pe primar şi pe şeful de post şi le atinse tuturor nasurile cu atâta prudenţă şi îndemânare, încât niciunul nu prinse de veste.

„Uite că nici măcar nu—i greu", se gândi Giovannino.

Ajuns în oraşul vecin, ceru să—i fie arătată casa guvernatorului, a preşedintelui şi a judecătorului, şi se duse să le facă o vizită acestor personaje distinse, atingându—le şi lor nasul cu un deget sau două. Personajele erau un pic
jenate, fiindcă Giovannino părea educat şi ştia să discute despre aproape orice subiect. Preşedintele se enervă chiar un picuţ şi exclamă:

—Ce faci, m—apuci de nas?

—Vai, zise Giovannino, era o muscă. Preşedintele privi jur—împrejur şi nu văzu nici muscă,
nici ţânţar, dar între timp Giovannino făcuse grăbit o plecăciune şi ieşise, fără a uita să închidă uşa

Giovannino avea un carneţel în care ţinea socoteala nasurilor pe care reuşea să le atingă. Şi toate erau nasuri importante.

La Roma însă, numărul nasurilor crescu aşa de repede, că Giovannino se văzu nevoit să cumpere un caiet mai gros. Era de—ajuns să te plimbi pe stradă şi puteai fi sigur că, de colo până colo, ai să întâlneşti vreo două excelenţe, un ministru adjunct şi o duzină de înalţi secretari.

Ca să nu mai vorbim de preşedinţi, mai numeroşi ca cerşetorii. Şi toate aceste nasuri de lux erau destul de la—ndemână. Iar proprietarii lor socoteau atingerea lui Giovannino Pierdevară drept un omagiu adus autorităţii lor, ba unii merseră până într—acolo încât le sugerară subalternilor să facă la fel, spunându—le:

—De—acum înainte, în loc să—mi faceţi plecăciuni, îmi
puteţi atinge nasul. E—un obicei mult mai modern, mai rafinat.

La început, subalternii nu îndrăzniră să întindă mâna spre nasul superiorilor. Aceştia însă îi încurajau cu un zâmbet larg, şi să te ţii atunci atingeri, răsuciri, pipăiri: nasurile sus—puse deveneau roşii şi luceau de plăcere.

Giovannino însă nu—şi uitase scopul principal — acela de—a atinge nasul regelui — şi n—aştepta decât momentul prielnic ca s—o facă. Şi iată că acesta se prezentă în timpul unui alai regal. Giovannino observă că din când în când careva din mulţimea de gură—cască ieşea din rând, sărea pe treapta caleştii regale şi—i dădea regelui un plic, desigur o petiţie, pe care regele i—l întindea zâmbind prim—ministrului.

Când caleaşca fu destul de aproape, Giovannino sări pe treaptă şi, în timp ce regele îi adresa un zâmbet binevoitor, îi spuse:

—Cu îngăduinţa Măriei Voastre — şi întinse braţul, trecându—şi vârful arătătorului pe vârful nasului Maiestăţii Sale.

Regele îşi atinse nasul uluit, deschise gura să zică ceva, dar Giovannino, cu un salt înapoi, se şi pusese la adăpost în mulţime. Izbucni atunci un ropot de aplauze
şi, brusc, alţi cetăţeni se repeziră cu entuziasm să imite gestul lui Giovannino: săreau pe treapta trăsurii, îl apucau de nas pe rege şi îl frecau straşnic.

—E un nou semn de omagiu, Maiestate, murmura zâmbind prim—ministrul la urechea regelui.

Regelui însă îi cam trecuse cheful să zâmbească: nasul îl durea şi începuse să—i curgă, iar el n—avea timp nici măcar să—şi şteargă lumânarea, fiindcă fidelii lui supuşi nu—i dădeau pace, ci continuau voioşi nevoie mare să—l apuce de nas.

Iar Giovannino se—ntoarse acasă plin de satisfacţie.

16.VESTITA PLOAIE DE LA PIOMBINO

Odată, la Piombino, a plouat cu bomboane. Picau din cer, mari cât boabele de grindină, dar de toate culorile: verzi, roşii, violete, albastre. Un copil luă în gură o boabă verde, ca s—o încerce, şi i se păru că are aromă de mentă. Altul gustă o boabă roşie care avea aromă de căpşuni.

—Sunt bomboane! Sunt bomboane!

Şi năvăliră cu toţii în stradă să—şi umple buzunarele. Dar nu reuşeau să le adune pe toate, fiindcă picau în rânduri dese, dese.

Ploaia dură puţin, dar lăsă străzile acoperite cu un covor de bomboane înmiresmate care scârţâiau sub paşi. Aşa că elevii, întorcându—se de la şcoală, mai găsiră încă destule cât să—şi umple ghiozdanele. Iar bătrânicile făcură şi ele din basmale nişte bocceluţe de toată frumuseţea.

A fost o zi mare.

Multă lume aşteaptă şi—n ziua de azi să plouă iar din cer cu bomboane, numai că norul cu pricina n—a mai trecut pe la Piombino, şi nici pe la Torino, şi pesemne că nu va trece niciodată nici pe la Cremona.

17.CARUSELUL DE LA CESENATICO

Odată, la Cesenatico, la malul mării, a sosit un carusel. Avea în total şase cai de lemn şi şase jeepuri roşii, un pic decolorate, pe gustul copiilor de azi.

Omuleţul care—l împingea cu forţa braţelor era mic de tot, slab, întunecat la chip şi arăta de parcă o zi mânca şi două nu. De fapt, caruselul nu era cine ştie ce, dar copiilor li se părea pesemne făcut din ciocolată, fiindcă stăteau în jurul lui cu gurile căscate şi făceau tot soiul de figuri, doar—doar s—or sui în el.

„Da' ce are caruselul ăsta, e uns cu miere?" se întrebau mămicile. Şi—i îmbiau pe copii:
—Hai să vedem delfinii în bazin, hai la cofetărie, hai să ne dăm în leagăne.

Copiii să n—audă: voiau în carusel.

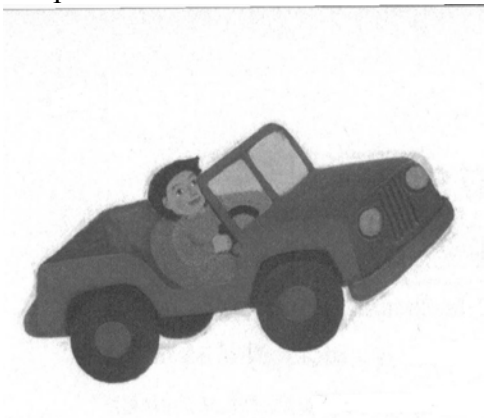

Într—o seară, un bătrân, după ce—şi puse nepotul într—un jeep, se sui şi el în carusel, drept în şaua unui căluţ de lemn. Stătea cam incomod, fiindcă atingea pământul cu picioarele lui lungi, dar râdea. Abia începu însă omuleţul să învârtă caruselul, că, minune: bătrânul se ridică într—o clipită până la înălţimea zgârie—norului din Cesenatico, iar căluţul lui prinse să galopeze în aer, cu botul îndreptat spre nori. Bătrânul privi în jos şi văzu că la picioare se întindea toată Romagna, apoi toată Italia, apoi întreg Pământul, care se îndepărta sub copitele căluţului, iar în curând Pământul nu mai fu nici el decât un mic carusel albastru care se tot învârtea, arătându—şi unul după altul continentele şi oceanele, ca desenate pe o hartă geografică.

„Oare încotro ne îndreptăm?" se întrebă bătrânul.

În clipa aceea, prin faţa lui trecu nepoţelul, la volanul vechiului jeep roşu un pic decolorat, transformat într—un vehicul spaţial. În urma lui se înşirau toţi ceilalţi copii, calmi şi siguri pe orbitele lor, ca tot atâţia sateliţi artificiali.

Cine ştie pe unde era acum omuleţul cu caruselul; deşi se auzea încă discul care cânta un *cha—cha—cha* cam urât: fiecare tură a caruselului dura până se sfârşea discul.

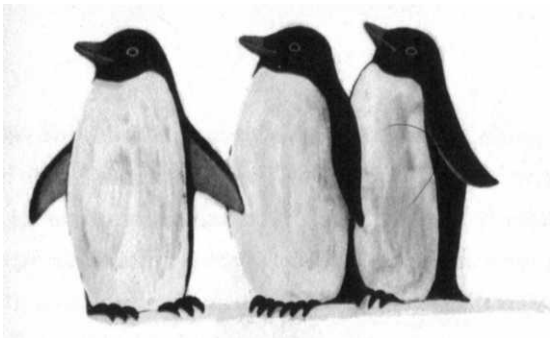

„E deci o viclenie la mijloc, îşi zise bătrânul. Omuleţul pesemne că e vrăjitor."

Şi îşi mai zise: „Dacă în timpul cât cântă discul facem înconjurul întregului Pământ, batem recordul lui Gagarin."

Acum caravana spaţială survola Oceanul Pacific cu toate insuliţele lui, Australia cu cangurii ei care făceau salturi uriaşe, Polul Sud, unde milioane de pinguini stăteau cu ciocurile în sus. Dar nu avură timp să—i numere: din America indienii făceau semnale înălţând rotocoale de fum, uite şi zgârie—norii din New York, şi uite şi un zgârie—nori singuratic, chiar cel de la Cesenatico. Discul se sfârşise. Bătrânul privi în jur uluit: era din nou în vechiul şi liniştitul carusel de pe malul Mării Adriatice, pe care omuleţul slab şi întunecat la chip îl frâna lin, fără zguduituri.

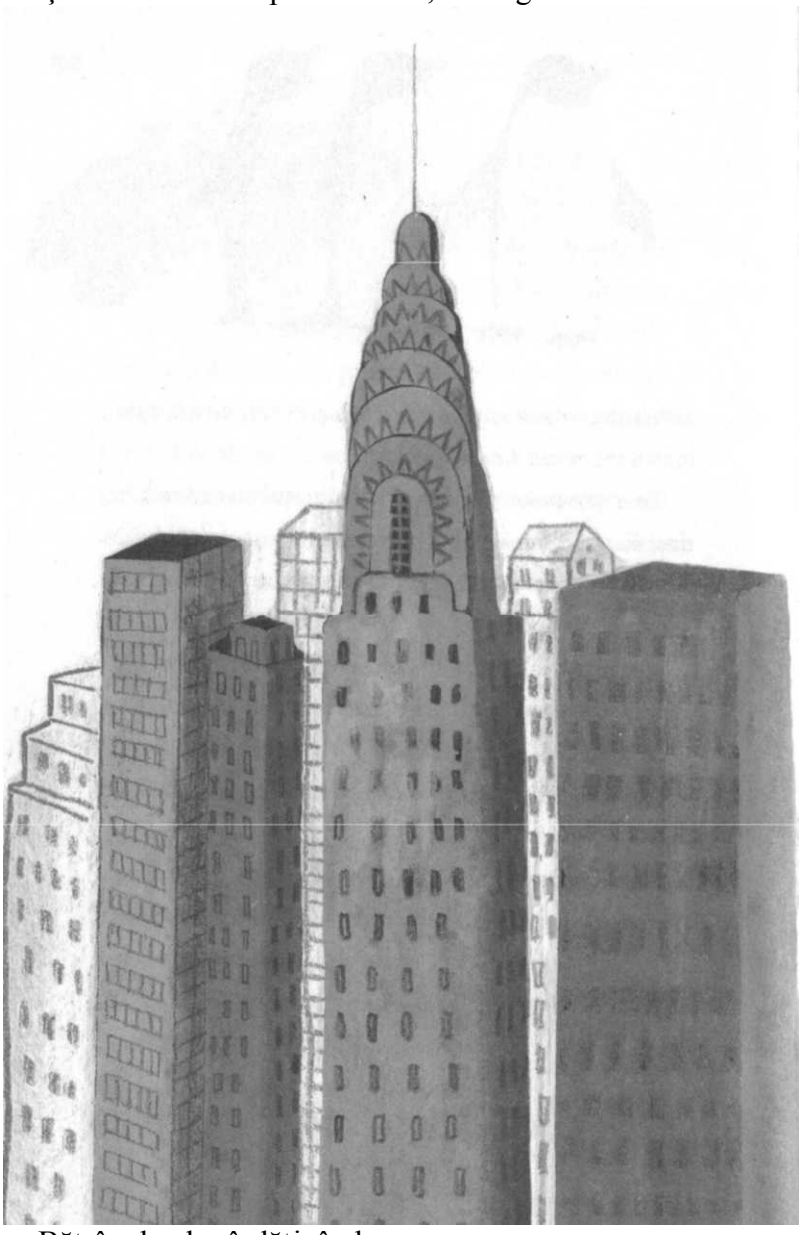

Bătrânul coborî clătinându—se.

—Ia ascultă, îi zise el omuleţului.

Dar omuleţul n—avea timp să—l asculte, alţi copii se suiseră pe căluţi şi în jeepuri, caruselul pornea din nou să înconjoare Pământul.

—Ia spune... insistă bătrânul, cam iritat.

Dar omuleţul nu—i aruncă nici măcar o privire, împingea caruselul, iar în spatele lui se iţeau chipurile vesele ale copiilor ce—şi căutau din priviri părinţii care, aşezaţi în cerc, îi încurajau zâmbindu—le.

Să fie chiar vrăjitor omuleţul ăsta de doi bani? Iar maşinăria asta caraghioasă care se roteşte pe muzica urâtului *cha—cha—cha* să fie chiar un carusel magic?

—S—o lăsăm baltă, conchise bătrânul. Mai bine nu spun nimănui. Pesemne că ar râde de mine pe la spate şi mi—ar spune: „Nu ştiai că la vârsta dumitale e periculos să te sui în carusel, că—ţi vine ameţeală?"

18.PE PLAJA DE LA OSTIA

La câţiva kilometri de Roma se află plaja de la Ostia. Vara, romanii vin aici cu miile, de nu mai rămâne loc nici cât să sapi o groapă cu lopăţica, iar cine ajunge ultimul nu mai are nici unde să—şi pună umbrela.

Odată, pe plaja de la Ostia se arătă un domn ciudat, glumeţ nevoie mare. Ajunsese ultimul, cu umbrela la subraţ, şi nu mai găsea niciun loc în care s—o aşeze. Atunci, o deschise, îi răsuci puţin mânerul, şi pe dată umbrela se ridică în aer, trecu peste miile de umbrele şi se opri chiar la malul mării, numai că la doi—trei metri deasupra vârfurilor celorlalte umbrele de pe plajă. Domnul cel glumeţ îşi deschise şezlongul, care la rândul lui prinse să plutească în aer; se întinse la umbră, scoase din buzunar o carte şi începu să citească, trăgând pe nări aerul plin de sare şi de iod al mării.

La început, oamenii nici nu—şi dădură seama. Stăteau cu toţii sub umbrele, încercând să vadă un petic de mare printre capetele celor aflaţi în faţa lor sau dezlegând cuvinte încrucişate, dar nimeni nu privea în sus. La un moment dat însă, o doamnă auzi căzând ceva pe umbrela ei şi, gândindu—se că e o minge, ieşi să ţipe la copii, privi de jur împrejur, apoi privi în sus şi îl văzu pe domnul cel glumeţ plutind deasupra capului ei. Domnul privea şi el în jos şi—i zise doamnei:

—Scuze, doamnă, mi—a căzut cartea. Aruncaţi—mi—o sus, vă rog.

De uimire, doamna căzu în fund pe nisip şi, cum era foarte grasă, nu reuşea să se ridice. Atunci, rudele se repeziră s—o ajute, iar doamna, fără să scoată o vorbă, le arătă cu degetul umbrela zburătoare.

—Vă rog mult, repetă domnul cel glumeţ, aruncaţi—mi cartea.

—Dumneata nu vezi că ne—ai speriat mătuşa?

—Îmi pare tare rău, a fost fără intenţie.

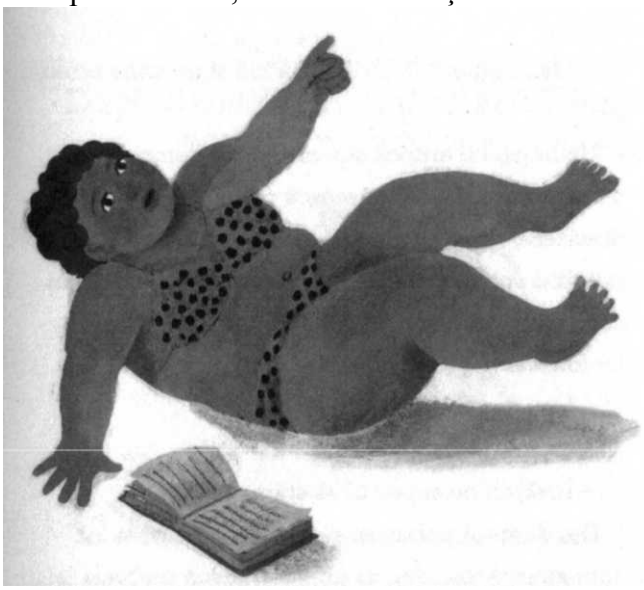

—Atunci, hai, jos de—acolo, e interzis.

—Nici nu mă gândesc, m—am aşezat aici fiindcă pe plajă nu mai era loc. Plătesc şi eu impozite, să ştiţi.

Între timp, unul după altul, romanii de pe plajă începură să privească în sus şi să—l arate râzând cu degetul pe domnul cel ciudat.

—Ia uite—l şi pe—ăsta, ziceau, are umbrelă cu reacţie!

—Hei, Gagarin, îi strigau, ia—mă şi pe mine acolo, sus!

Un băieţel îi aruncă sus cartea, iar domnul o răsfoi nervos ca să găsească pagina la care rămăsese, apoi se apucă din nou să citească, pufnind. încetul cu încetul îl lăsară în pace. Numai copiii priveau din când în când în sus plini de invidie, iar cei mai curajoşi strigau:

—Hei, domnu', domnu'!

—Ce vreţi?

—Învăţaţi—ne şi pe noi să stăm acolo, sus! Dar domnul pufnea şi se întorcea la cartea lui.

Spre apusul soarelui, cu un fâlfâit uşor, umbrela îşi luă zborul, iar domnul cel glumeţ ateriza direct pe drum, lângă motocicleta lui, urcă în şa şi dus a fost. Cine ştie cine era şi de unde—şi cumpărase umbrela aia.

19.ŞORICELUL DIN BENZILE DESENATE

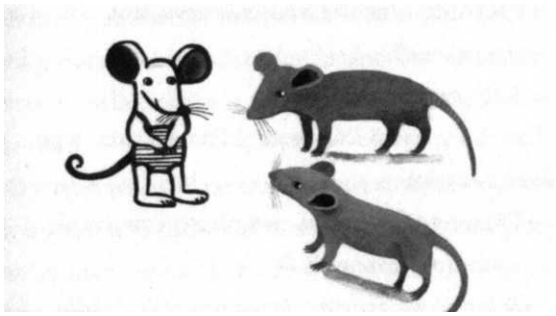

Un şoricel din benzile desenate, sătul să mai locuiască între paginile ziarului şi doritor să dea mirosul de hârtie pe cel al brânzei, făcu un salt de toată frumuseţea şi se pomeni în lumea şoriceilor în came şi oase.

—*Squash!* exclamă el brusc, simţind miros de pisică.

—Ce—a zis? şoptiră ceilalţi şoricei, puşi la respect de vorba asta ciudată.

—*Splum, bang, gulp!* zise şoricelul nostru, care vorbea numai limba din benzile desenate.

—O fi turc, zise un bătrân şoarece de vapor, care până să iasă la pensie îşi făcuse veacul pe Marea Mediterană, şi încercă să i se adreseze în turceşte.

Şoricelul îl privi uluit şi zise:

—*Ziip, fiish, bronk.*

—Nu e turc, conchise şoarecele navigator.

—Atunci ce e?

—Dălapeşte.

Aşa că îi spuseră Dălapeşte şi—l tratară cam ca pe nebunul satului.

—Dălapeşte, îl întrebau, ce—ţi place ţie mai mult, parmezanul sau caşcavalul?

—*Spliit, grong, ziziziiir,* răspundea şoricelul din benzile desenate.

—E clar ce—i cu ăsta, râdeau ceilalţi.

Iar cei mai mici îl trăgeau de coadă ca să—l audă protestând în felul lui caraghios: *Zoong, splash, squarr!*

Odată se duseră cu toţii să dea lovitura la o moară plină cu saci de făină şi de mălai. Şoriceii şi—au înfipt dinţii în bunătate de saci şi mestecau de zor, făcând: *crik, crik, crik,* aşa cum fac toţi şoriceii atunci când mestecă. Doar şoricelul din benzi desenate făcea: *crek, screk, schererek.*

—Învaţă măcar să mănânci ca un şoricel bine—crescut, bombăni şoarecele marinar. Dacă am fi acuma pe—un vapor, te—ar fi aruncat de mult în mare. Îţi dai seama ce zgomot dezgustător faci?

—*Crengh,* zise şoricelul din benzi desenate şi se întoarse să—şi înfigă dinţii într—un sac de porumb.

Atunci, marinarul le făcu un semn celorlalţi şi, tiptil—tiptil, se furişară afară, lăsându—l în plata Domnului pe intrus, încredinţaţi că n—o să mai găsească drumul înapoi spre casă.

O vreme, şoricelul nostru continuă să mestece. Când, într—un târziu, îşi dădu seama că a rămas singur, era deja prea întuneric ca să mai caute drumul şi hotărî să—şi petreacă noaptea la moară. Era cât pe—aci să adoarmă, când iată că în întuneric se aprinseră două felinare galbene şi se auzi fâsâitul sinistru al labelor unui vânător. Un motan!

—*Squash!* zise şoricelul şi—l trecu un fior.
—*Gragrragnau!* răspunse motanul. Doamne, era un motan din benzile desenate!
Neamul pisicilor adevărate îl alungaseră fiindcă nu reuşea să facă *miau* cum se cuvine.

Cei doi dezmoşteniţi ai soartei se îmbrăţişară jurându—şi prietenie veşnică şi petrecură toată noaptea stând de vorbă în ciudata limbă a benzilor desenate. Se înţelegeau de minune.

20.ISTORIA ÎMPĂRĂŢIEI HĂMESELII

La început, în depărtata şi străvechea ţară a Hămeselii, la răsărit de ducatul *Buneibăute*, a domnit *Hămesilă Mistuilă,* numit aşa fiindcă, după ce mânca spaghetele, ronţăia şi farfuria, pe care o mistuia de minune.

Îi urmă la tron Hămesilă al Doilea, zis şi Trei—Linguri, fiindcă mânca ciorba slujindu—se în acelaşi timp de trei linguri de argint, din care pe două le ţinea în propriile mâini, iar pe—a treia o mânuia regina — şi vai de ea dacă nu era plină.

După el, în ordine, au suit pe tronul împărăţiei, aflat în capul unei mese zi şi noapte îmbelşugate:

Hămesilă al Treilea, zis şi Gustărică;

Hămesilă al Patrulea, zis şi Cotlet—cu—Parmezan;

Hămesilă al Cincilea, zis şi Mâncăul;

Hămesilă al Şaselea, zis şi Spaima—curcanilor;

Hămesilă al Şaptelea, zis şi „Mai vreau!", care îşi mâncase până şi coroana făcută, se ştie, din fier forjat;

Hămesilă al Optulea, zis şi Zgârie—brânză, care, nemaigăsind nimic de mâncare, înghiţise faţa de masă;

Hămesilă al Nouălea, zis şi Fălci—de—Oţel, care—şi mâncase tronul cu perne cu tot. Şi cu el se sfârşi dinastia.

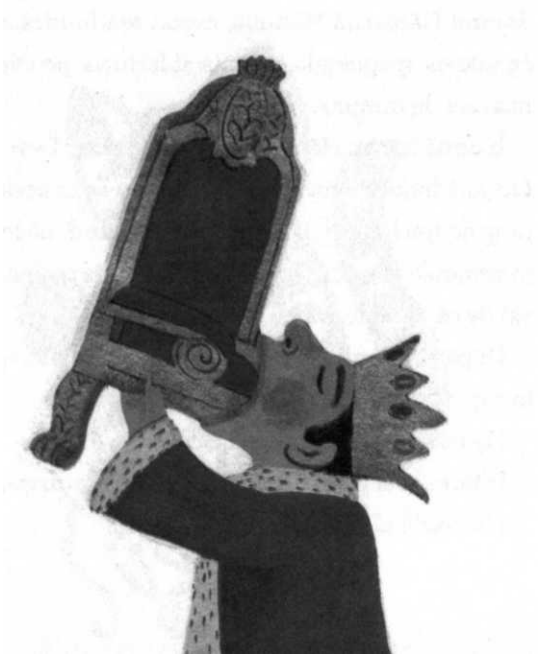

21.ALICE CADE ÎN MARE

Odată, Alice Căzăreaţa s—a dus la mare, s—a îndrăgostit de ea şi nu mai voia să iasă din apă.
—Alice, ieşi din apă! îi striga mama.
—Acuşica, răspundea Alice, dar în sinea ei îşi zicea: „Ba o să stau până o să—mi crească aripioare şi o să devin peşte."

Seara, înainte să se bage în pat, îşi privea umerii în oglindă, ca să vadă dacă i—au crescut aripioare, sau măcar niscaiva solzi argintii. Dar nu descoperea decât fire de nisip rămase după duşul făcut cam de mântuială.

Într—o dimineaţă coborî pe plajă mai devreme ca de obicei şi întâlni un băiat care culegea scoici şi arici—de—mare. Era fiu de pescar şi ştia o grămadă de lucruri despre mare.
—Tu ştii cum poţi să devii peşte? îl întrebă Alice.
—Îţi arăt imediat, răspunse băiatul.

Puse batista cu scoici şi arici—de—mare pe un colţ de stâncă şi se scufundă în valuri. Trecu un minut, trecură două, şi băiatul nu mai ieşea. Apoi în locul lui apăru un delfin: făcea tumbe în apă şi, înălţându—şi vesel înotătoarele în aer, veni să se joace printre picioarele lui Alice, iar ei nu—i fu câtuşi de puţin frică.

După o vreme, delfinul plecă în larg, nu înainte de a plesni elegant apa cu coada. In urma lui reapăru zâmbitor băiatul cu scoicile.
—Ai văzut ce uşor e?
—Am văzut, dar nu cred c—o să reuşesc.
—Încearcă.

Alice se scufundă, dorind nespus să devină o stea—de—mare, dar căzu într—o cochilie care stătea cu gura căscată. Aceasta închise brusc valvele, prinzând—o pe Alice cu visurile ei cu tot.

„Hait! Iar am păţit—o", îşi spuse Alice în sinea ei. Dar ce linişte era, ce pace şi ce prospeţime, acolo jos, în interiorul scoicii. Ce bine ar fi fost să rămână acolo pentru totdeauna, să trăiască în adâncul mării ca sirenele de altădată. Alice suspină. Îşi aminti de mama ei, care o credea încă în pat, şi de tăticul ei, care trebuia să vină la mare chiar în seara aia, fiindcă era sâmbătă.
—Nu pot să—i las singuri, mă iubesc aşa de mult. De data asta mă întorc pe pământ.

Şi, împingând cu mâinile şi cu picioarele, reuşi să deschidă cochilia, atât cât să sară afară şi să plutească înapoi la suprafaţă. Băiatul cu scoicile era deja departe. Iar Alice nu povesti nimănui cele întâmplate.

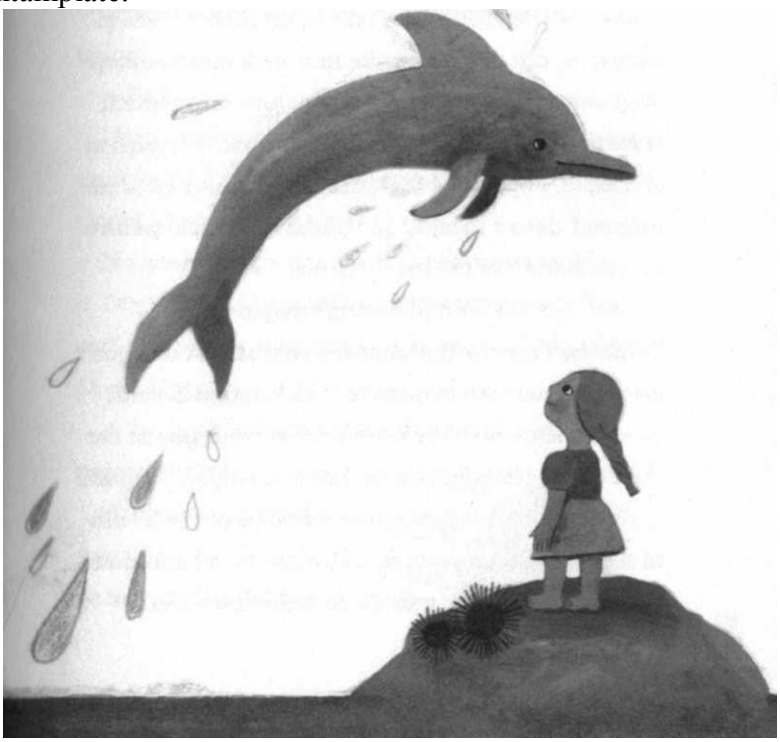

22.RĂZBOIUL CLOPOTELOR

A fost odată un război, un război mare şi sângeros, din pricina căruia muriseră mulţi soldaţi de—o parte şi de alta. Noi stăteam aici, iar inamicii stăteau de partea cealaltă, şi trăgeam unii în alţii zi şi noapte. Războiul a fost însă atât de lung, că la un moment dat au început să lipsească bronzul pentru tunuri, fierul pentru baionete etc.

Atunci, comandantul nostru, Străgeneralul Bombone Puşcone Bubuitone, ne porunci să dăm jos toate clopotele din clopotniţe şi să le topim laolaltă, ca să fabricăm un tun cât toate zilele: unul singur, dar mare cât să câştigăm războiul dintr—o singură lovitură.

Fu nevoie de o sută de mii de macarale pentru a—l ridica şi de nouăzeci şi şapte de trenuri pentru a—l transporta. Străgeneralul îşi freca mâinile de satisfacţie şi zicea:

—Când o să trag eu cu tunul meu, duşmanii o să fugă până—n lună. Şi sosi şi marea clipă.

Tunul cât toate zilele era îndreptat către duşmani. Noi ne umpluserăm urechile cu vată, pentru că bubuitul putea să ne spargă timpanele şi trompa lui Eustache.

Străgeneralul Bombone Puşcone Bubuitone ordonă:

—Foc!

Un artilerist apăsă pe—un buton. Şi brusc, de la un capăt la altul al frontului, se auzi un enorm dangăt de clopot: *Ding! Dong! Dang!*

Ne—am scos vata din urechi ca s—auzim mai bine.

Ding! Dong! Dang! bubuia formidabilul tun. Şi o sută de mii de ecouri răsunară în munţi şi văi: *Ding! Dong! Dang!*

—Foc! urlă Străgeneralul a doua oară. Foc, neisprăviţilor!

Artileria apasă din nou pe buton şi din nou se răspândi în tranşee un sărbătoresc concert de clopote. Părea că toate clopotele patriei noastre sunau deodată. Străgeneralul îşi smulse părul din cap de furie şi continuă să şi—l smulgă până nu—i mai rămase decât un singur fir.

Urmă apoi o clipă de tăcere. Şi iată că de cealaltă parte a frontului, ca la un semn, răspunse un vesel şi asurzitor: *Ding! Dong! Dang!*

Fiindcă trebuie să ştiţi că şi comandantul inamic, Morteşalul Von Bombonen Puşkonen Bubuitonen, avusese ideea să fabrice un tun cât toate zilele din clopotele ţării sale.

—*Ding! Dong!* bubuia acum tunul nostru.

—*Dang!* îi răspundea tunul inamic.

Iar soldaţii celor două armate ieşeau din tranşee, alergau unii în întâmpinarea celorlalţi şi strigau:

—Bat clopotele, bat clopotele! E sărbătoare! A izbucnit pacea!

Străgeneralul şi Morteşalul urcară fiecare în maşina lui şi fugiră departe, fugiră până li se termină benzina, dar dangătul clopotelor îi urmări pretutindeni.

23.O VIOREA LA POLUL NORD

Într—o dimineaţă, la Polul Nord, un urs alb simţi plutind în aer un miros neobişnuit şi—i atrase atenţia ursoaicei celei mari (cea mică era chiar fiica lui):
—O fi venit vreo expediţie?

Cei care au descoperit vioreaua au fost însă ursuleţii: era un puişor de viorea care tremura de frig, dar continua să—şi facă datoria, înmiresmând aerul plin de curaj.
—Mămico, tăticule! strigară ursuleţii.
—Eu am zis de la bun început că e ceva ciudat, spuse ursul către întreaga familie. Şi nu cred că—i vorba de vreun peşte.

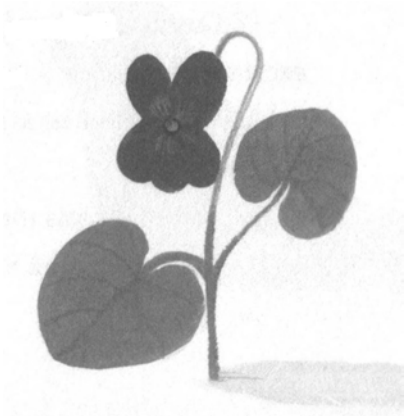

—Bineînţeles că nu, zise ursoaica cea mare, dar nici pasăre nu—i.
—Ai şi tu dreptate, zise ursul după o matură chibzuinţă.

Până la lăsarea întunericului, vestea se răspândi pretutindeni: în pustiul de gheaţă a apărut o fiinţă ciudată mică şi parfumată, de culoare viorie, care stă într—un picior şi nu se urneşte din loc. Veniră s—o vadă focile şi morsele, renii din Siberia, bizonii din America, iar de şi mai departe veniră vulpile albe, lupii şi coţofenele de mare. Toate animalele admirau floarea necunoscută, lujerul ei tremurător, toate îi aspirau parfumul, dar acesta părea să ajungă şi pentru ultimii veniţi să—l miroasă, pur şi simplu nu dădea semne că piere.
—Pesemne că are o rezervă dedesubt, sub gheaţă, de e în stare să răspândească atâta parfum, zise o focă.
—Eu am zis de la bun început că e un dedesubt aici, exclamă ursul alb.

Nu spusese el chiar aşa, dar nimeni nu—şi mai aducea aminte.

Un pescăruş, trimis spre Sud ca să culeagă informaţii, se întoarse cu vestea că mica fiinţă parfumată se numea viorea, iar în ţinuturile de—acolo, de jos, erau cu milioanele.

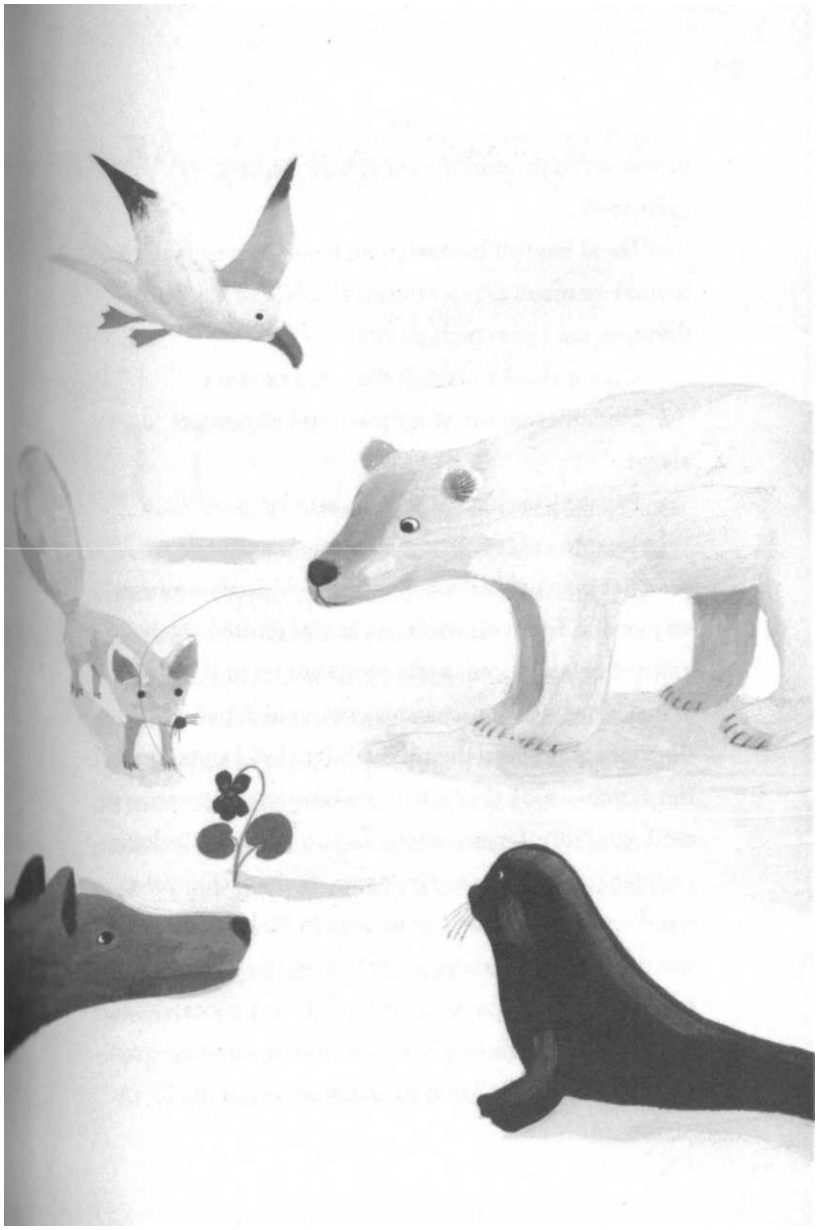

—Ne—ai lămurit buştean, zise foca. Cum se face că . tocmai vioreaua asta a nimerit aici? Ca să vă spun drept, eu sunt cam nedumerită.
—Cum a zis că e? îşi întrebă ursul nevasta.
—Nedumerită. Adică nu ştie după ce peşti să alerge.
—Păi, vezi, exclamă ursul alb, asta zic şi eu.

În noaptea aceea, întreg Polul fu străbătut de un scrâşnet înspăimântător. Gheţurile veşnice tremurau de parcă ar fi fost de sticlă, iar în mai multe locuri crăpară chiar. Vioreaua trimise în aer un parfum şi mai puternic, de parcă ar fi hotărât să topească dintr—odată imensul pustiu îngheţat şi să—l transforme într—o mare caldă şi albastră sau într—un câmp verde şi catifelat. Efortul însă o istovi. în zori pălise, se îndoise pe lujer şi îşi pierduse şi culoarea, şi viaţa. Ultimul ei gând, tradus cu vorbele noastre şi în limba noastră, trebuie să fi fost cam ăsta: „Iată, eu mor... Dar cineva trebuia totuşi să spargă gheaţa... într—o zi, viorelele vor ajunge aici cu milioanele. Atunci gheţurile se vor topi, iar în locurile astea vor fi insule, şi case, şi copii."

24.RĂCUSORUL CEL TÂNĂR

Un tânăr răcuşor îşi zise în sinea lui: „De ce oare în familia mea toţi umblă de—a—ndăratelea? Eu vreau să—nvăţ să umblu înainte ca broaştele, şi să—mi cadă coada dacă n—o să reuşesc."

Începu, aşadar, să facă exerciţii pe ascuns, printre pietrele din râuleţul în care se născuse, în primele zile însă, efortul fu istovitor: se izbea de toate cele, îşi ciobea carapacea şi i se încurcau picioarele. Dar, încet—încet, lucrurile începură să meargă mai bine, fiindcă totul se poate învăţa, dacă vrei.

Când fu sigur pe sine, se prezentă înaintea familiei şi zise:

—Ia priviţi—mă.

Şi făcu o bună bucăţică de drum mergând înainte.

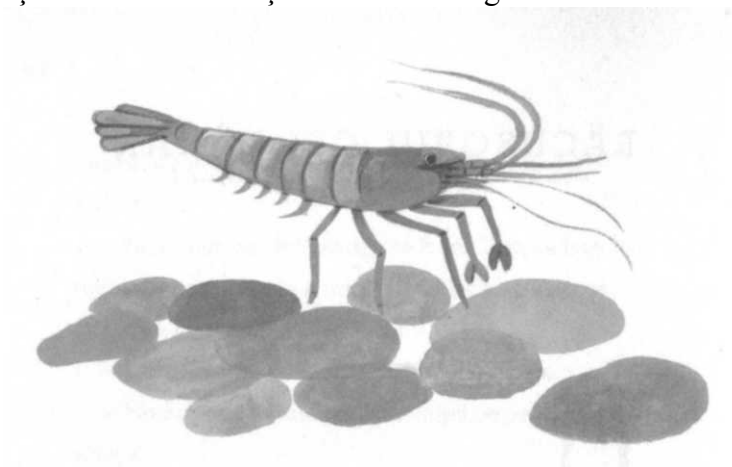

—Fiule, îi zise maică—sa izbucnind în plâns, ai dat în mintea copiilor? Vino—ţi în fire, umblă aşa cum te—au învăţat tatăl tău şi mama ta, umblă ca fraţii tăi, care te iubesc atâta.

Fraţii lui însă nu făceau decât să râdă de el. Tatăl îl privi o vreme cu asprime, apoi zise:

—Gata! Ajunge! Dacă vrei să rămâi cu noi, umblă la fel ca toţi ceilalţi raci. Dacă vrei să faci după capul tău însă, pe—aci ţi—e drumul, râul e mare.

Curajosul răcuşor îi iubea mult pe ai săi, dar era prea încredinţat că are dreptate ca să aibă îndoieli: îşi îmbrăţişa mama, îşi luă rămas—bun de la tatăl şi de la fraţii săi şi porni în lume.

Umbletul lui stârni imediat uimirea unui conclav de broaşte care, ca adevărate bârfitoare ce erau, se adunaseră să mai pălăvrăgească de una şi de alta în jurul unei frunze de nufăr.

—Lumea a—nceput să meargă de—a—ndăratelea, zise una, ia uitaţi—vă la răcuşorul ăla şi ziceţi—mi că nu—i aşa, dacă puteţi.

—Nu mai există respect, zău aşa, zise alta.

—Vai de lume şi de—amar, zise a treia. Răcuşorul însă îşi continuă neabătut drumul, trebuie s—o spunem, pe calea pe care—o apucase. La un moment dat, se auzi strigat de un rac bătrân cu privirea tristă, care trăia singur în umbra unei stânci.

—Bună ziua, zise tânărul răcuşor.

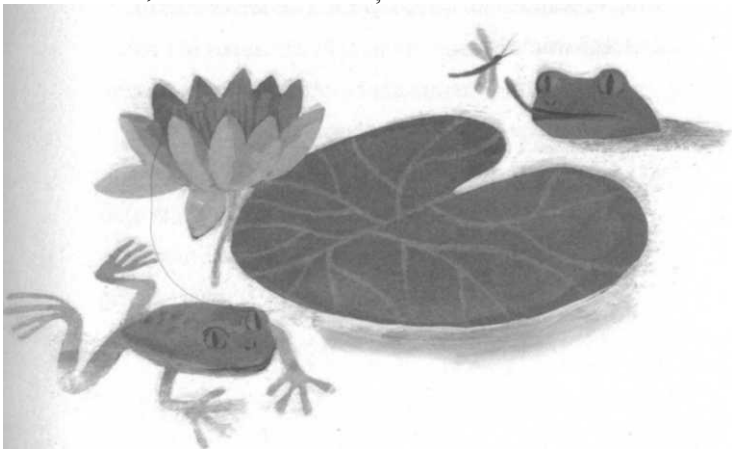

Bătrânul îl privi îndelung, apoi spuse:

—Crezi că faci bine ce faci? Şi eu, când eram tânăr, m—am gândit să—i învăţ pe raci să umble înainte. Şi uite cu ce m—am ales: trăiesc singur—singurel, iar lumea şi—ar muşca limba mai degrabă decât

să—mi vorbească. Ascultă—mi sfatul cât mai e timp: resemnează—te şi fă la fel ca ceilalţi, şi într—o bună zi ai să—mi mulţumeşti.

Tânărul rac nu prea ştia ce să răspundă, aşa că tăcu. In sinea lui însă îşi spunea: „Eu am dreptate."

Şi, salutându—l politicos pe bătrân, porni mândru înainte pe drumul lui.

Oare va ajunge departe? Va face avere? Va reuşi să îndrepte toate lucrurile de pe lumea asta? Nu ştim, fiindcă deocamdată el merge înainte cu hotărârea şi curajul începutului. Noi nu putem decât să—i dorim din toată inima:

—Drum bun!

25.PĂRUL URIAŞULUI

Au fost odată patru fraţi. Trei erau mititei, dar foarte vicleni, al patrulea însă era un uriaş cu o putere ieşită din comun, dar mult mai puţin viclean decât ceilalţi.

Puterea lui stătea în mâini şi—n braţe, deşteptăciunea însă o avea în păr. Viclenii lui fraţi îi tăiau părul scurt de tot, ca să rămână un pic neghiob, şi toate muncile grele le lăsau în seama lui, că doar era puternic, iar ei stăteau, îl priveau şi băgau câştigul în buzunar.

El trebuia să are câmpul, el trebuia să spargă lemne, să învârtă roata morii, să tragă căruţa în locul calului, iar fraţii stăteau pe capră şi—l îmboldeau cu lovituri de bici.

Şi, stând ei pe capră, nu—i pierdeau o clipă capul din priviri, zicând:

—Ce bine—ţi stă cu părul scurt

—Aşa e, adevărata frumuseţe nu stă în bucle.

—Ia uitaţi—vă la zuluful ăla care a prins să crească, diseară va trebui să i—l tăiem

Şi îşi făceau cu ochiul, îşi făceau semne vesele cu cotul, iar la târg băgau banii în buzunar, se duceau la cârciumă şi—l lăsau pe uriaş să vadă de căruţă.

De mâncat îi dădeau atât cât să poată munci; de băut însă îi dădeau ori de câte ori îi era sete, dar numai vin de la fântână.

Într—o buna zi, uriaşul se îmbolnăvi. De teamă să nu moară cât era încă bun de muncă, fraţii chemară cei mai bun doctori din ţinut să—l lecuiască, îi dădură doctoriile cele mai scumpe, ba chiar îi duseră mâncarea la pat.

Îi potriveau care mai de care pernele, îl înveleau cu pături. Şi în ăst timp îi ziceau:

—Vezi cât ţinem la tine? Aşa că să nu mori, să nu ne faci figura asta.

Erau atât de ocupaţi cu sănătatea lui, că uitară să—i mai controleze frizura. Părul avu deci tot timpul să—i crească lung cum nu mai fusese şi, odată cu părul, uriaşului îi reveni toată deşteptăciunea. începu să chibzuiască, să—şi observe fraţii, să ştie cât fac doi ori doi şi patru ori patru, în cele din urmă înţelese cât de vicleni fuseseră ei, iar el, cât de neghiob, dar nu zise nimic la început. Aşteptă să—şi revină în puteri şi, într—o dimineaţă, în vreme ce fraţii dormeau încă, se ridică din pat, îi legă ca pe nişte salamuri şi—i puse în căruţă.

—Unde ne duci, dragă frăţioare, unde—i duci pe iubiţii tăi frăţiori?

—O să vedeţi voi imediat.

Îi duse la gară, îi vârî în tren, aşa legaţi cum erau, şi drept rămas—bun le zise:

—Căraţi—vă, şi să nu vă mai prind prin locurile astea. Destul m—aţi dus de nas. Acuma eu am devenit stăpân.

Trenul fluieră, roţile se puseră în mişcare, dar cei trei fraţi vicleni au rămas cuminţi la locurile lor, aşa că nimeni nu i—a mai văzut de—atunci.

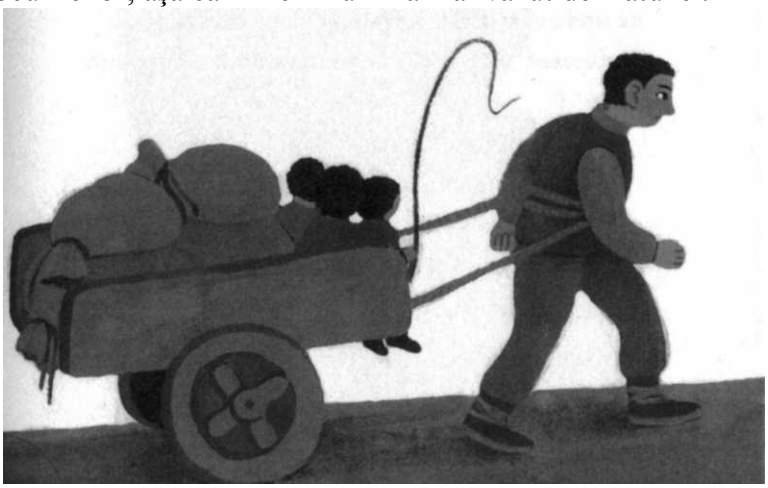

26.NASUL CARE A LUAT—O LA FUGĂ

Domnul Gogol a povestit istoria unui nas din Leningrad, care mergea la plimbare cu caleaşca şi făcea tot soiul de nefăcute.

O poveste asemănătoare s—a petrecut la Laveno, pe malul lacului Maggiore. într—o dimineaţă, un domn, care locuia chiar în faţa pontonului de unde se iau vaporaşele, se duse la baie să se bărbierească şi, privindu—se în oglindă, scoase un ţipăt:

— Ajutor! Nasul meu!

Nasul nu mai era în mijlocul feţei, iar locul în care fusese era absolut neted. Aşa cum se afla, în halat, domnul alergă pe balcon, unde ajunse taman la timp ca să—şi vadă nasul ieşind în piaţă, îndreptându—se cu pas hotărât către ponton şi strecurându—se printre maşinile care se îmbarcau pe motonava ce făcea traversarea la Verbania.

—Opreşte, opreşte! strigă domnul. Nasul meu! Prindeţi hoţul!

Lumea privea în sus şi râdea:

—Ia te uită, i—au furat nasul şi i—au lăsat dovleacul! Urâtă treabă!

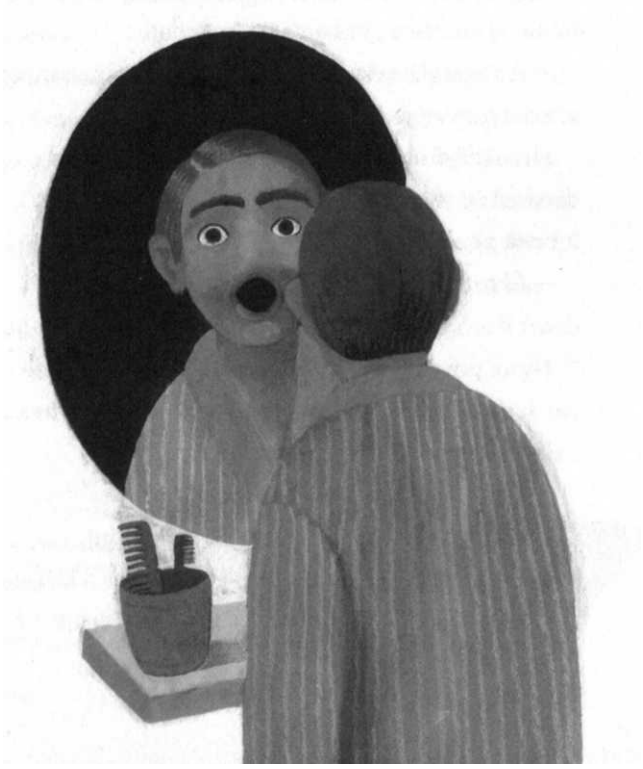

Domnului nu—i mai rămase decât să coboare în stradă şi să se ia după fugar, ţinând o batistă pe faţă, ca şi cum ar fi fost răcit. Din păcate, ajunse taman când vaporaşul se desprindea de ponton. Se aruncă plin de curaj în apă pentru a—l ajunge din urmă, în vreme ce pasagerii şi turiştii strigau: „Dă—i înainte! Dă—i înainte!" Dar vaporaşul prinsese deja viteză, iar căpitanul n—avea câtuşi de puţin intenţia să se întoarcă pentru a—i îmbarca pe întârziaţi.

—Aşteaptă următorul vaporaş, îi strigă un marinar, vin din juma—n juma' de oră!

Deznădăjduit, domnul se întoarse la mal, când deodată îşi văzu nasul plutind agale, pe o pelerină întinsă pe apă, precum Sfântul Iulian din legendă.

—Aha, deci n—ai luat vaporaşul? Te—ai prefăcut doar? îi strigă bărbatul.

Nasul privea drept înainte, ca un adevărat lup de lac, şi nu catadicsi nici măcar să—şi întoarcă privirea. Pelerina plutea alene ca o meduză.

—Unde te duci? strigă bărbatul.

Nasul însă nu—i răspunse, aşa că nefericitul proprietar se resemna să se întoarcă în portul Laveno şi să treacă prin mijlocul mulţimii de gură—cască

pentru a se îndrepta spre casă, unde se ascunse imediat, dând poruncă servitorilor să nu lase pe nimeni să intre, şi îşi petrecu timpul privindu—şi în oglindă chipul fără nas.

Câteva zile mai târziu, un pescar din Ranco, trăgându—şi afară năvodul, găsi în el nasul fugar, care se

scufundase în mijlocul lacului, fiindcă pelerina era plină de găuri, şi se gândi să—l ducă la târgul din Laveno.

Slujnica respectivului domn, care se dusese la târg ca să cumpere peşte, văzu imediat nasul, expus printre lini şi ştiuci de ţi—era mai mare dragul.

—Da' ăsta—i chiar nasul stăpânului meu! exclamă ea îngrozită. Daţi—mi—l imediat să i—l duc!

—Al cui o fi nu ştiu, declară pescarul, da' io l—am pescuit şi io îl vând.

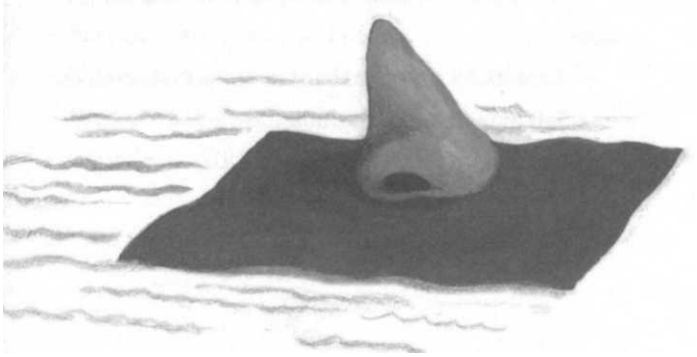

—Cu cât?

—Cu greutatea lui în aur, bineînţeles. E—un nas, nu un biban.

Slujnica alergă să—i dea stăpânului de ştire.

—Dă—i cât cere! îmi vreau nasul înapoi!

Slujnica făcu socoteala că era nevoie de o groază de bani, fiindcă nasul era destul de mare: mai precis, era nevoie de—o *grămadămie* de lire, treişpe *treizecioi* şi jumătate. Ca să strângă suma asta trebuiră să vândă şi cerceii ei, dar, cum ţinea foarte mult la stăpânul său, slujnica îi jertfi cu un oftat.

Cumpără deci nasul, îl înveli într—o batistă şi—l aduse acasă. Nasul se lăsă dus fără să crâcnească şi nu protestă nici măcar când stăpânul îl luă în mâinile—i tremurânde:

—Spune—mi de ce—ai fugit! Ce ţi—am făcut? Nasul îl privi chiorâş, zbârlindu—se de scârbă, şi—i zise:

—Ascultă, să nu—ţi mai bagi niciodată degetele—n nas. Sau măcar taie—ţi unghiile.

27.DRUMUL CARE NU DUCEA NICĂIERI

La capătul satului era o răscruce din care porneau trei drumuri: unul ducea către mare, al doilea, către oraş, iar al treilea nu ducea nicăieri.

Martino ştia asta, fiindcă întrebase aproape pe toată lumea şi obţinuse de la toţi acelaşi răspuns:

—Drumul ăsta? Nu duce nicăieri. Degeaba mergi pe el.

—Şi unde ajunge?

—N—ajunge nicăieri.

—Şi atunci de ce l—au mai făcut?

—Nu l—a făcut nimeni, a fost aici dintotdeauna.

—Dar nu s—a dus nimeni să vadă?

—Căpos mai eşti! Păi, nu ţi—am zis că nu—i nimic de văzut?

—De unde ştiţi, dacă n—aţi fost niciodată?

Era aşa de încăpăţânat, că începură să—i spună Martino Căposul, el însă nu se supăra, şi gândul îi era mereu la drumul care nu duce nicăieri.

Când fu destul de mare ca să traverseze fără să—l ţină pe bunic de mână, într—o dimineaţă, Martino se sculă devreme, ieşi din sat şi o luă fără şovăire pe drumul misterios, mergând tot înainte. Era plin de gropi şi buruieni, dar din fericire nu plouase de—o bună bucată de vreme, aşa că nu erau băltoace. De—a dreapta şi de—a stânga se întindeau tufişuri, dar foarte curând începu să apară pădurea. Crengile copacilor se împleteau deasupra drumului, alcătuind o boltă întunecată şi răcoroasă prin care razele soarelui pătrundeau doar ici şi colo pentru a—i lumina calea.

Merse ce merse, dar bolta tot nu se termina, cum nu se termina nici drumul. Pe Martino începură să—l doară picioarele şi se gândea deja dacă n—ar fi mai bine să facă el cale întoarsă, când deodată văzu un câine.

„Unde—i un câine e şi—o casă, chibzui Martino, sau măcar un om."

Câinele îi veni în întâmpinare dând din coadă, îi linse mâna, apoi o luă înainte, întorcându—se la fiecare pas să vadă dacă Martino mai era în urma lui.

—Vin, vin şi eu, spunea Martino, care devenise curios.

În cele din urmă, pădurea începu să se rărească, apăru albastrul cerului, iar drumul se termină şi el în faţa unei uriaşe porţi de fier.

Printre gratii, Martino văzu un castel cu toate uşile şi ferestrele deschise şi cu fumul ieşind pe toate coşurile, iar dintr—un balcon o preafrumoasă domniţă îi făcea cu mâna şi striga plină de veselie:

—Hai vino, vino, Martino Căposule!

—Ia te uită, se înveseli Martino, eu habar n—aveam că am ajuns, dar ea da.

Împinse poarta, străbătu grădina şi intră în sala cea mare a castelului taman la vreme pentru a—i face o plecăciune frumoasei domniţe care cobora scara maiestuoasă. Era răpitoare, purta un veşmânt mai elegant decât al zânelor şi al prinţeselor, şi în plus era veselă nevoie mare şi râdea:

—Deci n—ai crezut?

—Ce să cred?

—Povestea cu drumul care nu duce nicăieri.

—Era prea caraghioasă. Şi, după mine, ar trebui să fie mai multe locuri decât drumuri.

—Bineînţeles, nu trebuie decât să vrei să te mişti. Acum hai să—ţi arăt castelul.

Erau acolo peste o sută de încăperi, ticsite cu tot soiul de comori, ca în castelele din povesti unde dorm frumoasele adormite sau unde căpcăunii îşi ascund averile. Erau şi diamante, şi pietre preţioase, şi aur, şi argint, iar frumoasa domniţă nu înceta să—l îmbie:

—Ia, ia tot ce vrei. Îţi dau şi o căruţă ca să poţi duce totul.

Bineînţeles, Martine — nu se lăsă rugat. Căruţa era deci plină ochi când porni înapoi. Pe capră şedea câinele, care era dresat şi ştia să ţină hăţurile şi să latre la cai atunci când aţipeau şi mergeau alături cu drumul.

Întors în sat, unde toată lumea îl socotea deja mort, Martino Căposul fu primit cu mare uimire. Câinele descarcă în piaţă toate comorile, dădu de două ori din coadă în semn de rămas—bun se sui iar pe capră şi pomi stârnind un nor de praf. Martino făcu daruri tuturor, prieteni şi duşmani deopotrivă, şi trebui să—şi povestească de sute de ori păţania; şi cum sfârşea de povestit, câte unul se năpustea acasă îşi înhăma caii la căruţă şi—o apuca grăbit pe drumul care nu ducea nicăieri.

Dar unul după altul se întoarseră cu toţii acasă în aceeaşi seară dezamăgiţi, cu feţe uite—aşa de lungi: pentru ei, drumul se sfârşea în pădure, în faţa unui zid des de arbori, într—o mare de spini. Nici vorbă de poartă de castel sau de domniţă. Fiindcă anumite comori există doar pentru cine străbate primul un drum nou, iar primul fusese Martino Căposul.

28.SPERIETOAREA DE PĂSĂRI

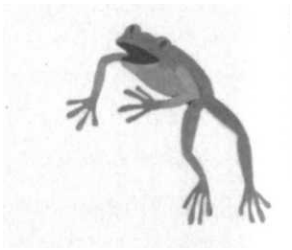

Gonario era ultimul între șase fraţi. Neavând bani să—l dea la şcoală, părinţii lui îl trimiseseră să muncească la o fermă, unde Gonario trebuia s—o facă pe sperietoarea, ca să îndepărteze păsările de lanuri. în fiecare dimineaţă îi dădeau un săculeţ cu praf de puşcă, iar Gonario umbla în sus şi—n jos pe câmp, ceasuri întregi, şi din când în când se oprea şi dădea foc unui strop de praf de puşcă. Explozia speria păsările, care—şi luau zborul de teama vânătorilor.

Odată, focul cuprinse şi haina lui Gonario, iar copilul ar fi murit cu siguranţă în flăcări, de nu s—ar fi aruncat rapid într—un canal. Dar, aruncându—se în el, Gonario sperie broaştele care fugiră orăcăind puternic, iar orăcăitul lor sperie greierii şi lăcustele care se opriră o clipă din cântat.

Cel mai speriat dintre toţi era însă chiar el, Gonario, care plângea singur—singurel pe marginea canalului, ud ca un boboc de raţă, mititel, prăpădit şi înfometat. Plângea atât de amarnic, că păsările se opriră pe—un copac să—l privească şi piuiau de mila lui, parcă încercând să—l consoleze. Numai că ce pasăre poate consola o sperietoare de păsări!

Povestea noastră s—a petrecut în Sardinia.

29.JOACA CU BASTONUL

Într—o zi, micuţul Claudio se juca la poarta casei, când pe stradă trecu un om foarte bătrân, cu ochelari de aur, care mergea adus de spate şi sprijinindu—se într—un baston; şi taman când trecu prin faţa porţii bastonul îi căzu

Claudio se repezi să—l ridice şi i—l întinse bătrânului, care—i spuse zâmbind:

—Mulţumesc, n—am nevoie. Mă descurc şi fără. Dacă—ţi place, păstrează—l.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul, se îndepărtă, parcă mai puţin adus de spate decât înainte. Claudio rămase locului cu bastonul în mână, neştiind ce să facă cu el. Era un baston obişnuit, din lemn, cu mâner îndoit şi vârf de fier — n—avea nimic deosebit.

Claudio bătu de două—trei ori cu vârful în pământ, apoi aproape fără să se gândească, îl încalecă şi dintr—odată nu mai fu baston, ci cal, un minunat mânz negru cu stea albă în frunte, care porni în galop în jurul curţii, nechezând şi stârnind scântei cu copitele.

Când, uluit şi—un pic înspăimântat, Claudio reuşi să pună iar piciorul pe pământ, bastonul era iarăşi baston, nu mai avea copite, ci simplul lui vârf ruginit, şi nici coamă, ci veşnicul mâner îndoit.

—Ia să mai încerc o dată, hotărî Claudio când îşi recapătă suflul.

Îl încalecă deci din nou, şi de data asta bastonul se prefăcu nu într—un cal, ci într—o maiestuoasă cămilă cu două cocoaşe, iar curtea, într—un imens pustiu ce trebuia străbătut, dar Claudio ne se temea câtuşi de puţin, ci scruta depărtările cu privirea în căutarea unei oaze.

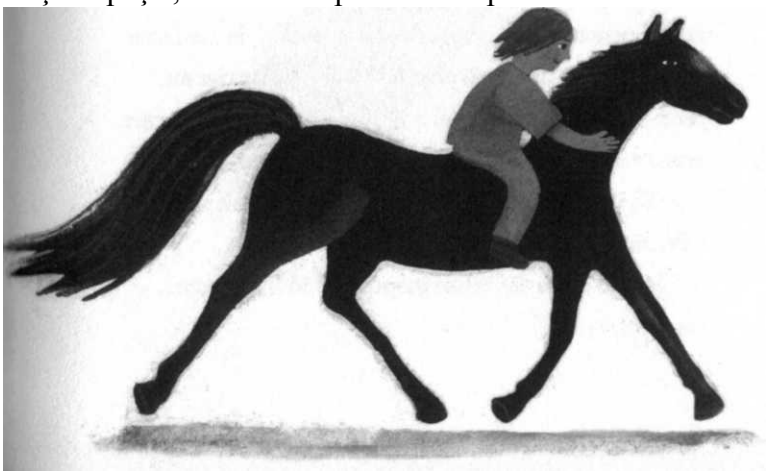

„Cu siguranţă că—i un baston vrăjit", îşi spuse Claudio, încălecându—l pentru a treia oară. Acum bastonul se prefăcu într—o maşină de curse de—un roşu aprins, cu numărul scris cu alb pe portbagaj, curtea se prefăcuse într—o pistă de curse care vuia puternic, iar Claudio trecea mereu primul la linia de sosire.

Apoi bastonul se prefăcu într—un motoscaf, iar curtea, într—un lac cu ape verzi şi liniştite, pe urmă într—o astronavă care despica spaţiul, lăsând în urma ei o pulbere de stele.

Şi, ori de câte ori Claudio punea piciorul pe pământ, bastonul îşi recăpăta aspectul paşnic, mânerul lucios şi vârful ruginit.

Ei, şi cu atâtea jocuri, după—amiaza trecu iute ca gândul. Spre seară, din întâmplare, Claudio se arătă din nou la poartă, şi iată că bătrânul cu ochelari de aur făcea cale întoarsă. Claudio îl privi cu luare—aminte, dar nu reuşi să vadă nimic deosebit la el: era un bătrân oarecare, poate puţin obosit de prea lunga plimbare.

—Ei, îţi place bastonul? îl întrebă el zâmbind pe Claudio.

Claudio crezu că—l cerea înapoi şi i—l întinse, roşind un pic.

Bătrânul însă făcu semn că nu.

—Ţine—l, ţine—l, zise. La ce—mi mai trebuie mie acuma un baston? Tu poţi să zbori cu el, eu aş putea doar să mă sprijin. O să mă sprijin de ziduri, că—i totuna.

Şi plecă zâmbind fiindcă nu—i om mai fericit pe lumea asta decât un bătrân care îi poate dărui ceva unui copil.

30.VECHILE PROVERBE

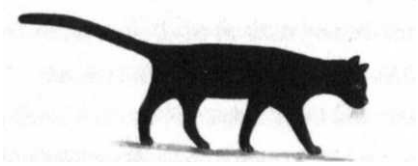

—Noaptea toate pisicile sunt cenuşii, rosti semeţ un Vechi Proverb.
—Da' eu sunt neagră, zise o mâţă care trecea pe drum.
—Imposibil: Vechile Proverbe au întotdeauna dreptate.
—Or avea, dar eu tot neagră sunt, repetă mâţa. Surprins şi amărât, Vechiul Proverb căzu de pe acoperiş şi—şi rupse un picior.

Alt Vechi Proverb se duse să vadă un meci de fotbal, trase deoparte un jucător şi—i şopti la ureche:
—Norocul şi—l face omul singur.

Şi fotbalistul încercă să joace de unul singur, dar se plictisi de moarte, fiindcă n—avea pe cine să bată, aşa că se întoarse la echipă. Dezamăgit, Vechiul Proverb se îmbolnăvi şi trebuiră să—i scoată amigdalele.

Odată, trei Vechi Proverbe se întâlniră, dar n—apucară să deschidă bine gura, că se şi luară la harţă:
—Lucrul bine început e pe jumătate făcut, zise primul.
—Nici vorbă, zise al doilea, adevărul e întotdeauna la mijloc.
—Ce greşeală grosolană, exclamă al treilea, urma alege.

Şi începură să se tragă de păr, de n—au încetat nici până în ziua de azi.

Mai e şi povestea acelui Vechi Proverb care, având poftă de o pară, se aşeză sub pom şi îşi spuse în sinea lui: „Pică pară mălăiaţă în gura lui nătăfleaţă.'"

Iar para căzu într—adevăr abia când fu mălăiaţă de tot, strivindu—se de tărtăcuţa Vechiului Proverb, care de supărare îşi dădu demisia.

31.APOLLONIA CU DULCEAŢĂ

La Sant' Antonio, pe malul lacului Maggiore, trăia o femeie foarte pricepută la făcut dulceaţă, ba chiar atât de pricepută, încât dulceaţa ei era cerută şi în Valcuvia, în Valtravaglia, în Val Dumentina şi în Val Poverina. Când se apropia sezonul, lumea se aduna de prin toate văile, se aşeza pe taluz să admire priveliştea lacului, culegea afine din tufişuri şi apoi o chemau toţi pe femeia cu dulceaţa:
—Apollonia!
—Ce e?
—Îmi faci şi mie o dulceaţă de afine?
—S—a făcut.
—Mă ajuţi şi pe mine să fac o dulceaţă de prune?
—Numaidecât.

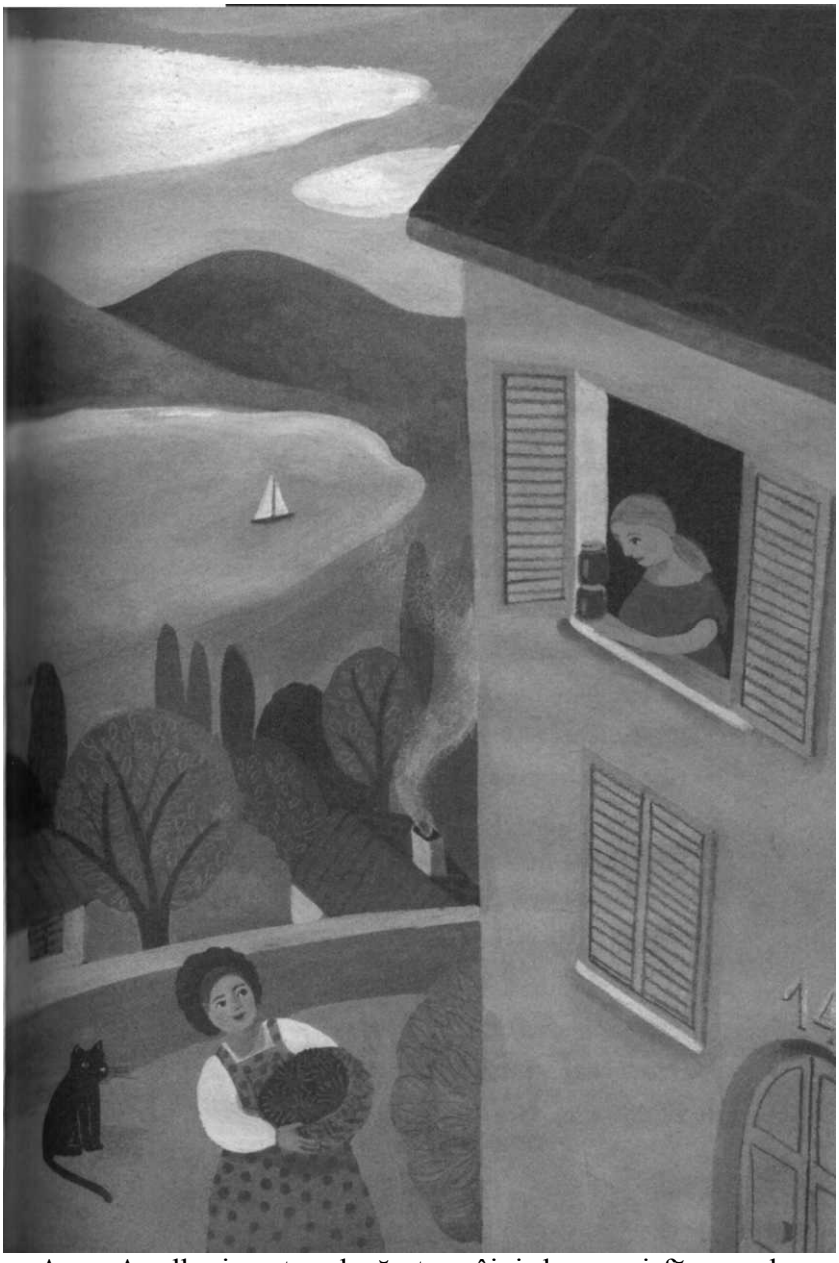

Avea Apollonia asta adevărate mâini de aur şi făcea cele mai bune dulceţuri din Varesotto şi din cantonul Ticino.

Odată, sosi la ea o femeie din Arcumeggia, atât de săracă, încât n—avea pentru dulceaţă nici măcar un săculeţ de ghinde, aşa că îşi umpluse şorţul pe drum cu coji ţepoase de castane.
—Apollonia, îmi faci şi mie dulceaţă?
—Din cojile astea?
—N—am găsit altceva...
—Bine, am să—ncerc.

Şi Apollonia făcu ea ce făcu, şi din cojile de castane ieşi o minunăţie de dulceaţă.

Altă dată, aceeaşi femeie din Arcumeggia nu găsi nici măcar coji de castane, fiindcă fuseseră acoperite de frunze moarte, aşa că veni cu şorţul plin de urzici.

—Apollonia, îmi faci şi mie o dulceaţă?

—Din urzici?

—N—am găsit altceva...

—Bine, să vedem.

Şi Apollonia luă urzicile, le îndulci, le fierse cum ştia numai ea şi obţinu o dulceaţă să te lingi pe degete, nu alta.

Fiindcă femeia asta, Apollonia, avea mâini de aur şi de argint, şi—ar fi putut să facă dulceaţă chiar şi din pietre.

Odată însă trecu pe acolo împăratul şi vru să guste şi el din dulceaţa Apolloniei, iar ea îi întinse o farfurioară, dar după prima linguriţă împăratul se umplu de scârbă, fiindcă găsise în dulceaţă o muscă.

—Mi—e scârbă, zise împăratul.

—Dacă nu era bună, nici musca nu cădea în ea, zise Apollonia.

Numai că împăratul se înfuriase şi dădu poruncă oştenilor să i se taie mâinile Apolloniei.

Atunci lumea să răzvrăti şi—i dădu de ştire împăratului că, dacă el punea să i se taie mâinile Apolloniei, ei o să—i taie coroana cu cap cu tot, căci capete de împărat s—or mai găsi în tot cantonul, dar mâini de aur ca ale Apolloniei, ba.

Aşa că împăratul trebui s—o şteargă degrabă.

32.BĂTRÂNA MĂTUŞĂ ADA

Când bătrâna mătuşă Ada îmbătrâni foarte tare, se duse să stea la azilul de bătrâni, într—o odăiţă cu trei paturi, în care erau deja două bătrânici, de aceeaşi vârstă cu ea. Mătuşa Ada îşi alese imediat un mic fotoliu lângă fereastră şi sfărâmă un biscuit pe pervaz.

—Bravo, uite aşa vin furnicile, spuseră celelalte două bătrânici, arţăgoase.

Dar din grădina azilului veni o păsărică, înhaţă biscuitul în cioc şi pe—aci ţi—e drumul.

—Ai văzut? bombăniră celelalte. Ce—ai câştigat? L—a înhăţat în cioc şi dusă a fost. Exact aşa au făcut şi copiii noştri: au plecat în lume, cine ştie pe unde, iar de noi, care i—am crescut, nici nu—şi mai aduc aminte.

Bătrâna mătuşă Ada nu zise nimic, dar în fiecare dimineaţă sfărâma un biscuit pe pervaz, păsărică venea să—l ia, mereu la aceeaşi oră, punctuală ca o pensionară, şi să fi văzut ce furioasă era dacă biscuitul nu era gata.

După o vreme, păsărică îşi aduse şi puişorii, fiindcă îşi făcuse cuib şi acum erau patru, şi luau cu toţii din biscuitul mătuşii Ada, veneau în fiecare dimineaţă, iar dacă nu—l găseau făceau o larmă de ţi—era mai mare dragul.

—Ţi—au venit păsărelele, îi ziceau atunci bătrânicile mătuşii Ada, cu un strop de invidie.

Iar ea alerga — vorba vine — cu paşi mărunţi, la cutiuţa ei şi scotea un biscuit dintre punguţa cu cafea şi cea cu caramele, zicând:

—Ho, aşteptaţi şi voi, că vin îndată.

—Ei, murmurau celelalte, dacă ar fi de—ajuns un biscuit pe pervaz ca să—i facem să vină şi pe copiii noştri... Dar ai dumitale, mătuşă Ada, unde sunt?

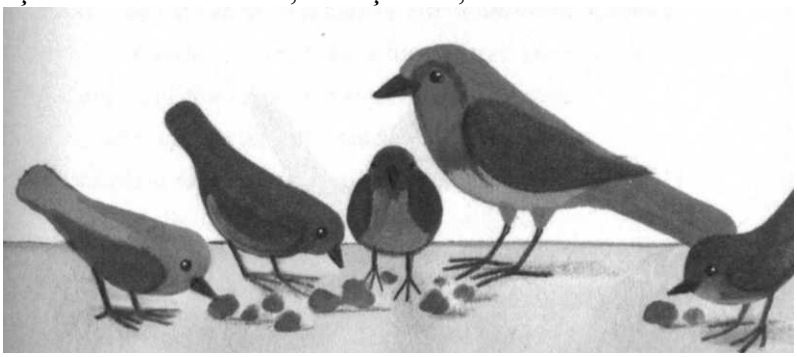

Bătrâna mătuşa Ada nu mai ştia: poate în Austria sau poate în Australia; dar nu se pierdea cu firea, sfărâma înainte biscuitul pentru păsărele şi le spunea:

—Mâncaţi, hai, mâncaţi, că n—o să aveţi putere să zburaţi.

Iar când păsărelele terminau de mâncat:

—Hai, gata, valea. Ce mai aşteptaţi? De—aia aveţi aripi, ca să zburaţi.

Bătrânicile clătinau din cap şi îşi spuneau că bătrâna mătuşă Ada e un pic nebună, fiindcă, deşi bătrână şi săracă, încă mai avea ceva de dăruit, şi nici măcar nu cerea să i se mulţumească.

În cele din urmă, bătrâna mătuşă Ada muri, dar copiii ei aflară abia după o vreme, aşa că nu mai merita să pornească la drum pentru a veni la înmormântare. Păsărelele însă veniră toată iarna pe pervaz să protesteze că bătrâna mătuşă Ada nu le—a pregătit biscuitul.

33.SOARELE ŞI NORUL

Soarele călătorea pe cer, vesel şi falnic pe carul său de foc, azvârlindu—şi razele în toate direcţiile, spre marea furie a unui nor care, aflat într—o dispoziţie furtunoasă, bombănea întruna:

—Risipitorule, mână spartă, zvârle, hai, zvârle—ţi razele, ai să vezi tu cu ce—o să mai rămâi.

În vii, fiecare ciorchine de strugure care se cocea pe rămurica lui fura o rază pe minut, ba chiar şi două; şi nu era fir de iarbă, păianjen, floare sau strop de apă care să nu—şi ia partea cuvenită.

—Aşa, lasă—i pe toţi să te fure, să vezi ce ţi—or mai mulţumi când n—or mai avea nimica de furat.

Dar soarele îşi continua neabătut călătoria, dăruind raze cu miile, cu milioanele, fără nicio socoteală.

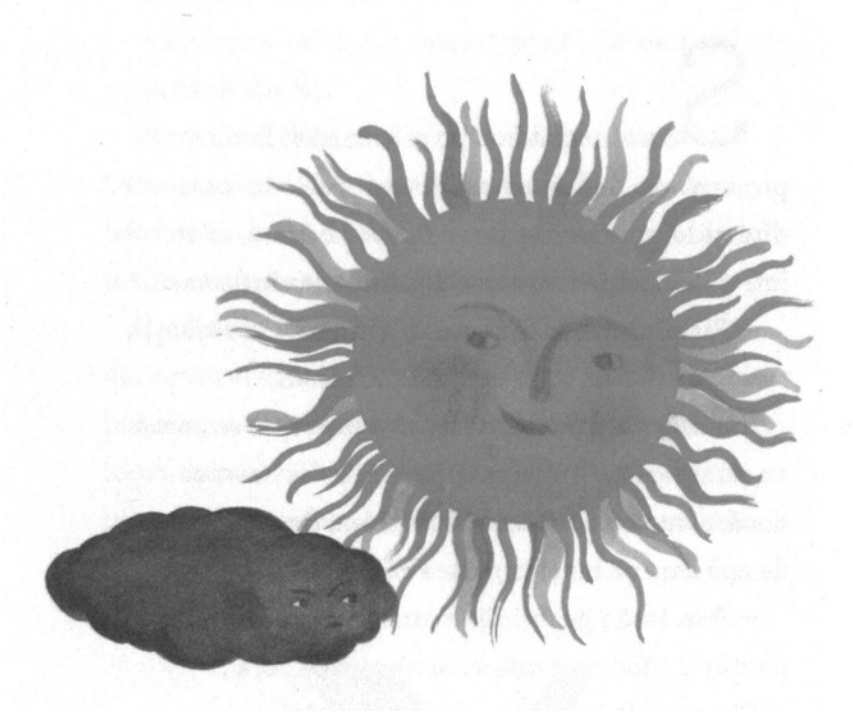

34.REGELE CARE URMA SĂ MOARĂ

A fost odată un rege care urma să moară. Era un rege foarte puternic, dar acum era bolnav de moarte şi îşi pierduse orice nădejde:
—E cu putinţă ca un rege aşa de puternic ca mine să fie nevoit să moară? Ce fac astrologii mei? De ce nu mă salvează?

Astrologii însă fugiseră de teamă să nu—şi piardă capul. Mai rămăsese unul singur, un astrolog bătrân pe care nu—l asculta nimeni, fiindcă era mai degrabă ciudat şi poate şi un pic nebun. Regele nu—l mai consultase de mulţi ani, dar de data asta trimise după el.
—Pot să te scap, zise astrologul, dar cu o condiţie: să cedezi puterea pentru o zi omului care—ţi seamănă cel mai tare. Să moară el în locul tău.

Îndată se dădu sfară—n ţară în tot regatul, ca toţi cei care se aseamănă cu regele să se prezinte la Curte în douăzeci şi patru de ore, că de nu, unde le stau picioarele le va sta şi capul.

Se prezentară câtă frunză şi iarbă: unii aveau barba la fel de lungă ca a regelui, dar nasul un picuţ mai lung sau mai scurt, iar astrologul îi dădea deoparte; alţii îi semănau regelui cum seamănă două portocale în lada vânzătorului de fructe, dar astrologul îi dădea la o parte fiindcă le lipsea un dinte sau aveau un neg pe spinare.
—Dar tu îi dai pe toţi deoparte, protesta regele pe lângă astrologul său. Lasă—mă să încerc măcar cu unul, aşa, pentru început.
—N—o să slujească la nimic, răspundea astrologul.

Într—o seară, pe când se plimba cu regele pe zidul cetăţii, astrologul îi strigă deodată:
—Uite—l, uite—l pe omul care—ţi seamănă mai tare ca toţi ceilalţi!

Şi, zicând aceasta, arătă spre un cerşetor schilod, cocoşat, pe jumătate orb, jegos şi plin de bube.
—Cum vine asta, protestă regele, între noi doi se cască o prăpastie.
—Un rege care urmează să moară, insistă astrologul, seamănă doar cu cel mai sărac, cel mai nefericit din cetate. Hai, repede, schimbă—ţi veşmintele cu ale lui pentru o zi, pune—l pe tron şi ai scăpat.

Regele însă nu vru deloc să admită că semăna cu cerşetorul. Se—ntoarse la palat îmbufnat şi în aceeaşi seară muri, cu coroana pe cap şi ţinând sceptrul strâns în pumn.

35.ASTROLOGUL ŞI COMETELE

Un astrolog inventă odată o maşină de făcut comete. Semăna un pic cu maşina de tăiat supă, dar nu era chiar la fel, şi putea fabrica comete după plac: mari sau mici, cu coadă simplă sau dublă, cu lumină galbenă sau roşie etc.

Astrologul colinda prin numeroase ţări şi oraşe, nu rata niciun târg, veni chiar şi la Târgul de la Milano şi la Târgul de cai de la Verona, şi pretutindeni îşi arăta maşina, explicând ce uşor funcţionează. Cometele ieşeau micuţe, ţinute de un fir, apoi, pe măsură ce suiau spre cer, deveneau de mărimea dorită, dar nici cele mai mari nu erau mai greu de cârmit ca un balon cu aer cald. Lumea se îmbulzea în jurul astrologului, cum se îmbulzeşte întotdeauna în jurul celor care prezintă la târg vreo maşinărie de făcut spaghete mai fine, sau de curăţat cartofi, dar de cumpărat nu cumpărau nici măcar o cometă uite—aşa de mică.

—Dacă era un balon, mai treacă—meargă, zicea o femeie de treabă, dar, dacă—i cumpăr lui fiu—meu o cometă, cine ştie ce năzbâtie mai pune la cale.

La care astrologul răspundea:

—Hai, curaj! Copiii voştri vor zbura spre stele, trebuie să—i obişnuiţi de mici.

—Nu, nu, mulţumesc. Spre stele să zboare alţii, al meu să—şi pună pofta—n cui.

—Comete! Comete adevărate! Cine mai doreşte? De dorit însă nu dorea chiar nimeni. Necâştigând niciun ban, sărea tot mai des peste mese, aşa că bietul astrolog devenise numai piele şi os. Într—o seară, când îi era mai foame ca de obicei, îşi transformă maşina de fabricat comete într—o bucată de caş

proaspăt şi cât ai zice peşte o şi înfulecă.

36.PESCARUL DIN CEFALU

Odată, trăgându—şi năvodul în barcă, un pescar din Cefalu îl simţi atât de greu, că începu să creadă că cine ştie ce—o fi în el. Când colo, găsi un peştişor cât degetul lui mic. Furios, îl înşfacă, şi era cât p—aci să—l azvârle în mare, când auzi un glăscior subţirel:

—Au, nu mă strânge aşa de tare.

Pescarul se uită în jur şi, nevăzând pe nimeni, nici în apropiere, nici în depărtare, ridică braţul să azvârle peştele, dar glăsciorul se auzi din nou:

—Nu mă zvârli, nu mă zvârli!

Înţelese atunci că glasul venea dinăuntrul peştişorului, îl despică şi găsi în el un băieţel mititel—mititel, dar perfect alcătuit, cu picioare, cu mâini şi feţişoară, toate la locul lor, atâta doar că pe spinare avea două aripioare, ca de peşte.

—Cine eşti tu?

—Eu sunt copilul mării.

—Şi ce vrei de la mine?

—Dacă mă iei cu tine, am să—ţi aduc noroc. Pescarul oftă:

—Parcă n—aş avea eu atâţia de crescut, taman peste mine trebuia să dea norocul ăsta să mai am o gură de hrănit.

—Las' că ai să vezi, zise copilul mării. Pescarul îl duse acasă, îi făcu o cămăşuţă ca să—i ascundă aripioarele şi—l puse să doarmă în leagănul ultimului născut, iar băieţelul nu ocupa nici jumătate din perna pe care—l aşezase.

De mâncat însă mânca ceva de speriat: mai mult decât toţi ceilalţi fii ai pescarului, în număr de H şapte, unul mai înfometat decât celălalt.

—Mare noroc pe mine, ce să zic, ofta pescarul.

—Mergem la pescuit? întrebă copilul mării a doua zi de dimineaţă, cu glăsciorul lui subţirel.

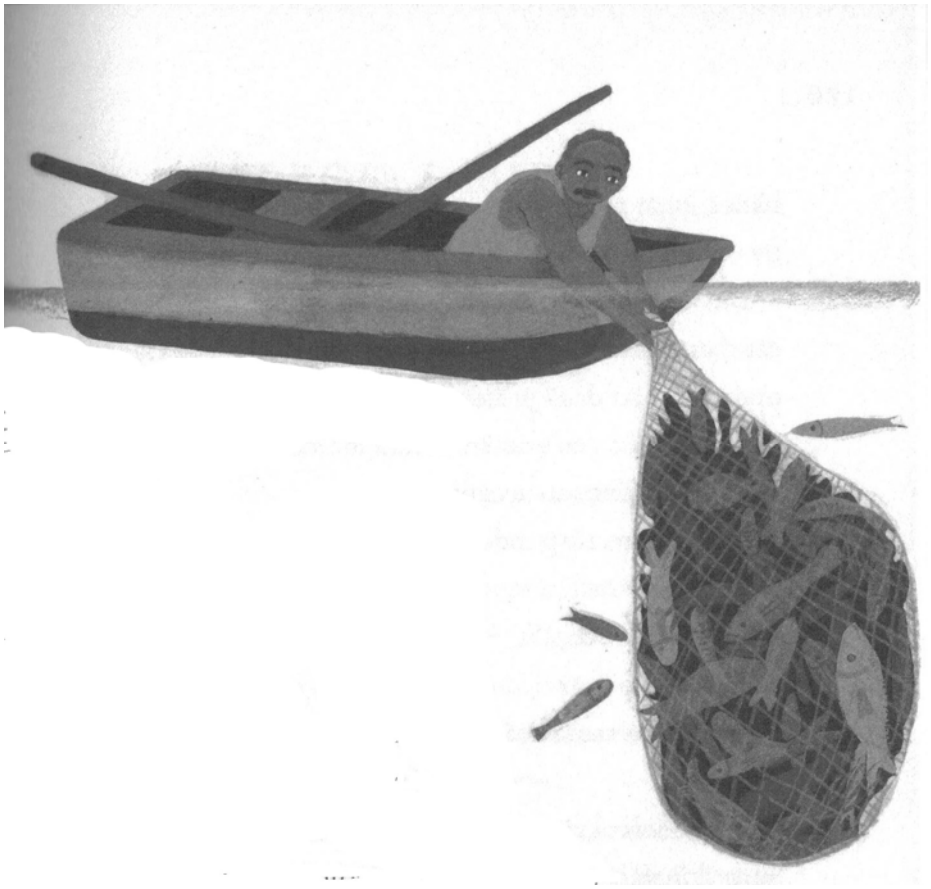

Şi plecară, iar copilul mării zise:

—Vâsleşte drept înainte până îţi zic eu. Gata, am ajuns. Aruncă aici năvodul.

Pescarul făcu întocmai, iar când trase năvodul afară, îl văzu plin cum nici că—l mai văzuse vreodată, şi numai cu peşte din cel mai bun.

Copilul mării bătu din palme:

—Ţi—am zis eu că ştiu unde sunt peştii.

În scurt timp pescarul se îmbogăţi, cumpără încă o barcă, apoi încă una, apoi multe altele, şi toate ieşeau pe mare şi aruncau năvoadele pentru el, năvoadele se umpleau de peşte ales, iar pescarul câştiga atâta bănet, încât pentru a—i ţine socoteala trebui să—l pună pe unul dintre băieţi să înveţe contabilitate.

Dar, devenind bogat, pescarul uită tot ce suferise pe când era sărac. Se purta rău cu marinarii, nu le plătea mai nimic, iar dacă protestau îi dădea afară.

—Dar noi cu ce s—astâmpărăm foamea copiilor noştri? se plângeau aceştia.

—Cu pietre, răspundea pescarul nostru, că nu le—or cădea greu.

Într—o seară, copilul mării, care vedea şi auzea totul, îi spuse:

—Bagă de seamă că orice se face se poate şi desface.

Dar pescarul râse fără să—i dea ascultare. Ba, mai mult, îl înşfacă pe copilul mării, îl zăvorî într—o cochilie şi—l azvârli în mare.

Şi cine ştie câtă vreme va trebui să treacă până se va putea elibera. Voi ce—aţi face în locul lui?

37.REGELE MIDAS

Regele Midas era mare cheltuitor, şi tot dând el baluri şi petreceri în fiecare seară, se pomeni până la urmă fără niciun ban. Se duse atunci la magul Apollo, îi povesti necazul său, iar Apollo îi făcu următorul descântec:

—Tot ce—o să atingi cu mâna se va preface—n aur.

Regele Midas sări în sus de bucurie şi se întoarse în goană la maşină, dar n—apucă bine să atingă clanţa portierei, că maşina se şi prefăcu în aur: avea acuma roţi de aur, ferestre de aur şi motor de aur. Se prefăcuse în aur şi benzina, aşa că maşina nu mai putea merge şi fu nevoie să trimită după un car cu boi ca s—o transporte.

Abia ajuns acasă, regele Midas dădu o raită prin odăi şi atinse cât mai multe lucruri: mese, dulapuri, scaune — şi toate se prefăceau în aur. La un moment dat i se făcu sete, porunci să i se aducă un pahar cu apă, dar paharul se prefăcu în aur, ba chiar şi apa din pahar, aşa că, atunci când voia să bea, trebuia să se lase adăpat de servitorul său, cu lingura.

Sosi şi ora mesei. Atinse furculiţa şi aceasta se prefăcu în aur, iar oaspeţii bătură încântaţi din palme, spunând:

—Maiestate, atingeţi—mi nasturii de la haină, atingeţi—mi umbrela.

Regele Midas îi mulţumi pe toţi, dar, când să ia pâinea în mână ca s—o ducă la gură, se prefăcu şi ea în aur. Cum însă voia să—şi astâmpere foamea, se văzu nevoit s—o pună pe regină să—i ducă mâncarea la gură. Oaspeţii se tăvăleau pe sub mese de râs. Atunci regele Midas se înfurie, înhaţă un oaspete şi pe dată nasul acestuia se prefăcu în aur, aşa că nu mai putu să şi—l sufle.

Veni şi ora de culcare, dar ,când regele Midas atinse, fără să vrea, perna, cearşafurile şi salteaua, toate se prefăcură în aur masiv, devenind mult prea tari ca să mai poţi dormi pe ele. Aşa că se văzu nevoit să—şi petreacă noaptea aşezat într—un fotoliu, cu braţele în sus, nu care cumva să atingă ceva. Dimineaţa, mort de oboseală, alergă într—un suflet la magul Apollo ca să—l roage să—l scape de descântec. Acesta îi făcu pe voie:

—Bine, îi zise, dar fii foarte atent: pentru a scăpa de descântec trebuie să treacă fix şapte ore şi şapte minute, şi în timpul ăsta tot ce vei atinge se va preface în balegă de vacă.

Regele Midas plecă mulţumit, şi se uita cu ochii cât cepele la ceas, nu cumva să atingă ceva înainte să treacă cele şapte ore şi şapte minute.

Din nefericire, orologiul său mergea puţin înainte, mai precis cu un minut la fiecare oră. Când numără şapte ore şi şapte minute, regele Midas deschise maşina şi se urcă în ea, dar se pomeni numaidecât într—un morman de bălegar, fiindcă mai lipseau şapte minute până să treacă descântecul.

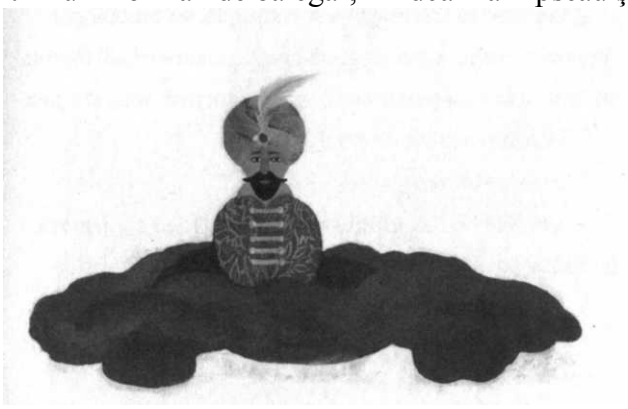

38.SEMAFORUL ALBASTRU

Odată, semaforul din Piaţa Domului de la Milano făcu un lucru nemaipomenit. Brusc, toate luminile i s—au colorat în albastru, şi lumea n—a mai ştiut după ce să se ia.

—Traversăm sau nu traversăm? Stăm pe loc sau nu? Din toţi ochii săi, în toate direcţiile, semaforul răspândea neobişnuitul semnal albastru, de un albastru pe care cerul din Milano nu—l mai avusese niciodată.

Aşteptând să înţeleagă ce se întâmplă, automobiliştii ambalau cu zgomot şi claxonau furios, motocicliştii făceau să uruie ţevile de eşapament, iar pietonii mai graşi strigau:

—Habar n—ai cine sunt eu! Glumeţii făceau poante:

—Verdele l—o fi înghiţit şefu', ca să—şi facă o vilişoară la tară.

—Roşul l—au folosit ca să vopsească peştii de prin grădini.

—Iar cu galbenul ştiţi ce fac? îndoaie uleiul de măsline.

Până la urmă apăru un poliţist, care se postă în centrul intersecţiei ca să descurce circulaţia. Alt poliţist cercetă caseta semaforului ca să repare stricăciunea şi întrerupse curentul.

Dar, înainte să se stingă, semaforul albastru mai avu timp să spună în sinea lui:

„Sărmanii de ei! Eu le dădusem «cale liberă» spre cer. Dacă m—ar fi înţeles, acum ar fi ştiut toţi să zboare. Se vede că le—a lipsit curajul."

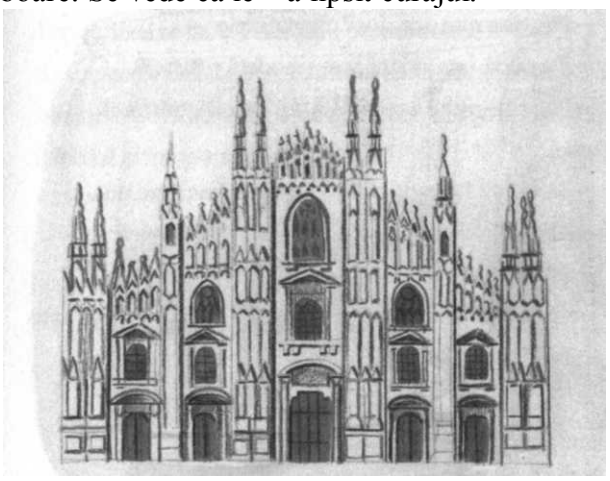

39.ŞOARECELE CARE MÂNCA PISICI

Un bătrân şoarece de bibliotecă merse să—şi caute rudele, care locuiau în pod şi nu prea cunoşteau lumea.

—Voi habar n—aveţi de lumea asta, le spunea el sfioaselor sale rubedenii, şi bănuiesc că nu ştiţi nici măcar să citiţi

–Păi, cine mai e ca tine? oftau rudele.

–De pildă uite, aţi mâncat vreodată o pisică?

—Păi, cine mai e ca tine? La noi pisicile mănâncă şoareci

—Se vede că nu ştiţi nimic. Eu am mâncat nu una, ci sumedenie, şi vă asigur că nici n—au apucat să zică: *Au!*

—Şi ce gust aveau?

—Gust de hârtie şi cerneală, după părerea mea Dar asta e un fleac. Aţi mâncat vreodată un câine?

—Vai de mine!

—Eu am mâncat unul chiar ieri. Un câine—lup. Avea nişte colţi... Mă rog, s—a lăsat înghiţit fără fasoane şi nici n—a apucat să zică: *Au!*

—Şi ce gust avea?

—Gust de hârtie. Dar un rinocer aţi mâncat vreodată?

—Păi, cine mai e ca tine? Noi rinocer nici n—am văzut măcar. Seamănă mai mult cu parmezanul sau cu caşcavalul?

—Seamănă cu un rinocer, bineînţeles. Dar un elefant, un călugăr, o prinţesă, un pom de Crăciun aţi mâncat?

În clipa aia, motanul, care stătuse ascuns după un cufăr şi ascultase, sări de după el mieunând ameninţător. Era un motan adevărat, în came şi oase, cu mustăţi şi gheare. Toţi şoriceii se făcură nevăzuţi prin cotloane, în afară de şoarecele de bibliotecă Acesta, surprins, rămăsese nemişcat pe lăbuţe, de parcă ar fi fost o statuetă. Motanul îl înhaţă şi începu să se joace cu el.

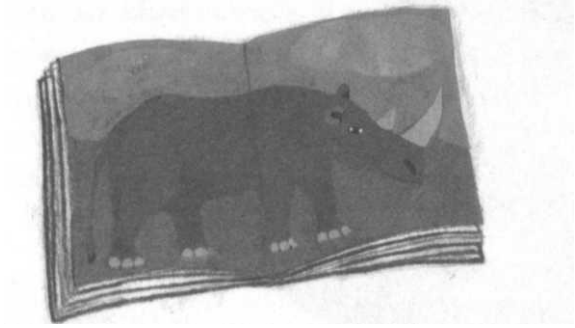

—Te pomeneşti că tu eşti şoarecele care mănâncă pisici?

—Eu, Excelenţă... Să vedeţi... Stând mereu în bibliotecă...

—Am priceput, am priceput. Le mănânci imaginea tipărită de prin cărţi.

—Da, câteodată, dar numai din motive de învăţătură.

—Sigur că da. Şi eu apreciez literatura. Dar nu ţi se pare că ar fi trebuit să înveţi oleacă şi din viaţă? Ai fi înţeles atunci că nu toate pisicile sunt de hârtie şi nu toţi rinocerii se lasă ronţăiţi de şoareci.

Din fericire pentru sărmanul prizonier, motanul se zăpăci o clipă, fiindcă văzuse un păianjen trecând pe pardoseală. Dintr—un salt, şoarecele de bibliotecă se întoarse între cărţile lui, iar motanul trebui să se mulţumească să mănânce păianjenul.

40.JOS CU NOUĂ

Un elev făcea împărţiri:
—Trei în treisprezece de patru ori, plus unu.
Scriu patru la cât. Trei ori patru doisprezece, din treisprezece rămâne unu. Dăm jos nouă...
—Până aici! strigă atunci nouă.
—Ce—ai zis? întrebă elevul.
—Tu ai ceva cu mine. De ce—ai strigat: „Jos nouă"? Ce ţi—am făcut? Doar n—oi fi vreun răufăcător?
—Păi, stai să vezi...
—Mă gândeam eu că ai o scuză pregătită. Dar să ştii că nu—s dispus s—o înghit. N—ai decât să strigi „jos cu supa în cuburi", „jos cu şeriful", ba chiar şi „jos cu vorbele goale", dar de ce tocmai „jos cu nouă"?
—Scuze, dar să ştii că eu...
—Nu mă—ntrerupe, e—o dovadă de proastă creştere. E—adevărat că sunt o simplă cifră şi orice număr de două cifre mă poate privi de sus, dar am şi eu demnitatea mea şi ţin să fiu respectat. Cu—atât mai mult când e vorba de nişte mucoşi ca tine. Aşa că nasul mai jos, n—ai decât să dai jos transperantele, pe mine, însă, fii bun şi lasă—mă în pace.
Intimidat, elevul se pierdu cu firea, nu—l coborî pe nouă, greşi împărţirea şi luă o notă proastă. Ce să—i faci, câteodată chiar nu e cazul să fii prea amabil.

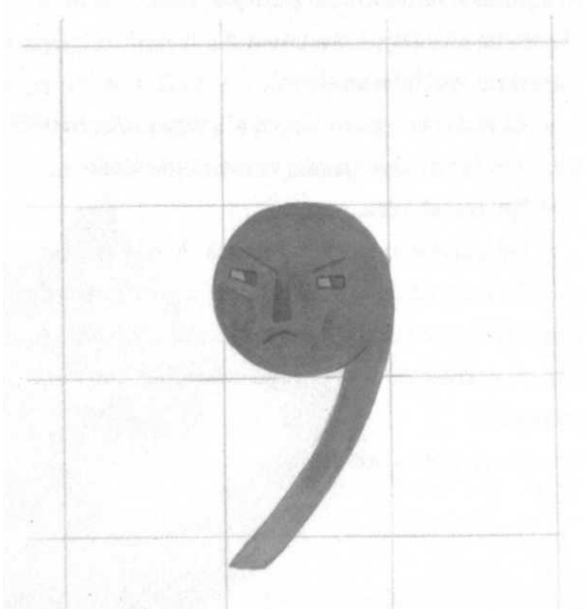

41.TONINO INVIZIBILUL

Odată, un băiat pe nume Tonino se dusese la scoală cu lecţia neînvăţată si se tot frământa la gândul că învăţătorul o să—l asculte.

„Ah, îşi spunea el, de—aş putea deveni invizibil..."

Învăţătorul făcu apelul şi, când ajunse la numele lui, băiatul zise:

—Prezent!

Dar nu—l auzi nimeni, iar învăţătorul spuse:

—Păcat că n—a venit Tonino, tocmai mă gândisem să—l ascult. Dacă—i bolnav, să sperăm că nu e nimic grav.

Tonino înţelese deci că devenise invizibil, întocmai cum dorise. De bucurie făcu un salt din banca sa drept în coşul de hârtii. Se ridică şi începu să se fâţâie încolo şi—ncoace prin clasă şi, ba trăgându—i de păr pe unul şi pe altul, ba vârsând o călimară, stârni proteste şi certuri fără sfârşit. Elevii se acuzau unul pe celălalt de toate răutăţile astea, dar nici prin gând nu le trecea că vinovat de ele era Tonino invizibilul.

Când se satură dejoacă asta, Tonino ieşi din scoală şi se sui în troleibuz, unde, bineînţeles, nu plăti bilet, fiindcă taxatorul nu—l putea vedea. Găsi un loc liber şi se aşeză. La următoarea staţie se sui o femeie cu o sacoşă de cumpărături şi dădu să se aşeze taman pe scaunul lui Tonino, pe care—l vedea liber. De fapt însă, se aşeză pe genunchii lui Tonino, care simţi că se înăbuşă. Femeia scoase un ţipăt:

—Ce glumă proastă! Nu mai poate omul nici măcar să se aşeze liniştit? Ia priviţi, încerc să pun sacoşa, şi ea rămâne suspendată în aer.

În realitate, sacoşa stătea pe genunchii lui Tonino.

Porni o discuţie aprinsă, şi mai toţi pasagerii rostiră cuvinte grele împotriva întreprinderii de transport.

Tonino coborî în centru, intră într—o cofetărie şi începu să se servească după plac, luând cu două mâini ba tarte cu struguri, ba eclere, ba alte prăjituri. Văzând cum dispar prăjiturile din galantar, vânzătoarea învinovăţi un domn foarte respectabil care cumpăra dropsuri pentru o mătuşă bătrână. Domnul protestă:

—Mă faci hoţ?! Se vede că nu ştii cu cine ai de—a face. Ştii dumneata cine a fost tatăl meu? Ştii cine a fost bunicul?

—Nu—mi pasă, răspunse vânzătoarea.

—Cum îţi permiţi să—mi insulţi bunicul? Cearta a fost de spaimă. Au venit şi jandarmii.

Tonino invizibilul se strecură printre picioarele locotenentului şi se—ndreptă spre şcoală, ca să fie de faţă la ieşirea colegilor de la ore. într—adevăr, îi văzu ieşind, de fapt rostogolindu—se ca o avalanşă pe treptele şcolii, dar ei nu—l văzură. Tonino se străduia în zadar să—i alerge pe unul şi pe altul, să—l tragă de păr pe prietenul său Roberto sau să—i ofere o acadea prietenului său Guiscardo. Nimeni nu—l vedea, nimeni nu—i acorda atenţie, privirile lor treceau prin el de parcă ar fi fost de sticlă.

Obosit şi un pic descurajat, Tonino se duse acasă. Mama era la balcon şi—l aştepta.

—Sunt aici, mămico! strigă Tonino.

Dar mama nu—l văzu şi nu—l auzi, privind în continuare neliniştită îndărătul lui, în susul străzii.

—Tată, am venit, făcu Tonino intrând în casă şi aşezându—se la masă pe locul obişnuit.

Tatăl însă murmura neliniştit:

—Cine ştie de ce—o fi întârziind Tonino atât. Sper doar să nu i se fi întâmplat vreo nenorocire.

—Dar sunt aici, sunt aici! Mămico, tăticule! striga Tonino.

Ei însă nu—i auzeau glasul.

Tonino începu să plângă. Dar la ce bune lacrimile când nimeni nu le vede?

—Nu mai vreau să fiu invizibil, se tânguia Tonino, cu durere în suflet. Vreau ca tata să mă vadă, ca mama să mă strige, ca învăţătorul să mă asculte! Vreau să mă joc cu prietenii mei! E rău să fii invizibil, e rău să stai singur.

Ieşi pe uşă şi coborî tiptil în curte.

—De ce plângi? îl întrebă un bătrânel, aşezat la soare pe o băncuţă.

—Cum, mă vedeţi? întrebă Tonino, tulburat.

—Bineînţeles. Te văd în fiecare zi cum pleci şi cum te—ntorci de la şcoală.

—Dar eu nu v—am văzut niciodată.

—Ei da, ştiu prea bine. Pe mine nu mă vede nimeni. Şi de ce—ar trebui un copil să vadă un bătrân pensionar, singur pe lume? Pentru voi eu sunt exact ca omul invizibil.

—Tonino! strigă în clipa aia mama de la balcon.

—Mămico, mă vezi?

—I—auzi, te pomeneşti că n—ar trebui să te văd. Treci imediat sus, să vezi ce—ţi face taică—tău.

—Vin imediat, mămico! strigă Tonino cu mare bucurie.

—Ţie nu ţi—e frică de bătaie? râse bătrânelul. Tonino se aruncă de gâtul lui şi—l îmbrăţişa.

—Ah, m—aţi salvat!

—Să nu exagerăm, zise bătrânelul.

42.O GRĂMADĂ DE ÎNTREBĂRI

A fost odată un copil care punea o mulţime de întrebări, dar ăsta nu—i un lucru rău, ba chiar e—un lucru bun. Numai că la întrebările copilului despre care vorbim era foarte greu de răspuns.

De pildă, întreba:

—De ce au sertarele mese?

Lumea îl privea, ba chiar îi răspundea:

—În sertare se pun tacâmurile.

—Ştiu foarte bine la ce servesc sertarele, dar nu ştiu de ce au sertarele mese.

Oamenii clătinau din cap şi îşi vedeau de treburi. Altă dată întreba:

— De ce au cozile peşti? Sau:

— De ce au mustăţile pisici?

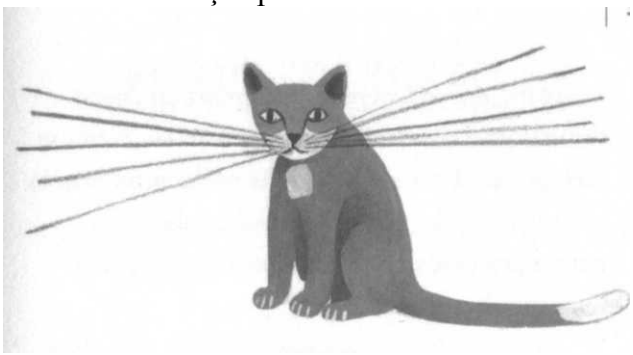

Oamenii clătinau din cap şi îşi vedeau de—ale lor.

Apoi copilul crescu, dar nu încetă să pună întrebări. Şi chiar când deveni bărbat în toată firea întreba în stânga şi—n dreapta de una şi de alta. Cum însă nimeni nu—i răspundea, se retrase într—o căsuţă pe un vârf de munte şi continuă să—şi pună întrebări, ba chiar le nota într—un caiet, apoi le căuta răspunsuri, dar nu reuşea să găsească niciunul.

De pildă, scria:

„De ce are umbra pin?"

„De ce nu scriu norii litere?"

„De ce nu beau timbrele bere?"

De atâtea întrebări începuse chiar să—l doară capul, dar el nu ţinea seama. Ii crescuse şi barba, dar el nu şi—o tăia. în schimb, se întreba: „De ce are barba faţă?"

În fond, era un fenomen. Când muri, un savant cercetă cazul şi descoperi că personajul se obişnuise încă de mic să—şi pună încălţările pe dos şi nu reuşise niciodată să şi le pună cum trebuie, astfel că nu putuse învăţa să pună întrebarea potrivită. Şi câtă lume nu păţeşte ca el.

43.BUNUL GILBERTO

Bunul Gilberto era foarte doritor să înveţe şi de aceea asculta mereu cu atenţie ce spuneau cei mari. Odată auzi o femeie care spunea:

—Ia uitaţi—vă la Filomena, ce mult îşi iubeşte mama: ar fi în stare să—şi bage mâna şi—n foc pentru ea.

Bunul Gilberto îşi spuse în sinea lui: „Ce vorbe frumoase! Trebuie să le ţin minte." După câtva timp, mama lui îi spuse:

—Gilberto, du—te şi adu—mi un ceaun cu cenuşă din sobă.

—Imediat, mămico, răspunse Gilberto, dar în sinea lui îşi spuse: „Vreau să—i arăt mamei cât o iubesc. În loc să—i duc cenuşa în ceaun, o să i—o duc în mână."

Se duse la sobă, scoase puţină cenuşă cu vătraiul şi îşi umplu mâna. Nu era mai mult de—o ceşcuţă, dar ca s—o ducă până la mama lui trebuia să ţină pumnul strâns pentru ca cenuşa să nu se risipească.

—Vii odată cu cenuşa aia? îl boscorodi mama, care avea nevoie de ea ca să frece argintăria.

—Imediat mămico, răspunse Gilberto.

Dar îl treceau toate năduşelile, fiindcă cenuşa era încă fierbinte. Se văzu deci nevoit să deschidă pumnul ca să se mai răcorească, iar cenuşa se risipi toată pe jos. Alergă înapoi la sobă ca să—şi umple cealaltă mână: era exact aceeaşi cantitate de cenuşă ca înainte, dar pe drum simţi iarăşi nevoia să deschidă pumnul ca să se răcorească, şi cenuşa se risipi a doua oară.

—Vii odată cu cenuşa aia? întrebă iarăşi mama, enervată.

„Oi avea eu mâinile prea mici şi pielea prea subţire", îşi spuse în sinea lui, întristat, bunul Gilberto. Intre timp, mama îşi pierduse răbdarea, credea că Gilberto se joacă pe la sobă, aşa că—i dădu două palme peste urechi, câte una pentru fiecare arsură.

Bietul Gilberto!

Înghiţi fără să crâcnească cele două palme şi hotărî ca altă dată să ducă cenuşa cu ceaunul.

44.CUVÂNTUL„PLÂNS"

Povestea asta nu s—a întâmplat încă, dar se va întâmpla cu siguranţă mâine. Iată ce spune ea.

Mâine deci, o bătrână învăţătoare cumsecade îşi va duce elevii, încolonaţi doi câte doi, să viziteze Muzeul Vremilor de Altădată, unde sunt expuse lucruri de demult care nu mai folosesc la nimic, cum ar fi: coroana regelui, trena reginei, tramvaiul etc.

Într—o vitrină mititică, un pic cam prăfuită, se află cuvântul „plâns".

Micii elevi de Mâine citesc eticheta, dar n—o înţeleg.

—Doamnă învăţătoare, ce înseamnă asta?

—E—o piatră preţioasă de demult?

—Le—a aparţinut etruscilor? Învăţătoarea le spune că, odată, cuvântul era foarte folosit şi durea foarte tare. Le arată şi o fiolă minusculă în care erau păstrate nişte lacrimi: vărsate, cine ştie, de vreun sclav bătut de stăpân sau de vreun copil fără adăpost.

—Pare apă, zicea unul dintre elevi.

—Pare, dar apa asta ardea şi ustura, le spune învăţătoarea.

—Poate că o fierbeau înainte s—o folosească.

Dar micii elevi nu înţeleg nimic, ba chiar încep să se plictisească. Atunci, buna învăţătoare îi duce să vadă alte săli ale muzeului, unde erau de văzut lucruri mult mai uşor de înţeles, cum ar fi: zăbrele de închisoare, un câine de pază, un tramvai etc. — lucruri care în ţara fericită a lui Mâine nu vor mai exista.

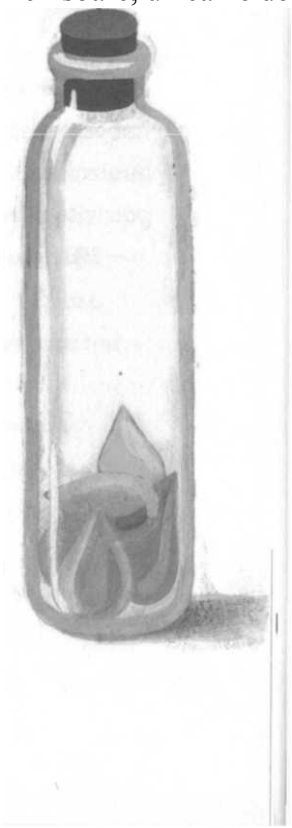

45.FEBRA SCORNITĂ

Când fetiţa e bolnavă, trebuie să i se îmbolnăvească şi păpuşile ca să-i ţină de urât, iar bunicul le consultă, le prescrie medicamentele potrivite şi le face injecţii cu pixul.

—Băieţelul ăsta e bolnav, doctore.

—Ia să vedem. Mda, aşa e. Mi se pare că are o bombănită de toată frumuseţea.

—E grav?

—Foarte. Daţi—i să bea din siropul ăsta de creion albastru şi faceţi—i masaje cu hârtia de caramele cu anason.

—Dar ăsta nu vi se pare şi el bolnăvior?

—Şi încă cum, se vede fără lunetă.

—Şi ce are?

—E un pic răcit, un pic rătăcit şi are două punctişoare de *căpşunită* acută.

—Măiculiţă! O să moară?

—Nu—i niciun pericol. Daţi—i pastilele astea de stupidină dizolvate într—un pahar cu apă tulbure, dar luaţi un pahar verde, fiindcă paharele roşii i—ar provoca dureri de dinţi.

Într—o dimineaţă, fetiţa se scoală vindecată, doctorul îi spune că se poate ridica din pat, dar, în timp ce mama îi pregăteşte hainele, bunicul vrea s—o consulte personal.

—Ia să vedem... Ia zi treizeci şi trei, zi şi şo—pe—ei... cum stăm cu cântatul... totul e—n regulă: e—o febră scornită de toată frumuseţea.

46.DUMINICĂ DIMINEAŢA

Domnul Cesare era un domn foarte tacticos. In fiecare duminică dimineaţă se trezea târziu, se învârtea prin casă în pijama şi la ora unsprezece fix se bărbierea, lăsând uşa de la baie deschisă.

Era momentul pe care—l aştepta Francesco, care, deşi avea doar şase ani, vădea deja o puternică înclinaţie spre medicină şi chirurgie. Francesco lua pachetul de vată hidrofilă, sticluţa cu alcool medicinal şi plasturii, intra în baie şi se aşeza pe scăunel aşteptând.

—Ce e? îl întreba domnul Cesare, săpunindu—şi faţa.

În celelalte zile ale săptămânii, el se rădea cu aparatul electric, duminica însă folosea, ca altădată, săpunul şi lamele de ras.

—Ce e?

Serios nevoie mare, Francesco se frământa pe scăunel, fără să răspundă.

—Ei, ia zi.

—Păi, începea Francesco, s—ar putea întâmpla să te tai. Şi—atunci te doftoricesc eu.

—Aha, făcea domnul Cesare.

—Dar să nu te tai înadins, ca duminica trecută, că nu se pune, spunea Francesco, foarte grav.

—Bineînţeles, spunea domnul Cesare.

Numai că nu reuşea să se taie dacă n—o făcea înadins. Se silea să greşească fără să vrea, dar era greu, ba chiar aproape imposibil. Încerca din răsputeri să fie neatent, dar nu reuşea. Până la urmă, undeva tot se tăia, şi atunci Francesco putea intra în acţiune. Usca picătura de sânge, dezinfecta şi lipea plasturele.

Şi aşa, în fiecare duminică, domnul Cesare îi dăruia o picătură de sânge fiului său, iar Francesco era din ce în ce mai convins că are un tată neatent.

47.DORMITUL SI SCULATUL

A fost odată o fetiţă care, în fiecare seară, când să se bage în pat, devenea micuţă—mititică: — Mămico, zicea, sunt o furnică. Iar mama pricepea că—i ora de culcare.

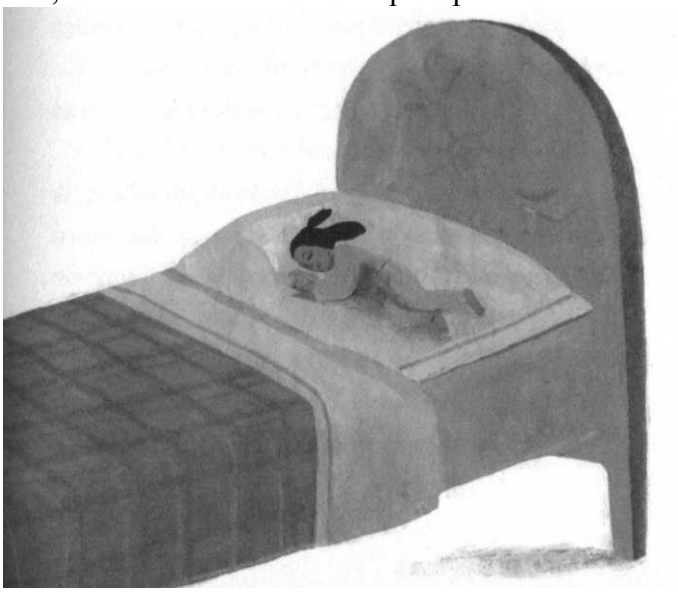

La răsăritul soarelui, fetiţa se trezea, dar era încă mică—mititică, stătea cât era de lungă pe pernă şi creştea câte un pic.

—Hai, scoală—te, zicea mama.

—Nu pot, răspundea fetiţa, nu pot, sunt încă prea mică. Acum sunt abia cât un fluture. Aşteaptă să mai cresc.

După scurtă vreme exclama:

—Uite, acum am crescut.

Şi, cu un ţipăt, sărea din pat şi începea o nouă zi.

48.GIACOMO DE CRISTAL

Odată, într—un oraş aflat departe, veni pe lume un băieţel transparent. Te puteai uita prin el cum te uiţi prin aer şi prin apă. Era din carne şi oase, dar părea de sticlă, iar când cădea, nu se spărgea, ci îi apărea, cel mult, pe frunte un cucui transparent.

I se vedea inima cum bate şi gândurile cum ţâşneau ca nişte peşti coloraţi într—un acvariu.

Odată, din greşeală, băieţelul spuse o minciună, şi imediat lumea văzu o minge de foc în dosul frunţii sale: spuse adevărul, şi mingea de foc se făcu nevăzută. De atunci nu mai spuse nicio minciună, în viaţa lui.

Altă dată, un prieten îi încredinţa o taină, şi imediat văzură toţi o minge neagră rotindu—se înnebunită în pieptul lui, iar taina nu mai fu chiar taină.

Băiatul crescu, deveni tânăr, apoi bărbat, şi oricine îi putea citi gândurile, iar când cineva îi punea o întrebare, îi putea ghici răspunsurile înainte să deschidă gura.

Băiatul se numea Giacomo, dar oamenii îi spuneau „Giacomo de cristal" şi ţineau toţi la el, fiindcă era sincer, iar în preajma lui toţi deveneau amabili.

Din păcate însă, în ţara lui veni la putere un dictator nemilos, iar pentru popor începu o perioadă de violenţă, de nedreptate şi nefericire. Cine îndrăznea să protesteze dispărea fără urmă. Cine se răzvrătea era împuşcat. Săracii erau persecutaţi, umiliţi şi jigniţi în mii de feluri.

De teama consecinţelor, oamenii tăceau şi îndurau.

Giacomo însă nu putea să tacă. Chiar dacă nu deschidea gura, gândurile sale vorbeau în locul lui: era transparent şi toţi îi puteau citi pe frunte dispreţul şi dezaprobarea pentru nedreptăţile şi brutalităţile tiranului. Apoi, pe ascuns, oamenii îşi repetau gândurile lui Giacomo şi începeau să spere.

Tiranul porunci atunci ca Giacomo de cristal să fie arestat şi aruncat în temniţa cea mai întunecată.

Se petrecu însă un lucru extraordinar. Pereţii celulei în care fusese închis Giacomo deveniră transparenţi, şi—n urma lor la fel deveniră pereţii din întreaga închisoare, ba chiar şi zidurile exterioare. Lumea care trecea pe—acolo îl vedea pe Giacomo aşezat pe scăunelul lui, de parcă închisoarea însăşi ar fi fost de cristal, şi continua să—i citească gândurile. Noaptea, închisoarea răspândea înjur o lumină nemaivăzută, iar tiranul în palatul său poruncea să fie trase toate draperiile ca să n—o vadă, dar tot nu reuşea să doarmă. Chiar şi în lanţuri, Giacomo de cristal era mai puternic decât el, pentru că adevărul e mai puternic ca orice, mai luminos ca ziua, mai tare ca un uragan.

49.CĂLĂTORIA MAIMUŢELOR

Într—o zi, maimuţele de la zoo hotărâră să pornească într—o călătorie ca să se instruiască. Merseră ele ce merseră, apoi se opriră, şi una întrebă:
—Ce se vede?
—Cuşca leului, bazinul focilor şi adăpostul girafei.
—Ce mare—i lumea şi ce instructiv e să călătoreşti. Porniră iar la drum şi nu se opriră până la amiază.
—Acum ce se vede?
—Adăpostul girafei, bazinul focilor şi cuşca leului.
—Ce ciudată e lumea şi ce de lucruri înveţi când călătoreşti.
Porniră apoi mai departe şi se opriră abia la apusul soarelui.
—Ce se mai vede?

—Cuşca leului, adăpostul girafei şi bazinul focilor.
—Ce plicticoasă—i lumea: vezi mereu acelaşi lucru. Iar călătoria nu foloseşte la nimic.
Cred şi eu: călătoreau ele, călătoreau, dar nu ieşiseră din cuşca lor şi nu făceau decât să se învârtă în cerc, ca nişte căluţi în carusel.

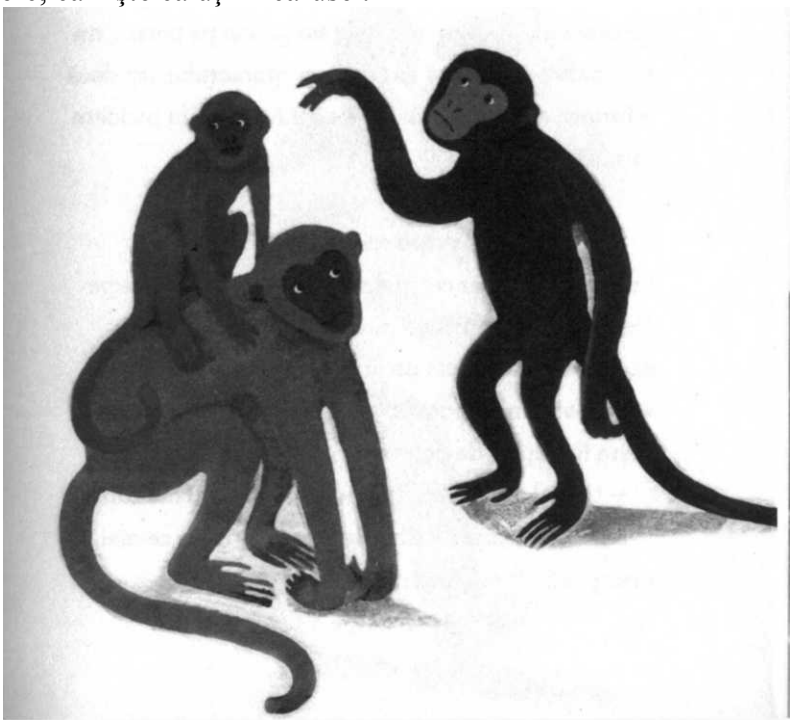

50.DOMNUL FACE-NAZURI

Domnul Facenazuri era foarte sensibil, atât de sensibil, că, dacă un miriapod umbla pe perete, nu mai putea să doarmă din pricina zgomotului, iar, dacă o furnică scăpa un grăunte de zahăr, sărea în picioare îngrozit şi urla:

—Ajutor, e cutremur!

Bineînţeles, nu putea suferi copiii, furtunile şi motocicletele, dar cel mai tare îl enerva praful de pe jos, aşa că nu umbla pe picioarele lui nici măcar în casă, ci se lăsa purtat pe braţe de un servitor foarte solid, pe nume Guglielmo, pe care de dimineaţă până seara îl umplea de dojeni:

—Uşurel, Guglielmo, uşurel de tot, să nu mă rupi. Şi, neumblând el deloc, devenea din ce în ce mai gras şi, cu cât se făcea mai gras, cu atât devenea
mai sensibil. Până şi bătăturile de pe mâinile lui Guglielmo îl enervau.

—Guglielmo, de câte ori să—ţi spun să—ţi pui mănuşi când mă porţi în braţe?

Guglielmo pufnea şi îşi punea anevoie nişte mănuşi cât toate zilele, care ar fi fost largi şi pentru un hipopotam.

Numai că domnul Facenazuri devenea pe zi ce trece mai greu, iar bietul Guglielmo asuda şi vara, şi iarna, aşa că într—o zi îi trecu prin minte: „Ce—ar fi dacă l—aş arunca eu pe domnul Facenazuri de la balcon?"

Ei, şi chiar în ziua cu pricina, domnul Facenazuri îşi puse un costum de in alb ca neaua, iar când Guglielmo îl aruncă de la balcon, căzu pe—un răhăţel de muscă şi i se pătară un pic pantalonii. Ca să vezi pata, ar fi fost nevoie de o lupă, dar Facenazuri era atât de sensibil, că muri de necaz.

51.UNU ŞI ŞAPTE

Am cunoscut odată un băieţel care era şapte băieţei.

Locuia la Roma, se numea Paolo, iar tatăl lui era vatman.

Şi locuia şi la Paris, se numea Jean, iar tatăl lui lucra într—o fabrică de automobile.

Şi locuia şi la Berlin, unde se numea Kurt, iar tatăl lui era profesor de violoncel.

Şi locuia şi la Moscova, se numea Iuri, ca Gagarin, iar tatăl lui era zidar şi studia matematica.

Şi locuia şi la New York, se numea Jimmy, iar tatăl lui avea o pompă de benzină.

Câţi am zis? Cinci.

Mai lipsesc doi: unul se numea Ciu, locuia la Shanghai, iar tatăl lui era pescar; şi ultimul se numea Pablo, locuia la Buenos Aires, iar tatăl lui era zugrav.

Paolo, Jean, Kurt, Iuri, Jimmy, Ciu şi Pablo erau şapte, şi totuşi erau unul şi acelaşi băieţel de opt ani, care ştia deja să citească şi să scrie şi mergea cu bicicleta fără să ţină mâinile pe ghidon.

Paolo era brunet, Jean era blond, iar Kurt avea părul castaniu, dar erau unul şi acelaşi băieţel. Iuri avea pielea albă, Ciu o avea galbenă, dar erau unul şi acelaşi băieţel. Pablo se ducea la filme în spanioleşte, iar Jimmy, la filme în englezeşte, dar erau unul şi acelaşi băieţel şi râdeau în aceeaşi limbă. Acum au crescut toţi şapte, şi n—o să se mai poată război între ei, fiindcă toţi şapte sunt unul si acelaşi bărbat.

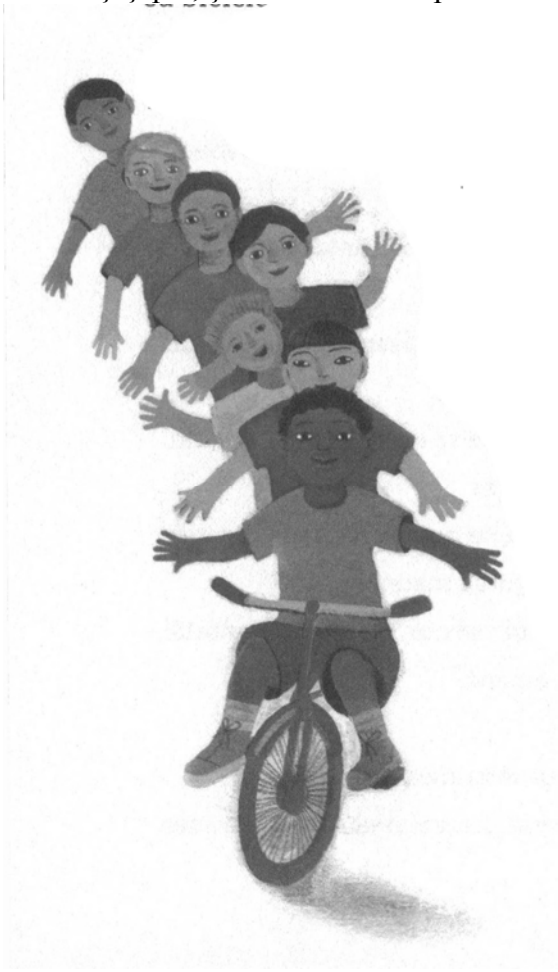

52.BĂRBATUL CARE A FURAT COLOSSEUMUL

A fost odată un bărbat care—şi pusese în minte să fure Colosseumul de la Roma. Voia să—l aibă numai pentru el, fiindcă nu—i plăcea să—l împartă cu ceilalţi. Luă deci o sacoşă, se duse la Colosseum, pândi momentul când paznicul se uita în altă parte, umplu anevoie sacoşa cu pietre antice şi le duse acasă. A doua zi făcu la fel, şi în fiecare dimineaţă, în afară de duminică, făcea măcar două drumuri, ba câteodată chiar şi trei, fiind cu ochii—n patru să nu fie văzut de jandarmi. Duminica se odihnea şi număra pietrele furate, care se adunau morman în pivniţă.

Când pivniţa fu plină, începu să umple podul, iar când şi podul fu plin, ascunse pietrele pe sub canapele, prin dulapuri şi—n coşul cu rufe murdare. Ori de câte ori se ducea la Colosseum, îl cerceta bine din toate părţile şi îşi spunea în sinea lui: „Pare la fel, dar o diferenţă tot se vede. Uite, acolo e deja ceva mai mic." Şi, ştergându—şi transpiraţia, râcâia o bucată de cărămidă de pe gradene, desprindea o pietricică de la o boltă şi îşi umplea sacoşa. Treceau mereu pe lângă el o sumedenie de turişti vrăjiţi, cu gurile căscate de uimire, iar el râdea fericit, chiar dacă pe ascuns:

—Ce ochi mari o să faceţi când n—o să—l mai vedeţi! Când mergea la tutungerie, ilustratele cu grandiosul amfiteatru îl umpleau de bucurie, uneori chiar se prefăcea că—şi suflă nasul ca să nu se vadă că râde:

—Hi! Hi! Hi! Ce ţi—e şi cu ilustratele astea. în curând, cine o să vrea să vadă Colosseumul va fi nevoit să se mulţumească doar cu ele.

Trecură luni, trecură ani, şi pietrele furate se îngrămădeau acum sub pat, umpluseră bucătăria, lăsând doar un culoar îngust între cuptor şi chiuvetă, umpluseră cada din baie, transformaseră întreg coridorul într—o tranşee. Dar Colosseumul rămânea la locul său, nu—i lipsea nici măcar o boltă: n—ar fi fost mai întreg nici dacă la demolarea lui ar fi lucrat un ţânţar, cu picioruşele lui subţirele. Şi aşa, îmbătrânind, bietul hoţ fu cuprins de deznădejde. îşi tot zicea în sinea lui: „Să fi greşit eu socoteala? Nu mai bine demolam cupola de la San Pietro? Hai, hai, curaj: când iei o hotărâre, trebuie să mergi până la capăt."

Acum fiece drum îl costa mai multă oboseală şi durere. Sacoşa îi rupea braţele şi—i însângera mâinile. Când simţi că i se apropie sfârşitul, se târî pentru ultima oară până la Colosseum şi se caţără anevoie pe gradene spre ultima terasă. Apusul soarelui revărsa aur, purpură şi violet peste anticele ruine, dar bietul bătrân nu mai vedea nimic, lacrimile şi oboseala îi aşternuseră un văl pe ochi. Sperase să rămână singur, dar turiştii se îngrămădeau deja pe terasă, exprimându—şi admiraţia în felurite limbi. Deodată, între atâtea glasuri, bătrânul hoţ deosebi sunetul cristalin al vocii unui băieţel care striga:

—E—al meu! E—al meu!

Cât de nepotrivit, cât de urât suna vorba aceea acolo, sus, în faţa unei atari frumuseţi. Da, bătrânul înţelese în sfârşit şi ar fi vrut să—i spună băieţelului, ar fi vrut să—l înveţe să zică „al nostru" în loc de „al meu", dar nu mai avu putere.

53.ASCENSOR CĂTRE STELE

La treisprezece ani, Romoletto fu angajat ca ajutor de ospătar la cafeneaua Italia. Răspundea de livrarea la domiciliu, aşa că toată ziua alerga de colo până colo pe străzi, în sus şi—n jos pe scări, ţinând în echilibru tăvi primejdios încărcate cu ceşti, ceşcuţe şi pahare. Mai presus de toate însă îl enervau scările: la Roma, ca—n multe alte locuri de pe lumea asta, portăresele păzesc cu străşnicie ascensoarele şi interzic — fie ele însele, fie punând anunţuri — folosirea lor de către ospătari, lăptari, vânzători de fructe şi alţii asemenea.

Într—o dimineaţă, la cafenea sună telefonul şi, de la apartamentul 14 aflat la numărul 103, se cerură patru beri şi un ceai rece gheaţă, „dar imediat, că altfel le azvârl pe fereastră", adăugase răstit glasul bătrânului marchiz Venanzio, spaima tuturor furnizorilor.

Ascensorul de la 103 era dintre cele pe care nu era chip să—l foloseşti, dar Romoletto ştia cum să înşele vigilenţa portăresei aţipite în cabina ei: se strecură nevăzut în cabină, introduse cele cinci lire în aparatul declanşator, apăsă butonul de la cinci şi ascensorul pomi scârţâind. Trecu de primul etaj, de al doilea, de al treilea. După al patrulea, în loc să încetinească, ascensorul îşi mări viteza, ţâşni prin faţa palierului de la etajul marchizului Venanzio fără să se oprească şi, fără ca Romoletto să aibă timp să se minuneze, iată că întreaga Romă se întindea la picioarele lui, iar ascensorul suia cu viteza unei rachete spre cerul negru de albastru ce era.

—Te salut din mers, marchize Venanzio, şopti Romoletto străbătut de un fior.

În mâna stângă ducea în echilibru tava cu băuturi, dar toată povestea era mai degrabă de râs, ţinând seama că de jur împrejurul ascensorului se întindea acum în cele patru zări întregul spaţiu interplanetar, iar Pământul, undeva departe, la capătul abisului celest, se învârtea în jurul lui târându—l în rotirea sa pe marchizul Venanzio care aştepta cele patru beri şi ceaiul rece gheaţă.

„Măcar n—o să ajung printre marţieni cu mâna goală", îşi spuse Romoletto, închizând ochii. Când îi redeschise, ascensorul începuse să coboare, smulgându—i un oftat de uşurare:

—Până la urmă, ceaiul tot o să ajungă rece gheaţă.

Din păcate, ascensorul poposi pe Pământ în inima unei păduri tropicale, iar Romoletto, privind prin geamurile cabinei, se trezi înconjurat de ciudate maimuţe cu barbă, care—l arătau aţâţate cu degetul şi clămpăneau cu mare repeziciune într—o limbă de neînţeles. „Se vede că am nimerit în Africa", se gândi Romoletto. Dar iată că încercuirea se deschise, lăsând să treacă un personaj neaşteptat: un maimuţoi cât toate zilele, în uniformă albastră, călare pe o enormă tricicletă.

—Hait, un jandarm! Curaj, Romoletto!

Şi, nici una, nici două, ajutorul de ospătar de la cafeneaua Italia apăsă un buton al ascensorului, primul care se nimeri. Ascensoml porni cu viteză supersonică, şi abia când ajunse la o anumită distanţă, privind în jos, Romoletto îşi dădu seama că planeta de care fugea nu putea fi Pământul: continentele şi oceanele ei aveau cu totul alte contururi şi, în vreme ce Pământul îi apăruse de un azuriu proaspăt, culorile acestui glob treceau de la verde la violet.

—O fi fost Venus, hotărî Romoletto. întrebarea e: ce—am să—i spun eu marchizului Venanzio?

Atinse cu dosul palmei paharele de pe tavă: erau reci ca gheaţa, exact ca la plecarea din cafenea. Una

peste alta, pesemne că nu trecuseră decât câteva minute.

După ce străbătu cu o viteză incredibilă un vast spaţiu pustiu, ascensorul îşi reluă coborârea. De data asta, Romoletto nu mai avu îndoieli:

—Să fiu al naibii! exclamă el, uite că aterizăm pe Lună. Ce—oi căuta eu aici?

Celebrele cratere lunare se apropiau cu repeziciune. Romoletto îşi trecu degetele de la mâna rămasă liberă peste butoanele ascensorului, dar se opri:

—Ia stai aşa, îşi spuse înainte să apese, să ne gândim un pic.

Cercetă şirul de butoane. Ultimul de jos avea scrisă cu roşu litera *P,* adică Pământ.

—Hai să încercăm! oftă Romoletto.

Apăsă pe butonul parter şi ascensorul îşi schimbă instantaneu direcţia. Câteva minute mai târziu străbătea iar cerul Romei, apoi acoperişul de la numărul 103, casa scărilor, şi ateriza taman lângă ghereta în care portăreasa continua să moţăie, neavând habar de călătoria interplanetară.

Romoletto se năpusti afară fără măcar să se întoarcă pentru a închide uşa. De data asta urcă pe scări. Sună la apartamentul 14 şi ascultă, cu capul plecat şi fără să respire, ocările marchizului Venanzio:

—Unde naiba ai stat atâta vreme? Ştii că de când am comandat berile astea blestemate şi nenorocitul ăsta de ceai cu gheaţă au trecut paisprezece minute? în locul tău, Gagarin ar fi ajuns deja pe Lună.

„Ba chiar mai departe", se gândi Romoletto, dar nu scoase o vorbă. Din fericire, băuturile erau încă reci ca gheaţa.

Ehei, multe drumuri are de făcut pe zi ajutorul de ospătar de la cafeneaua Italia răspunzător de livrările la domiciliu...

54.TROLEIBUZUL 75

Într—o dimineaţă, troleibuzul 75, plecând de la Monteverde Vecchio spre Piazza Fiume, în loc să coboare spre Trastevere, o luă prin Gianicolo, coti pe Via Aurelia Antica şi după câteva minute gonea printre pajiştile din afara Romei ca un iepure în vacanţă.

La ora aceea, aproape toţi călătorii erau funcţionari şi îşi citeau ziarul, îl citeau chiar şi cei care nu—l cumpăraseră — peste umărul vecinului. întorcând pagina, un domn îşi ridică ochii pentru o clipă, se uită afară şi începu să ţipe:

—Domnule taxator, ce se întâmplă? Asta—i bătaie de joc!

Ceilalţi călători îşi ridicară şi ei ochii din ziar, alăturându—se protestelor sale într—un cor furtunos:

—Asta—i drumul către Civitavecchia!

—Ce tot face şoferul ăsta?

—A înnebunit, opriţi—l!

—Halal serviciu!

—E nouă fără zece, şi eu la nouă fix trebuie să fiu la tribunal! urla un avocat. Dacă pierd procesul, s—a zis cu întreprinderea.

Taxatorul şi şoferul încercau să—i domolească, declarând că nu ştiu nimic, că troleibuzul nu mai ascultă de comenzi şi face după capul său. Şi, într—adevăr, în clipa aceea troleibuzul tocmai ieşi din traseu şi se opri la marginea unui crâng verde şi înmiresmat.

—O, ciclame! exclamă o doamnă, bucuroasă nevoie mare.

—E şi momentul să vă gândiţi la ciclame, replică avocatul.

—Nu—mi pasă, declară doamna, o să ajung târziu la minister, o să mă aleg cu o săpuneală, dar mi—e totuna. Şi, dacă tot sunt aici, vreau să—mi fac cheful şi să culeg ciclame. N—am mai cules de zece ani.

Coborî din troleibuz şi, trăgând adânc în piept aerul acelei stranii dimineţi, se apucă să culeagă flori.

Văzând că troleibuzul nu dădea semne că s—ar urni, ceilalţi călători coborâră unul după altul, care ca să—şi dezmorţească picioarele, care ca să fumeze o ţigară, şi, cum coborau, proasta dispoziţie se risipea ca ceaţa în bătaia soarelui. Unul culese o margaretă şi şi—o puse la butonieră, altul descoperi o frăguţă abia crescută şi începu să strige:

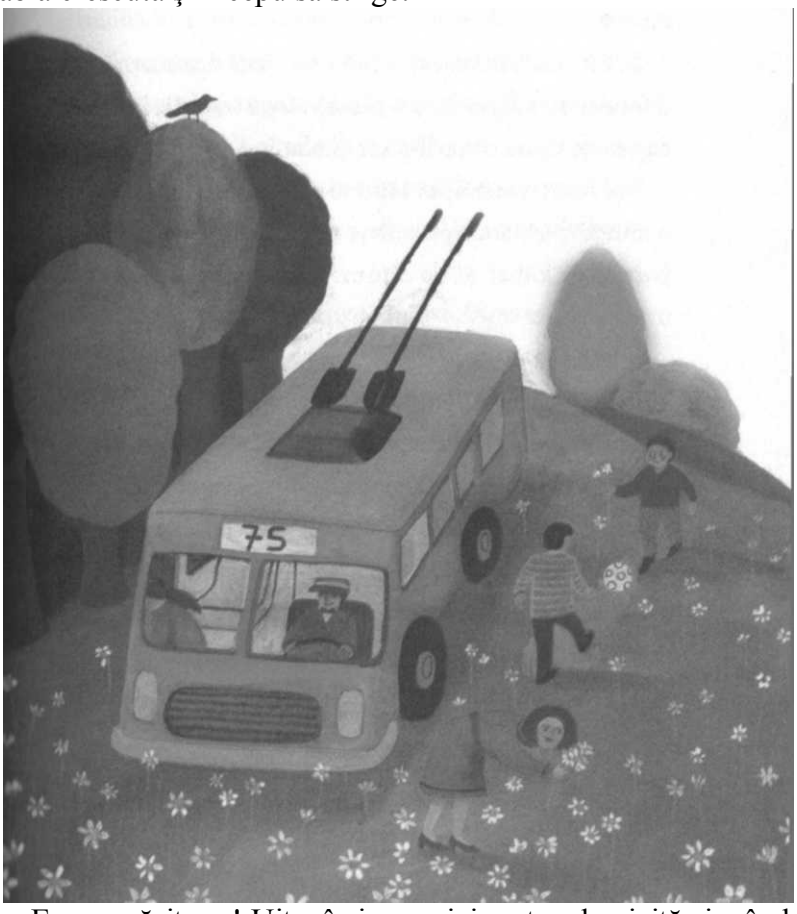

—Eu am găsit—o! Uite, îmi pun aici cartea de vizită şi, când s—o coace, vin s—o culeg, să văd eu că

mi—o ia cineva!

Şi, într—adevăr, scoase o carte de vizită din buzunar, îi înfipse o scobitoare şi o plantă lângă frăguţă. Pe cartea de vizită scria: Doctor Giulio Bollati.

Doi funcţionari de la Ministerul Educaţiei făcură o minge din ziarele pe care le aveau şi începură o partidă de fotbal. Şi, de câte ori trăgeau un şut în minge, urlau:

—Ducă—se dracului!

În fond, nu mai păreau aceiaşi funcţionari care cu o clipă mai înainte voiau să—i linşeze pe taxator şi pe şofer. Aceştia din urmă împărţiseră un sendviş şi se aşezaseră pe iarbă la un picnic.

—Atenţie! strigă deodată avocatul.

Cu o zguduitură, troleibuzul se pusese singur în mişcare şi înainta încetişor. Abia avură timp să se suie, cea din urmă fiind doamna cu ciclamele, care protesta:

—Mie nu—mi convine. Abia începuse distracţia.

—Cât o fi ceasul? întrebă cineva.

—Vai de mine, o fi târziu!

Şi toţi se uitară la ceas. Surpriză: ceasurile arătau tot nouă fără zece. Se vede treaba că pe tot parcursul micii escapade limbile nu se clintiseră.

Avuseseră parte deci de un timp dăruit, un mic supliment, ca atunci când cumperi o cutie de fulgi de săpun şi înăuntru găseşti o jucărie.

—Asta nu se poate! se minuna doamna cu ciclamele, în vreme ce troleibuzul îşi relua traseul şi cobora pe Via Dandolo.

Se minuna de altfel toată lumea. Şi, având toţi sub ochi ziarul de dimineaţă, priviră sus, în colţ, data scrisă cum nu se poate mai limpede: 21 martie. In prima zi de primăvară totul e cu putinţă.

55.SATUL CÂINILOR

A fost odată un sătuc ciudat. Era alcătuit din nouăzeci şi nouă de căsuţe, şi fiecare căsuţă avea o grădiniţă şi o portiţă, iar în dosul ei, un câine care lătra.

Să dăm un exemplu. Fido era câinele de la căsuţa cu numărul 1 şi îi păzea cu străşnicie pe locatari, iar, ca s—o facă aşa cum se cuvine, lătra cu înverşunare ori de câte ori vedea trecând pe drum pe vreunul dintre locatarii celorlalte nouăzeci şi opt de căsuţe, bărbat, femeie sau copil. Acelaşi lucru îl făceau toţi cei nouăzeci şi opt de câini, şi aveau mult de furcă cu lătratul, ba chiar lătrau zi şi noapte, fiindcă pe drum trecea mereu câte cineva.

Să dăm alt exemplu. Când se întorcea de la lucru, domnul care locuia în căsuţa cu numărul 99 trebuia să treacă prin faţa celor nouăzeci şi opt de căsuţe, adică prin faţa a nouăzeci şi opt de câini care lătrau în urma lui, arătându—şi fălcile şi dându—i de înţeles că i—ar fi înfipt cu dragă inimă colţii în turul pantalonilor. Acelaşi lucru li se întâmpla şi locatarilor din celelalte căsuţe, aşa că pe drum era mereu câte cineva speriat.

Închipuiţi—vă ce se întâmpla când pe drum se nimerea un străin. Cei nouăzeci şi nouă de câini lătrau atunci toţi deodată, cele nouăzeci şi nouă de gospodine ieşeau să vadă ce se petrece, apoi intrau grăbite în casă, zăvorau uşa, trăgeau obloanele şi tăceau mâlc în dosul ferestrelor, pândind trecerea străinului prin faţa casei până ce—l vedeau dispărând.

Tot auzindu—i pe câini lătrând, locuitorii satului deveniseră cu toţii cam surzi, aşa că vorbeau foarte puţin unii cu alţii. De altfel, nici n—aveau cine ştie ce de zis şi ascultat.

Încet—încet, stând mai mereu tăcuţi şi încruntaţi, uitară chiar şi să vorbească. Aşa că în cele din urmă stăpânii începură să latre asemenea câinilor. Or fi crezut ei că vorbesc, dar când deschideau gura se auzea un soi de „hau—hau" care—ţi făcea pielea de găină.

Şi uite aşa, lătrau câinii, lătrau bărbaţii şi femeile, lătrau copiii când se jucau — cele nouăzeci şi nouă de căsuţe păreau să fi devenit nouăzeci şi nouă de cuşti pentru câini.

Cu toate astea, erau frumoase, aveau perdele curate la geamuri şi aveau şi flori, şi alte plante la balcoane.

Odată, prin locurile cu pricina se nimeri şi Giovannino Pierde-vară, aflat într—una dintre faimoasele lui călătorii. Cei nouăzeci şi nouă de câini îl primiră cu un cor de lătrături care ar fi scos din sărite şi un zid de piatră. Giovannino o întrebă ceva pe o femeie, iar aceasta îi răspunse lătrând. Făcu un compliment unui copil, şi primi drept răspuns un urlet.

—Am priceput, conchise Giovannino, e o epidemie. Se duse deci la primar şi—i spuse:

—Eu aş avea un leac pentru asta. Mai întâi, dărâmaţi toate portiţele, fiindcă grădinile vor creşte minunat şi fără gratii. In al doilea rând, trimiteţi câinii la vânătoare, se vor distra de minune şi vor deveni mai amabili. în al treilea rând, daţi un bal pe cinste, şi după primul vals veţi învăţa din nou să vorbiţi. Primarul îi răspunse:

—Hau! Hau!

—Am priceput, zise Giovannino, bolnavul cel mai rău e ăla care se crede sănătos.

Şi îşi văzu mai departe de drum.

Dacă auziţi noaptea lătrând mulţi câini în depărtare, s—ar putea să fie câini adevăraţi, dar s—ar putea să fie şi locuitorii sătucului ciudat despre care tocmai v—am povestit.

56.FUGA LUI PULCINELLA

Pulcinella era marioneta cea mai turbulentă din întreg vechiul teatru de păpuşi. Mereu avea ceva de comentat: ba voia să se odihnească taman când trebuia să joace, ba păpuşarul îi dădea un rol comic, când el şi—ar fi dorit unul tragic.

—Într—o bună zi, i se destăinuia el lui Arlecchino, tot îmi tai eu frânghia.

Şi aşa şi făcu, numai că n—o făcu ziua. Într—o noapte, reuşi să pună mâna pe nişte foarfeci uitate de păpuşar, tăie unul după altul firele ce—i legau capul, mâinile şi picioarele, şi—i propuse lui Arlecchino:

—Hai cu mine.

Arlecchino însă nu voia s—audă să se despartă de Colombina, iar Pulcinella n—avea de gând s—o care după ei şi pe mironosiţa aia care—i jucase atâtea farse pe scenă.

—Atunci plec singur, hotărî el.

Sări jos plin de curaj şi îşi luă picioarele la spinare.

„Ce minunat e, îşi spunea el alergând, să nu te mai simţi tras în toate părţile de firele alea blestemate. Ce minunat e să pui picioarele unde vrei tu!"

Dar, pentru o marionetă rămasă singură, lumea e imensă şi cumplită, şi e locuită, mai ales noaptea, de motani fioroşi, gata să ia orice fugar drept un şoarece taman bun de vânat. Pulcinella reuşi să—i convingă pe motani că au de—a face cu un artist adevărat, dar pentru orice eventualitate se refugie într—o grădină, se adăposti sub un zid şi adormi.

La răsăritul soarelui se trezi şi simţi că—i e foame. în jurul lui însă, cât vedeai cu ochii, nu erau decât garoafe, lalele, cârciumărese şi hortensii.

—Nu—i nimic, îşi zise Pulcinella şi, culegând o garoafă, începu să—i mestece petalele nu prea încrezător.

Nu prea aducea a friptură la grătar sau a biban prăjit: doar se ştie că florile miros frumos, dar nu prea au gust. Lui Pulcinella însă i se păru că simte gustul libertăţii, iar la a doua îmbucătură era încredinţat că—n viaţa lui nu mai pusese—n gură ceva mai delicios. Hotărî să rămână pentru totdeauna în grădina aia, şi aşa şi făcu. Dormea la adăpostul unei magnolii, ale cărei frunze nu se tem nici de ploaie, nici de grindină, şi se hrănea cu flori: azi o garoafă, mâine un trandafir. Pulcinella visa munţi de spaghete şi pajişti de brânză, dar nu se dădea bătut. Devenise slab ca un ţâr, dar mirosea atât de bine, că uneori albinele se aşezau pe el ca să extragă nectarul şi apoi plecau dezamăgite, nu înainte însă de a fi încercat zadarnic să—şi înfigă acul în capul său de lemn.

Veni şi iarna, grădina plină cu flori aştepta prima zăpadă, iar biata marionetă nu mai avu nimic de mâncare. Dar să nu vă—nchipuiţi că ar fi putut s—o pornească iar la drum: sărmanele sale picioare de lemn n—ar fi dus—o prea departe.

„Nu—i nimic, îşi zise Pulcinella, am să mor aici. E—un loc destul de bun ca să mori. In plus, am să mor liber: nimeni nu—mi mai poate lega capul de un fir pentru a mă face să spun da sau nu."

Prima zăpadă îl îngropa sub o pătură albă şi pufoasă.

în primăvară, exact pe acel loc, crescu o garoafă. Sub pământ, calm şi fericit, Pulcinella cugeta: „Deasupra capului meu a răsărit o floare. Cine—i mai fericit ca mine?"

Dar nu era mort, căci marionetele de lemn habar nu au ce—i aia moarte. Şi acum e tot acolo, dedesubt, dar nimeni nu o ştie. Iar de se—ntâmplă să—l găsiţi, nu cumva să—i legaţi de cap un fir: regilor şi reginelor din teatrul de păpuşi puţin le pasă de acest fir, dar Pulcinella chiar nu—l mai poate suferi.

57.ZIDARUL DIN VALTELLINA

Un tânăr din Valtellina, negăsind de lucru în ţara sa, a emigrat în Germania şi a găsit un loc de muncă tocmai la Berlin, ca zidar pe un şantier. Mărio — aşa—l chema pe tânăr — era foarte mulţumit: muncea din greu, mânca puţin, iar ce câştiga punea deoparte ca să se însoare.

Într—o zi însă, în timp ce se turna fundaţia unui bloc nou, o schelă s—a prăbuşit, Mărio a căzut în betonul armat şi a murit, iar trupul nu i—a mai putut fi recuperat.

Aşadar, Mărio era mort, dar nu simţea nicio durere. Se afla zidit într—un stâlp al blocului în construcţie, un pic cam strâmtorat, dar în afară de asta gândea şi simţea ca înainte. Când se obişnui cu noua lui situaţie, putu chiar să deschidă ochii şi să privească blocul care creştea în jurul lui. Părea că el susţine întreaga greutate a noului edificiu, şi asta compensa tristeţea de a nu mai putea trimite veşti acasă, bietei lui logodnice.

Ascuns cum era în zid, în miezul zidului, nimeni nu putea să—l vadă şi nici măcar să—i bănuiască prezenţa, dar asta nu—l deranja câtuşi de puţin.

Blocul crescu până la acoperiş, uşile şi ferestrele fură puse la locul lor, apartamentele fură vândute şi cumpărate, se aduse mobilă, şi în cele din urmă se mutară în el numeroase familii. Mărio îi cunoştea pe toţi, mari şi mici. Copiii care tropăiau pe pardoseală făcând primii paşi îl gâdilau în palmă. Fetele care ieşeau pe balcon sau se arătau la geam ca să—i vadă trecând pe iubiţii lor îi atingeau obrazul cu foşnetul delicat al părului lor blond. Seara auzea discuţiile purtate în familiile adunate în jurul mesei, noaptea

auzea tuşea bolnavilor, înainte de revărsatul zorilor auzea soneria deşteptătorului unui brutar, care se trezea primul din tot blocul. Viaţa din bloc era viaţa lui Mărio, bucuriile oamenilor, etaj cu etaj, şi tristeţile lor, odaie cu odaie, erau bucuriile şi durerile sale.

Într—o zi însă a izbucnit războiul. Oraşul a început să fie bombardat, şi Mărio a simţit că şi lui i se apropie sfârşitul. O bombă a lovit blocul şi l—a pus la pământ. N—a mai rămas din el decât un morman de moloz, de mobile sfărâmate şi de aşternuturi boţite pe care dormeau pe vecie femeile şi copiii surprinşi în somn.

Abia atunci a murit Mărio cu—adevărat, fiindcă atunci a murit casa ce luase naştere din jertfa sa.

58.PĂTURA SOLDATULUI

Când toate războaiele au luat sfârşit, soldatul Vincenzo di Giacomo s-a întors cu o uniformă zdrenţuită, o tuse chinuitoare şi o pătură militară. Tuşea şi pătura erau tot ce câştigase în lungii ani de război.

—Acum o să mă odihnesc, îi spuse el familiei.

Tuşea însă nu—i dădea pace şi în câteva luni îl duse în mormânt. Nevestei şi copiilor le rămase doar pătura ca amintire. Copiii erau în număr de trei, iar mezinul, născut între un război şi altul, avea cinci ani. Pătura soldatului îi reveni lui. Când se învelea cu ea la culcare, mama îi spunea o poveste lungă, iar în poveste era o zână care ţesea o pătură mare—mare, cât să—i acopere pe toţi copiii din lume cărora le era frig. întotdeauna însă un copil rămânea neînvelit

şi plângea cerând zadarnic un colţ de pătură ca să se încălzească. Atunci, zâna trebuia să deşire toată pătura şi să se—apuce iar s—o ţească, ca s—o facă un pic mai mare, fiindcă pătura trebuia să fie ţesută odată, dintr—o singură bucată, nu i se puteau pune adaosuri. Zâna cea bună lucra deci zi şi noapte să facă şi să desfacă, şi nu obosea niciodată, iar micuţul adormea întotdeauna înainte ca povestea să ia sfârşit, aşa că n—a aflat niciodată cum se termină.

Băieţelul se numea Gennaro, iar mica familie locuia înspre Cassino. Iarna aceea a fost foarte aspră, nu se găsea mai nimic de mâncare, şi mama lui Gennaro s—a îmbolnăvit. Gennaro fu dat în grija unor vecini care rătăceau dintr—un loc într—altul într—o căruţă cât toate zilele, trecând prin multe ţări, mai cerşind, mai cântând la acordeon, mai vânzând coşuri de nuiele împletite în popasurile lor de—a lungul drumului. Lui Gennaro îi dădură o colivie cu un papagal, care scotea dintr—o cutiuţă un bileţel cu numere de jucat la loto. Gennaro trebuia să—l prezinte publicului şi pentru câţiva bănuţi îl punea pe papagal să scoată câte un bileţel. Zilele erau lungi şi monotone, mai ales când se aflau în ţări cu oameni prea săraci ca să aibă ce da de pomană, iar atunci şi felia de pâine pe care o primea Gennaro era mai subţire, şi strachina cu ciorbă, mai goală. Dar, când se lăsa întunericul, Gennaro se învelea în pătura soldăţească a tatălui —toată averea lui — şi adormea în căldura ei ce—i păstrase mirosul, visând un papagal care—i spunea o poveste.

Un bărbat din familia aceea, care fusese camarad de arme cu tatăl lui Gennaro, prinse drag de el şi—i explică o grămadă de lucruri pe care le întâlneau pe drum, iar ca distracţie îl învăţa să citească indicatoarele cu numele ţărilor şi oraşelor.

—Vezi? Ăla e A. Celălalt, slab ca un ţâr, e I. Iar bastonul ăla cu cocoaşă e P.

Gennaro învăţa repede. Bărbatul îi cumpără un caiet şi un creion şi—l învăţă să copieze indicatoarele de pe drum.

Gennaro umplea pagină după pagină cu nume precum *ancona* sau *pesaro,* iar într—o zi reuşi să—şi scrie propriul nume, literă cu literă, fără nicio greşeală. Ce vise frumoase avu în noaptea aceea, sub pătura soldăţească a tăticului său.

Şi ce frumoasă e povestea asta, chiar dacă nu are sfârşit şi se opreşte aici, atârnând în văzduh, ca un semn de întrebare rămas fără răspuns.

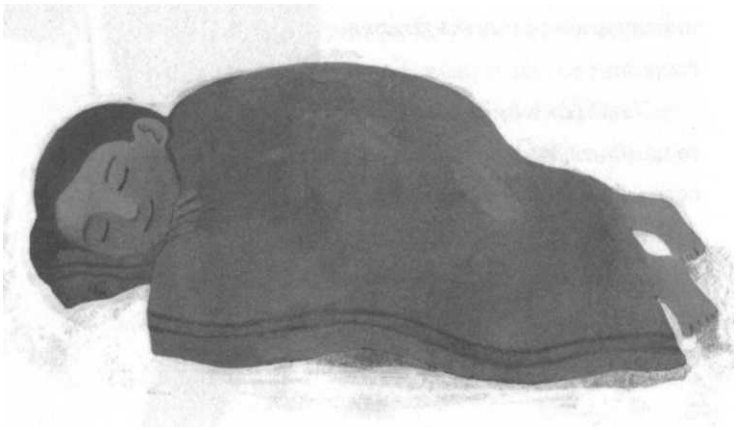

59.PUŢUL DE LA CASCINA PIANA

La mijlocul drumului între Saronno şi Legnano, la marginea unei păduri întinse, se afla Cascina Piana, adică Stâna de Şes. Ea cuprindea cu totul trei ogrăzi, în care trăiau unsprezece familii. La Stâna de Şes, apa era scoasă dintr—un singur puţ, un puţ ciudat, fiindcă scripete pentru funie exista, dar funie sau lanţ, ioc. Fiecare dintre cele unsprezece familii ţinea în casă, agăţată în cui alături de găleată, o funie şi, când cineva mergea să scoată apă, o înfăşură pe braţ şi—o lua cu el la puţ; iar după ce scotea găleata, desprindea funia de pe scripete şi o lua înapoi acasă, păzind—o cu străşnicie. Un singur puţ şi unsprezece funii. Dacă nu credeţi, duceţi—vă şi întrebaţi, o să vă povestească, aşa cum mi—au povestit şi mie, că cele unsprezece familii nu cădeau de acord şi pace, îşi făceau mereu şicane şi mai degrabă ar fi lăsat puţul să se umple de pietre şi de buruieni decât să cumpere împreună un lanţ ca lumea, care să poată fi folosit de toţi.

Într—o zi însă a izbucnit războiul, iar bărbaţii de la Stâna de Şes s—au înrolat, dându—le nevestelor o grămadă de sfaturi, între care şi pe acela de a veghea să nu li se fure funiile.

Apoi nemţii au invadat aşezarea şi, cum bărbaţii erau departe, femeilor li se făcu tare frică, dar cele unsprezece funii se aflau în siguranţă în cele unsprezece case.

Într—o bună zi, un băieţel de la Stână, care se dusese în pădure să culeagă o legătură de vreascuri, auzi un vaiet venind dintr—un tufiş. Era un partizan rănit la un picior, şi băiatul alergă să—şi cheme mama. Femeia era speriată şi îşi tot frământa mâinile, dar în cele din urmă zise:

— îl ducem acasă şi—l ascundem. Să sperăm că şi pe tăticul tău o să—l ajute cineva, dacă o avea nevoie. Că noi nici măcar nu ştim unde e şi dacă mai e viu.

Îl ascunseră pe partizan în pod şi trimiseră după doctor, spunând că—l cheamă pentru bunica cea bătrână. Numai că celelalte femei de la Stână o văzuseră pe bunică taman în dimineaţa aceea, sănătoasă tun, aşa că ghiciră că era ceva necurat aici şi, înainte să treacă ziua, toată Stâna ştiu că în podul casei respective se află un partizan rănit, iar un ţăran bătrân zise:

—Dacă află nemţii, vin aici şi ne omoară pe toţi. O să avem parte de un sfârşit îngrozitor.

Femeile însă nu vedeau lucrurile la fel. Se gândeau la bărbaţii lor aflaţi departe, se gândeau că poate erau şi ei răniţi şi trebuiau să se ascundă, şi suspinau. A treia zi, o femeie luă un cârnat din carnea porcului abia tăiat şi—l duse Caterinei, femeia care—l ascunsese pe partizan, spunându—i:

—Trebuie să prindă puteri, sărmanul. Dă—i cârnatul ăsta.

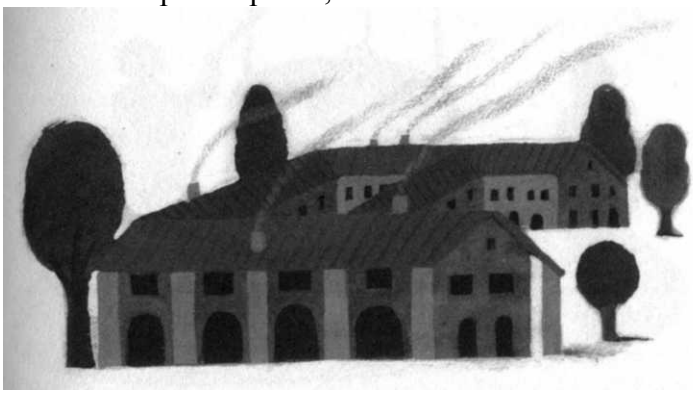

Peste puţin timp veni a doua femeie cu o sticlă de vin, apoi a treia cu un săculeţ de mălai, apoi a patra cu o bucată de slănină, şi până seara toate femeile de la Stână trecură pe la casa Caterinei, îl văzură pe partizan şi—i aduseră darurile lor, ştergându—şi câte o lacrimă.

Şi aşa, în răstimpul necesar pentru ca rana să se vindece, toate cele unsprezece familii de la Stână îl tratară pe partizan de parcă ar fi fost de—al lor şi nu—l lăsară să ducă lipsă de nimic.

Apoi, partizanul se făcu bine şi ieşi în ogradă la soare, şi văzând el puţul fără funie mult se mai minună. Roşind, femeile îi spuseră că fiecare familie avea propria ei funie, dar nu—i putură da o explicaţie mulţumitoare. Ar fi trebuit să—i spună că se duşmăneau, dar nici asta nu mai era adevărat, pentru că suferiseră împreună şi tot împreună îl ajutaseră pe partizan. Aşa că, fără s—o ştie, deveniseră prietene şi surori, şi nu mai aveau niciun motiv să păstreze unsprezece funii.

Hotărâră atunci să cumpere un lanţ din bani strânşi de toate familiile şi să—l treacă pe scripete. Zis şi făcut. Iar partizanul scoase prima găleată cu apă, şi totul se petrecu ca la inaugurarea unui monument.

În aceeaşi seară, complet vindecat, partizanul plecă înapoi în munţi.

60.CASE ŞI BLOCURI

M—am dus odată să vizitez un bătrân zidar la azilul de bătrâni. Trecuseră ani de zile de când nu ne văzuserăm.
—Ai călătorit? m—a întrebat.
—Păi, am fost la Paris.
—La Paris, zici? Am fost şi eu, acum mulţi ani. Construiam o minunăţie de bloc chiar pe malul Senei. Cine ştie cine o fi locuind în el. Şi pe unde ai mai fost?

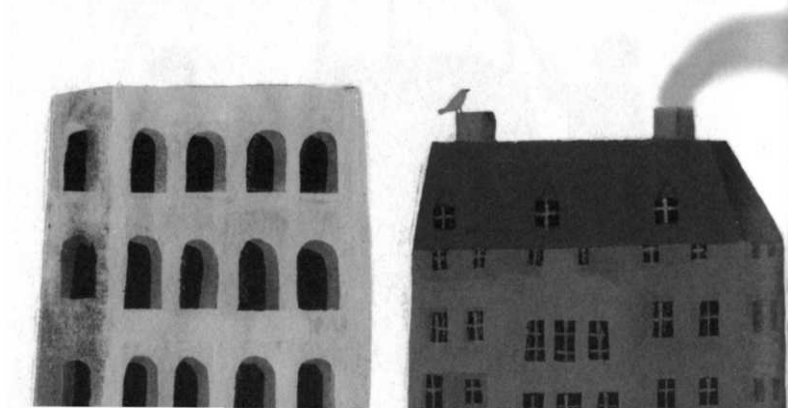

—Am fost în America.
—În America, zici? Am fost şi eu, acum mulţi ani. Am fost la New York, la Buenos Aires, la Sao Paulo, la Montevideo. Tot ca să fac case şi blocuri şi să înfig steaguri pe acoperişuri. Dar în Australia ai fost?
—Nu, încă nu.
—Ei, eu am fost. Eram tânăr pe—atunci şi încă nu lucram ca zidar, căram găleata cu var şi dădeam nisipul prin sită. Construiam o vilă pentru un domn de pe—acolo. De treabă, altfel. îmi amintesc că odată m—a întrebat cum se pregătesc spaghetele şi a notat tot ce i—am spus. Dar la Berlin ai fost?

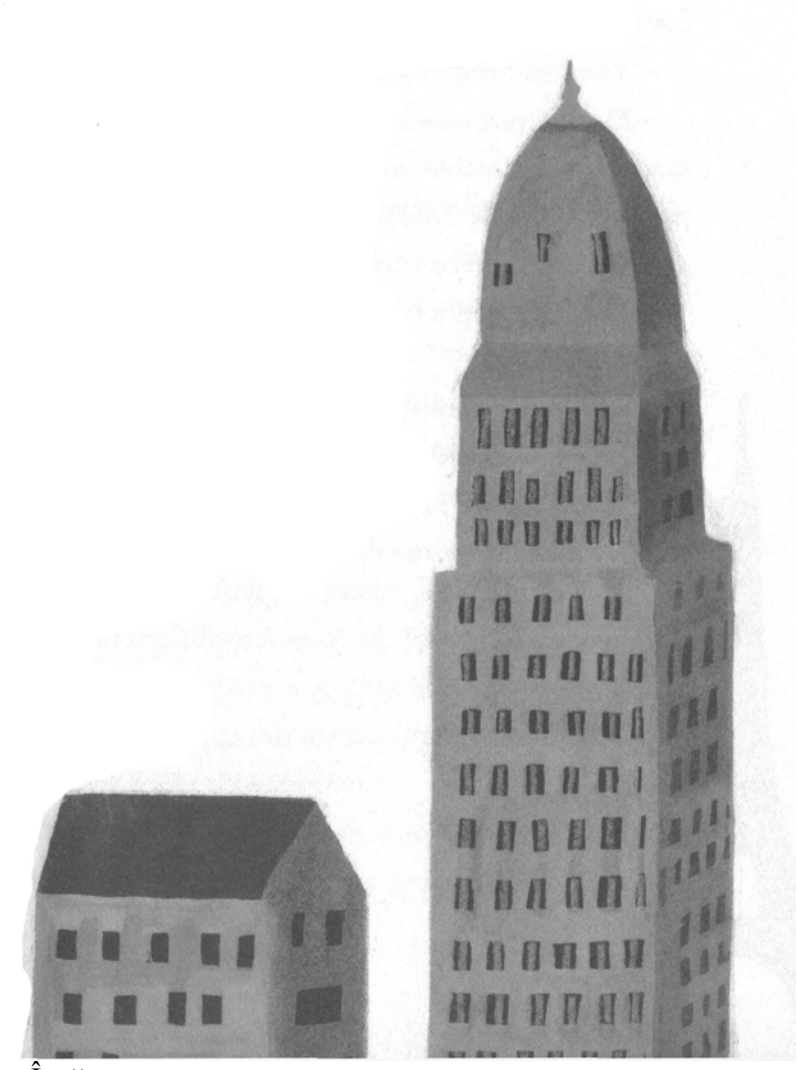

—Încă nu.
—Ei, află că eu am fost înainte să te naşti tu. Frumoase blocuri mai făceam, case frumoase, solide. Cine ştie dacă or mai fi în picioare. Dar la Alger ai fost? Dar la Cairo, în Egipt?
—Vreau să merg chiar vara asta.
—Ei, ai să vezi case frumoase peste tot. Nu că mă laud, dar zidurile mele au fost întotdeauna drepte, iar prin acoperişurile mele n—a intrat picătură de ploaie.
—Dar ştiu că ai construit case...
—Ei, câteva, acolo, nu că mă laud, pe ici, pe colo, prin toată lumea.
—Dar pentru dumneata?
—Păi, tot făcând case pentru alţii, eu am rămas fără. Stau la azil, nu vezi? Asta—i viaţa.
Aşa e, asta—i viaţa, dar drept nu e.

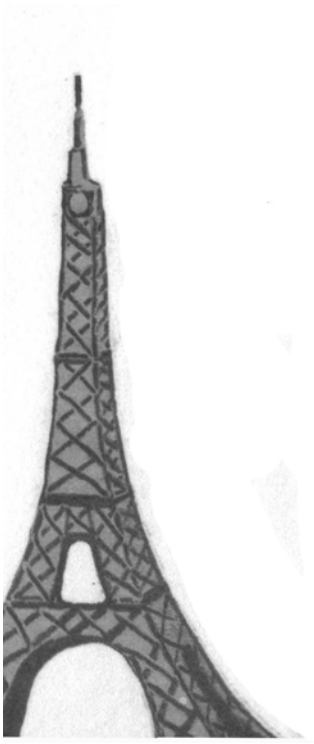

61.MAESTRUL GARRONE

Noutăţi, noutăţi: pretutindeni noutăţi.

Moş Crăciun a sosit anul acesta la bordul unei rachete cu şaptesprezece trepte, şi—n fiecare treaptă se afla un dulap cu cadouri, şi—n fiecare dulap, un robot electronic cu toate adresele copiilor. Nu numai ale celor buni, ci ale tuturor, fiindcă nu există copii răi, iar Moş Crăciun a înţeles până la urmă cum stau lucrurile.

Noutăţi de Carnaval: bătrânul Pulcinella a îmbrăcat o uniformă spaţială, Ţăranul cel Şiret lansa confetti dintr—un *sputnik* argintiu, Domniţele Rococo şi Zâna cu păr azuriu urmau alaiul mascaţilor într—un elicopter.

Noutăţi de Paşte. Dacă spargem oul de ciocolată, cine iese din el? Surpriză: un puişor marţian, cu antenă pe şapcă. Iar oul e un ou zburător. *(Citiţi toată povestea puişorului cosmic la pagina 217.)*

Noutăţi de pretutindeni. Oare de ce o fi maestrul Garrone (nepotul bravului Garrone din cartea *Cuore)* aşa de melancolic?

— Dragă domnule Rodari, îmi spune el, şi mie îmi plac noutăţile. Despre maşinile nemaipomenite de prin fabrici, despre astronavele formidabile din cer. Ba chiar şi despre minunatul frigider. Vorba e, şcoala mea aţi văzut—o? E la fel ca pe timpul bunicului Garrone şi al colegilor lui: Muratorino, De Rossi şi Franti, răutăciosul. Maşini frumoase pe—acolo, nici pomeneală. Aceleaşi bănci mâzgălite şi incomode de odinioară. Aş vrea ca şcoala mea să fie frumoasă ca un televizor, ca o maşină nemaipomenită. Ei, cine—mi dă o mână de ajutor?

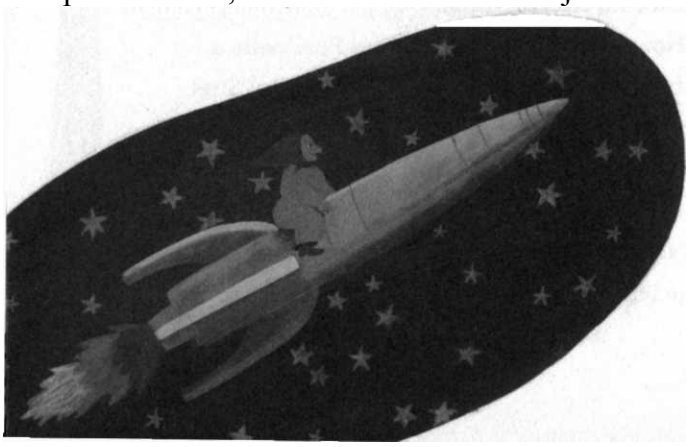

62.PLANETA ADEVĂRULUI

Pagina care urmează e copiată dintr—o carte de istorie folosită în şcolile de pe planeta Mun şi vorbeşte despre un mare savant pe nume Brun (notă: pe planeta Mun toate cuvintele se termină în „un": de pildă, nu se spune „lună", ci „Iun"; „mămăligă" se spune „mămăligun" etc). Iată pagina:

„Brun, inventator care a trăit două mii de ani, în prezent conservat într—un frigider, de unde se va trezi peste 49 000 de secole şi va reîncepe să trăiască. Era încă în faşă când a inventat o *maşină de făcut curcubeie,* care funcţiona pe bază de apă şi săpun, doar că în loc de simple baloane ieşeau din ea curcubeie de toate mărimile care se puteau întinde de la un capăt la altul al cerului şi aveau multe întrebuinţări, de pildă pentru agăţatul rufelor la uscat. La grădiniţă, jucându—se cu două beţişoare, a inventat un *burghiu de dat găuri în apă.* Invenţia a fost foarte apreciată de pescari, care o foloseau ca să se distreze când nu trăgea peştele.

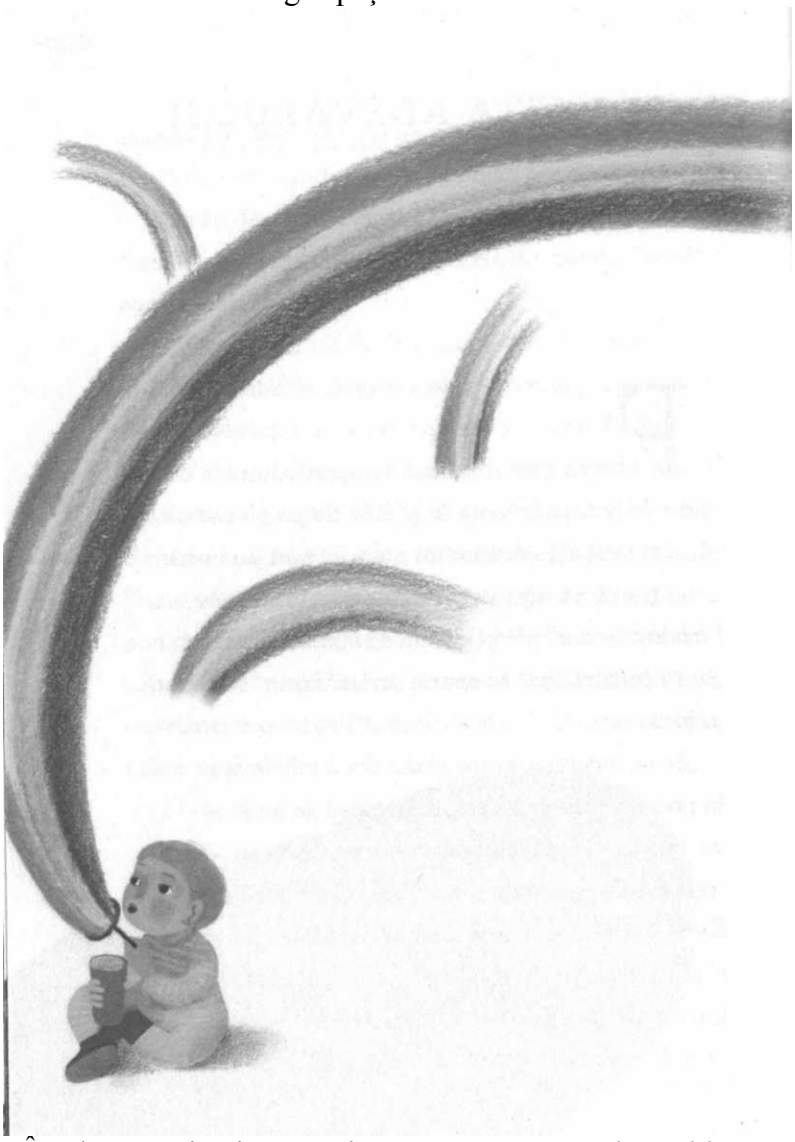

În clasa întâi primară a inventat: o *maşină de gâdilat pere,* o *tigaie de fript gheaţă,* un *cântar de cântărit norii,* un *telefon de vorbit cu pietrele,* un *ciocan muzical* care înfigea cuie şi în acelaşi timp cânta o minunată simfonie etc.

Ar dura prea mult să amintim aici toate invenţiile sale. S—o citǎm însă pe cea mai renumită: *maşina de spus minciuni.* Ea funcţiona cu fise: pentru fiecare fisă se puteau asculta paisprezece mii de minciuni. Maşina conţinea toate minciunile din lume: cele deja spuse, cele plănuite a fi spuse de oameni în momentul acela şi toate celelalte care ar fi putut fi inventate în continuare. După ce maşina a rostit toate minciunile posibile, oamenii au fost siliţi să spună numai adevărul. Iată de ce planeta Mun se mai numeşte şi *planeta adevărului.*

63.TROTUARUL MOBIL

Pe planeta Beh s—a inventat un trotuar mobil care dă ocol întregului oraş. Seamănă în fond cu o scară rulantă: numai că nu e o scară, ci un trotuar, şi se mişcă cu viteză mică, pentru a le da oamenilor timp să se uite la vitrine şi pentru a nu—i face să—şi piardă echilibrul pe cei care urcă sau coboară. Pe el sunt şi bănci pentru cei care vor să călătorească aşezaţi, mai ales bătrâneii şi femeile cu coşul de cumpărături. Când se satură să stea în parcuri şi să privească mereu acelaşi copac, bătrâneii pornesc într—o croazieră cu trotuarul. Stau aşezaţi comod şi sunt fericiţi. Unii citesc ziarul, alţii fumează un trabuc sau se odihnesc.

Gratie inventării acestui trotuar, s—au desfiinţat tramvaiele, troleibuzele şi automobilele. Strada încă nu s—a desfiinţat, dar e goală şi copiii o folosesc pentru jocul cu mingea, iar dacă un poliţist încearcă să le—o ia, e imediat amendat.

64.BUCĂTĂRIA SPAŢIALĂ

Un prieten de—al meu cosmonaut a fost pe planeta X213 şi mi-a adus ca amintire meniul unui restaurant de acolo. Vi—l copiez mai jos întocmai:

APERITIVE
- Piatră de râu în sos de dopuri
- Crutoane de hârtie sugativă
- Felii de cărbune

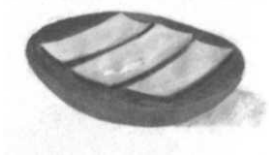

CIORBE
- Supă de trandafiri
- Garoafe uscate în sos de cerneală
- Picioare de măsuţă la cuptor
- Tăiţei de marmură roz cu unt de becuri pisate
- Tăiţei de plumb

MÂNCARE GĂTITĂ
- Biftec de beton armat
- *Tristec* la grătar
- Tristeţi la grătar
- Friptură de cărămizi cu salată de ţigle
- Do din piept de curcan
- Anvelopă de maşină fiartă cu pistoane
- Robinete fripte (calde şi reci)
- Clape de maşină de scris (versuri sau proză)

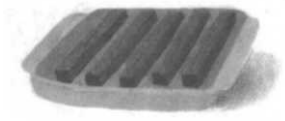

MINUTURI
- După dorinţă

Pentru a explica această ultimă expresie, cam prea generală adaug că planeta X213 este, după cât se pare, în întregime comestibilă: orice lucru de—acolo poate fi mâncat şi digerat, chiar şi asfaltul de pe străzi. Dar munţii? Şi munţii. Locuitorii de pe X213 au înfulecat deja întregi lanţuri muntoase. Să zicem că cineva face o plimbare pe bicicletă şi îl apucă foamea: descăleca frumuşel şi mănâncă şaua sau pompa Copiii sunt morţi după sonerii

Micul dejun are loc în felul următor: sună deşteptătorul, te trezeşti, apuci ceasul şi—l înghiţi din două îmbucături.

65.BOMBOANA EDUCATIVĂ

Pe planeta Bih nu există cărţi. Ştiinţa se vinde şi se consumă la sticlă.

Istoria e un lichid roşu care pare să fie zmeurată, geografia e un lichid verde de culoarea mentei, gramatica e incoloră şi are gust de apă minerală. Nu există şcoli, se învaţă acasă. In fiecare dimineaţă, copiii trebuie să dea pe gât un pahar de istorie, câteva linguri de aritmetică şi tot aşa, potrivit vârstei.

Şi, vă vine să credeţi sau nu, tot fac nazuri!

—Hai, dă—o pe gât, zice mama, nici nu ştii ce bună e zoologia. E dulce, nemaipomenit de dulce. Întreab—o şi pe Carolina (robotul electronic de serviciu).

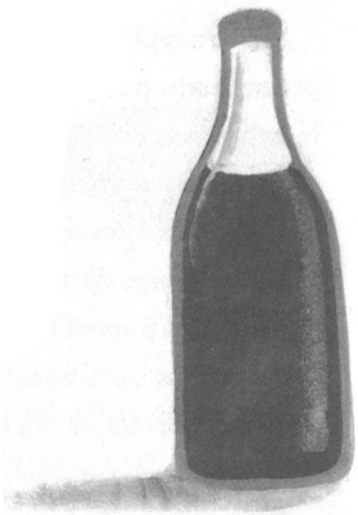

Carolina, amabilă, se oferă să guste ea mai întâi din conţinutul sticlei. îşi varsă un deget în pahar, bea şi plescăie din limbă:

—Mmmm, ce bună e, exclamă ea brusc şi începe să spună lecţia la zoologie: „Vaca e un patruped rumegător, se hrăneşte cu iarbă şi ne dă lapte cu cacao."

—Ai văzut? întreabă mama triumfătoare.

Micul şcolar bâzâie. încă mai crede că nu e vorba de zoologie, ci de untură de peşte. Apoi se resemnează, închide ochii şi dă toată lecţia pe gât. Aplauze!

Există, se înţelege, şi elevi silitori şi studioşi, adică pofticioşi. Se scoală noaptea ca să fure din istoria—zmeurată, sorbind şi ultima picătură din pahar. Aceştia devin mari savanţi.

Pentru copiii de grădiniţă există bomboane educative: au gust de căpşună, de ananas, de lichior şi conţin poezii uşurele, numele zilelor săptămânii, numerele de la unu la zece.

Un prieten de—al meu cosmonaut mi—a adus ca amintire o bomboană dintr—astea. I—am dat—o fetiţei mele şi ea a început brusc să recite un cântecel comic în limba planetei Bih, care suna cam aşa:

an tan tiki tan

muţu nache capi tan,

dar eu n—am priceput nimic.

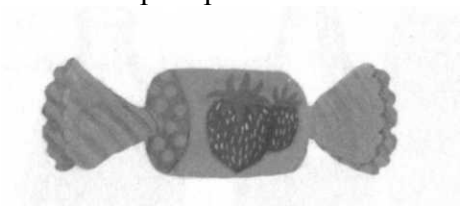

66.PUIŞORUL COSMIC

Anul trecut, de Paşte, acasă la profesorul Tibolla, ştiţi voi ce a sărit din oul de ciocolată? Surpriză: un puişor cosmic, întru totul asemănător puişorilor de pe Pământ, dar cu o şapcă de căpitan pe cap şi cu o antenă de televiziune pe şapcă.

Profesorul, doamna Luisa şi copiii au făcut toţi: Oooh! şi n—au mai găsit altceva de zis.

Puişorul s—a uitat împrejur cam nemulţumit.

—Ce înapoiaţi sunteţi pe planeta asta, a remarcat el. Aici e abia Pastele; la noi, pe Marte Opt, e deja miercuri.

—Aceeaşi lună? întrebă profesorul Tibolla.

—Vezi să nu! Miercuri de luna viitoare. Dar suntem înaintea voastră cu douăzeci şi cinci de ani.

Puişorul cosmic făcu câţiva paşi în sus şi—n jos ca să—şi dezmorţească picioarele şi mormăi:

—Ce dandana! Mare dandana!

—Ce s—a întâmplat? întrebă doamna Luisa.

—Aţi spart oul zburător şi n—o să mă mai pot întoarce pe Marte Opt.

—Dar noi am cumpărat oul de la cofetărie.

—Habar n—aveţi. în realitate, oul ăsta e o navă spaţială deghizată în ou de Paşte, iar eu sunt comandantul ei deghizat în puişor.

—Şi echipajul?

—Eu sunt şi echipajul. Acuma însă o să fiu degradat. O să mă facă pe puţin colonel.

—Păi, colonel e mai mare decât căpitan.

—Asta la voi, fiindcă la voi gradele sunt inversate. La noi, gradul cel mai înalt e simplu cetăţean. Dar să lăsăm astea. Oricum, misiunea mea a eşuat.

—Am putea spune că ne pare rău, dar nu ştim despre ce misiune e vorba.

—Ah, asta nu ştiu nici eu. Trebuia doar să aştept în vitrină până se prezenta agentul nostru secret.

—Interesant, zise profesorul, deci aveţi agenţi secreţi pe Pământ. Ce—ar fi dacă ne—am duce să spunem la poliţie?

—Cum să nu, daţi—i drumul, vorbiţi în stânga şi—n dreapta despre puişorul cosmic, toată lumea o să râdă de voi pe la spate.

—E—adevărat şi asta. Atunci, cum suntem numai între noi, spuneţi—ne ceva despre agenţii ăştia secreţi.

—Agenţii au misiunea să—i identifice pe pământenii care vor debarca pe Marte Opt peste douăzeci şi cinci de ani.

—Mie mi se pare un caraghioslâc. Până una—alta, noi nu ştim nici măcar unde se află Marte Opt.

—Aţi uitat, stimate profesore, că acolo noi suntem înaintea voastră cu douăzeci şi cinci de ani. De exemplu, ştim deja că pe căpitanul astronavei care va ajunge pe Marte Opt îl va chema Gino.

—I—auzi, la fel ca pe mine, făcu fiul cel mare al profesorului Tibolla.

—Pură coincidenţă, declară solemn cosmopuişorul. Îl va chema Gino şi va avea treizeci şi trei de ani. Deci în momentul ăsta, pe Pământ, are exact opt ani.

—Păi, vezi, zise Gino, atâta am şi eu.

—Nu mă mai întrerupe! izbucni cu severitate comandantul oului spaţial. Cum vă spuneam, trebuie să—l

găsim pe acest Gino şi pe ceilalţi membri ai viitorului echipaj, pentru a—i supraveghea, fără ca ei să—şi dea seama, şi pentru a—i educa aşa cum se cuvine
—Nu mai spune! făcu profesorul. Te pomeneşti că noi nu ne educăm bine copiii?

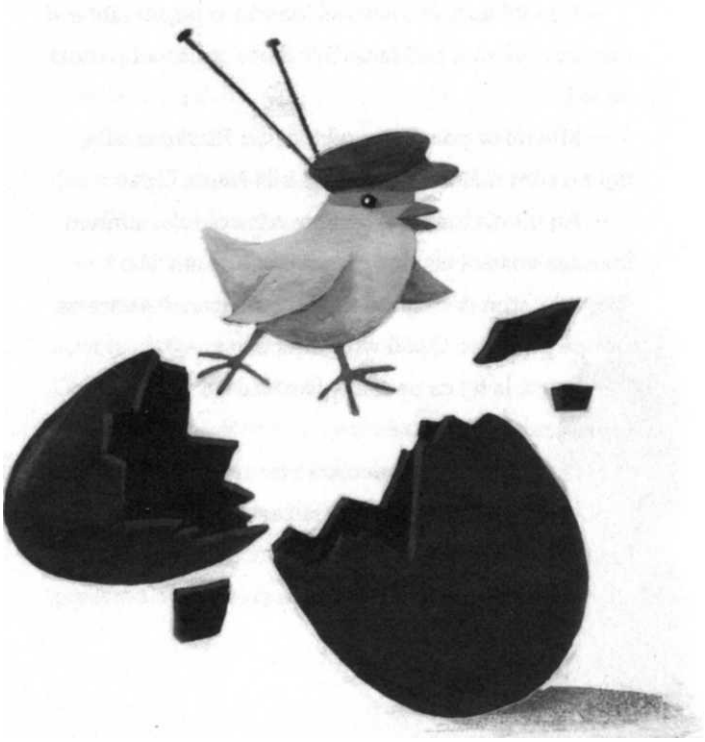

—Departe de asta! In primul rând, nu—i obişnuiţi cu ideea că vor trebui să călătorească printre stele; în al doilea rând, nu—i învăţaţi că sunt cetăţeni ai Universului; în al treilea, nu—i învăţaţi că, dincolo de Terra, cuvântul *duşman* nu există; în al patrulea...
—Iertaţi—mă, domnule comandant, îl întrerupse doamna Luisa, care e numele de familie al lui Gino ăsta al vostru?
—Vă rog foarte mult, *al vostru,* nu al nostru. Se numeşte Tibolla. Gino Tibolla.
—Păi, *eu* sunt! sări în sus fiul profesorului. Uraaa!
—Niciun ura, făcu doamna Luisa. Crezi poate că taică—tău şi cu mine o să—ţi dăm voie să...
Dar puişorul cosmic sărise deja în braţele lui Gino.
—Uraa! Misiune îndeplinită! Peste douăzeci şi cinci de ani o să mă pot întoarce şi eu acasă.
—Şi oul? întrebă oftând surioara lui Gino.
—Îl mâncăm pe loc, bineînţeles. Zis şi făcut!

67.PROCES ÎMPOTRIVA NEPOTULUI

judecătorul: Inculpat, în picioare! Cum te cheamă?
inculpatul: Rossi Alberto, nepot al lui Rossi Pio.
judecătorul: Pe domnul Rossi Pio îl cunosc: e—un om de ispravă din toate punctele de vedere. Deci care—i acuzaţia?
procurorul: Exact, domnule judecător, inculpatul e acuzat că şi—a jignit grav unchiul. Închipuiţi—vă că într—o compunere la şcoală a scris: „Nenea a dat naştere tuturor viciilor"!
unchiul: Aţi înţeles? Şi eu nici măcar nu sunt căsătorit!
procurorul: Toate mărturiile concordă: unchiul e un model de virtute. Nu bea, nu fumează, nu umblă seara prin oraş, nu pariază la jocurile de noroc, nu
scâlciază pantofii, nu se şterge pe picioare cu prosopul de mâini, nu pune sarea cu degetele, nu—şi vâră degetele—n nas, nu—şi vâră nasul unde nu—i fierbe oala.
judecătorul: E adevărat? Inculpat, răspunde.
inculpatul: Cât se poate de adevărat, domnule judecător.
judecătorul: Şi dumneata ai îndrăznit să—ţi calomniezi unchiul? Ai îndrăznit să scrii în compunerea dumitale că acest cetăţean exemplar a dat naştere, nici mai mult, nici mai puţin decât invidiei, zgârceniei, lăcomiei, mâniei şi cine ştie câtor alţi filfizoni, unul mai vicios decât altul?
inculpatul: Domnule judecător, totul e din cauza unei greşeli de literă.
judecătorul: Ce greşeală? Eu nu văd nicio greşeală.
inculpatul: Păi, tocmai, e o greşeală ascunsă.
judecătorul: Am priceput, s—a dat la fund. Ăsta devine bandit de drumul mare.
avocatul apărării: Domnule judecător, inculpatul Rossi Alberto voia să scrie: „Lenea a dat naştere tuturor viciilor." Dar peniţa, urmând poate sugestii răutăcioase, i—a făcut figura.
unchiul: Da, domnule judecător, acum sunt şi eu încredinţat că nepotul meu e în fond un băiat bun.
judecătorul: Băiat bun? Mai bine spune că merită să—nfunde puşcăria.
unchiul: înţeleg, domnule judecător. Dar mi—ar părea foarte rău să—l văd ajuns acolo. Vedeţi, aveam planuri mari cu el. Eu sunt proprietarul unui magazin de electrocasnice. Vând în rate, fac rabat clientelei.
judecătorul: Să lăsăm electrocasnicele.
unchiul: Să vă spun, aveam intenţia să—mi angajez nepotul la magazin după terminarea şcolii. Eu n—am copii — dacă nu pe Albertino, pe cine să ajut?
judecătorul *(înduioşat):* Văd că dumneata ai un suflet mare. Vom face aşa cum spui. Inculpat, ai auzit?
inculpatul: Da, domnule judecător.
judecătorul: Deci ai să încerci să găseşti greşeala ascunsă, ca s—o convingi să o ia pe drumul cel bun?
inculpatul: Vă promit, domnule judecător.
judecătorul: E—n regulă, de data asta eşti iertat.
(Unchiul şi nepotul se îmbăţoşează. Ba nu: se îmbrăţişează, *greşeala de literă s—a îndreptat.)*

68.CÂND POVESTEA E GREŞITĂ

—A fost odată o fetiţă care se numea Scufiţa Galbenă.
—Ba nu, Roşie!
—Ah, da, Scufiţa Roşie. Mama ei o chemă şi—i zise: Ascultă, Scufiţă Verde...
—Nu, nu, Roşie!
—Ah, da, Roşie. Du—te la Diomira şi du—i cojile astea de cartofi.
—Ba nu: du—te la bunica şi du—i plăcinţelele astea.
—Bine. Fetiţa se duse în pădure şi întâlni o girafă.
—Ce harababură! întâlni un lup, nu o girafă.
—Şi lupul o întrebă: Cât fac şase ori opt?
—Nici vorbă. Lupul o întrebă: Unde mergi?

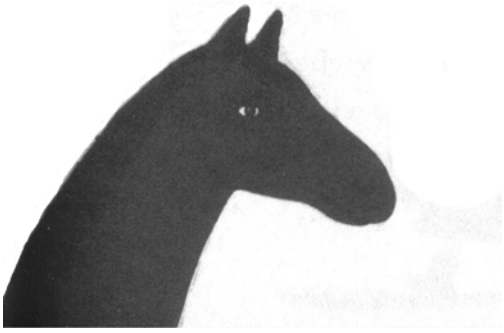

—Ai dreptate. Şi Scufiţa Neagră răspunse...
—Scufiţa Roşie, roşie, roşie!
—Aşa e, şi ea răspunse: Mă duc la târg să cumpăr sos de roşii.
—Nici gând: Mă duc la bunica mea, care e bolnavă, dar am rătăcit drumul.
—Exact. Şi calul zise...
—Ce cal? Era lup...
—Bineînţeles. Şi zise aşa: Ia tramvaiul 75, coboară la Piaţa Domului, fă la dreapta şi vei găsi trei scăriţe şi un bănuţ, lasă cele trei scăriţe, ia bănuţul şi cumpără—ţi o gumă de mestecat.
—Bunicule, tu habar n—ai să spui poveşti, le greşeşti pe toate. Dar guma de mestecat mi—o cumperi, nu—i aşa?
—Bine, uite, ia bănuţul.
Şi bunicul se întoarse la ziarul lui.

69.PROMOVAT PLUS DOI

—Ajutor, ajutor! striga un biet Zece alergând.
—Ce e? Ce s—a întâmplat?
—Păi, nu vezi? Mă urmăreşte Scăderea. Dacă mă prinde, o să fie vai şi amar de mine.
—Ei, nu mai spune, chiar aşa?

Chiar aşa: Scăderea l—a prins pe Zece, i—a sărit în spinare şi l—a atacat cu spada ei, ascuţită cum alta nu—i. Sărmanul Zece pierde un deget, apoi încă unul. Spre norocul lui, tocmai trecea o maşină străină lungă de nu se mai sfârşea, Scăderea s—a întors o clipă s—o privească, iar Zece a putut s—o şteargă, făcându—se nevăzut într—un gang. Dar până una—alta, nu mai e un Zece, ci doar un Opt, şi colac peste pupăză îi curge şi sânge din nas.
—Sărmanul de tine, ce ţi—au făcut? Te—ai bătut cu colegii, nu—i aşa?

Îndurare! Scapă cine poate: glăsciorul o fi dulce şi milostiv, dar îi aparţine împărţirii în persoană. Nefericitul Opt bâiguie un „Bună seara", cu glas subţirel, şi încearcă să fugă în stradă, dar împărţirea e mai rapidă şi, cu o singură mişcare din foarfece, ţac!, îl taie în două: Patru şi cu Patru. Pe unul îl bagă în buzunar, celălalt profită şi scapă, alergând în stradă şi suindu—se într—un tramvai.
—Acum o clipă eram un Zece, se plânge el, iar acum, uite, sunt un Patru!

Elevii fug toţi din calea lui, nevrând să aibă de—a face cu el, iar vatmanul mormăie:

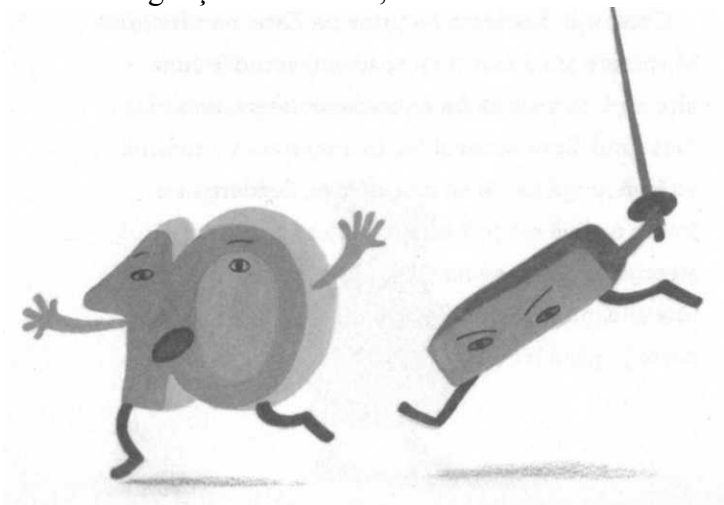

—Unii ar trebui măcar să aibă bunul—simţ şi să meargă pe jos.
—Da' nu e vina mea! strigă printre sughiţuri de plâns fostul Zece.
—Sigur că da, tata—mare e de vină. Aşa spun toţi.

Patru coboară la prima staţie, roşu ca un fotoliu roşu.

Vai de mine, uite că a mai făcut o boacănă: a călcat pe cineva pe picior.

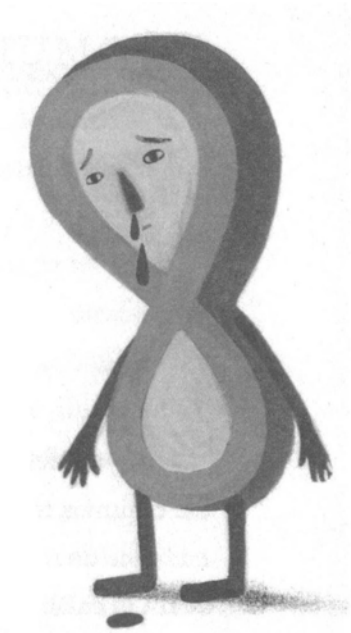

—Vai, scuzaţi—mă, doamnă! Dar doamna nu se înfurie, ba uite
că—i şi zâmbeşte. Fiindcă, să vezi şi să nu crezi, doamna e nimeni alta decât înmulţirea! Cu inima ei largă cât încape, ea nu suportă să vadă persoane nefericite şi, cât ai zice peşte, îl înmulţeşte pe Patru cu trei, şi aşa apare un minunat Doisprezece, gata să numere o întreagă duzină de ouă.
—Ura! strigă Doisprezece. Sunt promovat! Promovat plus doi.

70.OMULEŢUL DE NIMIC

A fost odată un omuleţ de nimic. Avea nasul cât o nimica toată, gura cât o nimica toată, era îmbrăcat cu haine de nimic, iar în picioare, încălţări de nimic. Porni în călătorie pe un drum de nimic, care nu ducea nicăieri. întâlni un şoricel de nimic şi—l întrebă:

—Tu nu te temi de pisici.

—Deloc, răspunse şoricelul de nimic, în satul ăsta de nimic sunt numai pisici de nimic, cu mustăţi de nimic şi gheare de nimic. în plus, eu respect brânza, îi mănânc doar găurile. Habar n—au de nimic, dar sunt dulci.

—Vai de mine, mi se—nvârte capul, zise omuleţul de nimic.

—E un cap de nimic: poţi să—l dai de pereţi că tot n—o să te doară.

Omuleţul de nimic vru să încerce, căută un perete în care să dea cu capul, dar era un perete de nimic şi, cum el îşi luase prea mult avânt, căzu de partea cealaltă. Dar nici acolo nu era nimic de nimic.

Omuleţul de nimic era aşa de ostenit de tot acest nimic, că adormi. Şi în somn visă că era un omuleţ de nimic care mergea pe un drum de nimic şi întâlnea un şoarece de nimic care şi el mânca găurile din brânză, iar şoarecele de nimic avea dreptate: habar n—aveau de nimic.

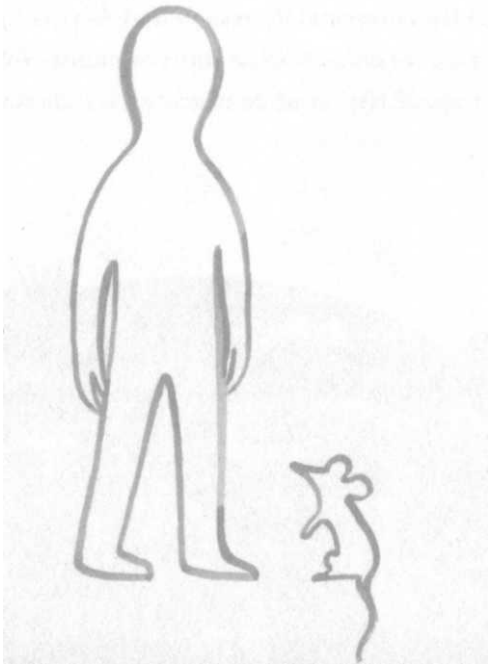

71.ISTORIA UNIVERSALĂ

La început, pe Pământ totul era anapoda, şi a fost nevoie de mare osteneală ca lucrurile să fie îndreptate. Nu erau poduri de trecut peste râuri. Nu erau cărări de urcat pe munte. Voiai să te aşezi? Nici urmă de băncuţe. Picai de somn?

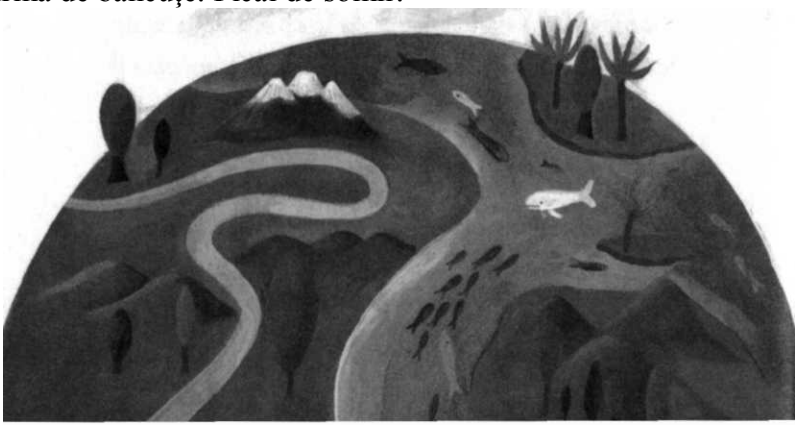

Nu era un pat. Nu erau nici pantofi, nici cizme, ca să nu te înţepi la tălpi. Dacă nu vedeai bine, nu găseai ochelari. Voiai să joci un meci de fotbal, nu erau mingi. Lipseau oalele şi focul pentru fiert macaroane, ba chiar, dacă ne gândim bine, lipseau şi macaroanele. Nu era nimic de nimic. Zero barat şi atât. Nu erau decât oameni, cu două braţe ca să poată munci, şi aşa au putut fi îndreptate cele mai mari greşeli. De corectat însă mai rămân atâtea: deci suflecaţi—vă mânecile, e de lucru pentru toată lumea!